

ДЖИДЖИ ЛЕВАНЖИ-ГРЕЙЗЪР МЪЖЕЯДКАТА

Превод от английски: Йолина Миланова, 2004

chitanka.info

На моя съпруг, мечта за мъжеядки.

1

СРЕЩАТА

Господи, сватбата беше прекрасна! Какво от това, че булката със сияйна кожа и платиненоруса коса (заслугата за която беше на фризьора ѝ — бивш гей и порнозвезда, понастоящем — женен, с бременна съпруга — амазонка) беше преспала с половината от гостите в даден момент от краткия си живот.

Впрочем животът на Клариса Алпърт не беше толкова кратък, колкото тя се опитваше да го представи. Твърдеше, че е на двајсет и осем, което беше изненада за всички, израснали с нея в не особено престижния Долен Бевърли Хилс (цената на едно бунгало там едва наскоро достигна половин милион). Всъщност Клариса беше на трийсет и една, но пред двајсет и седемте години и половина на бъдещия си съпруг (за мъжете и половин година е от значение) минаваше за двајсет и осем годишна. Дори собствената ѝ майка — крехко миньонче от еврейски произход, страстна пушачка и анорексичка, объркана от непоколебимостта, с която дъщеря ѝ повтаряше очевидната лъжа, беше склонна да повярва, че е дала живот на тази фурия едва преди двајсет и осем години.

Клариса беше хвърлила око на Аарон малко след като заряза Шон Пен.

С когото всъщност никога не беше излизала. Затова пък Аарон Мейсън, наследник на веригата универсални магазини „Мейсън“, боготвореше Шон. Той беше завършил филмовата академия и се изявяваше като прохождащ продуцент, нов за Холивуд и още незапознат с местните нрави.

Пътищата на Аарон и Клариса се пресякоха случайно. Тя го видя да излиза, накуцвайки, от своето „Бентли 2002“ на паркинга пред „Айви“. Винаги беше имала слабост към мъже с недъзи, а този, отгоре на всичко, караше любимия ѝ луксозен автомобил, което окончателно наклони везните в негова полза.

Много пъти досега Клариса беше имала връзка с мъже с увреждания — например с продуцент, страдащ от дислексия, със сляп изпълнител на техно и с прикован към инвалидната количка сценарист, носител на наградата „Еми“. Трябваше да признае, че беше доста привързана към сценариста, с радост бършеше слюнката от лицето му, вълнуваше се от несръчните му ласки.

Но все пак той беше само сценарист. И то на телевизионни сериали. А Клариса беше едва на двайсет и осем (както настоятелно твърдеше) и не беше готова да се раздели с мечтата си за платинен пръстен от „Тифани“. Още не.

Недъгът на Аарон беше лекото накуцване. Клариса го проследи с поглед като тигрица, набелязала плячката си. След като слезе от морскосиньото бентли, той се отправи към една от външните маси на „Айви“, където вече го очакваше компанията му — трима позакръглени мъже, които подвикваха разни мръсотии в миниатюрните си клетъчни телефони.

Клариса прие накуцването му като знак на съдбата.

От тук нататък събитията се развиваха с шеметна бързина. Клариса следеше всеки ход на набелязаната плячка — от купоните на брега на Силвърлейк (известен с графитите си и с консумацията на „Екстази“) до златистото, залято от кока крайбрежие на Малибу. Щеше да помете Аарон като ураган, преди да е разбрал какво му се е случило. Той просто не знаеше с кого си има работа, въпреки че беше подочул нещо (както ще разберем по-късно), тъй като славата на Клариса се носеше по цялото Западно крайбрежие. Тя беше преспала без капка угризение с повечето мъже в Лос Анджелис. И така, Аарон се остави да бъде погълнат, здраво впримчен в мрежите на Клариса, без да подозира, че тя лъже най-безогледно — за възрастта си, за религията си (епископална — в кънтри клуба на „Бел Еър“, еврейска — в „Хит Крест“), за мъжете в живота си, за цвета на косата си, за пластичните си операции, за образованието си, за корекцията на носа на майка си, за детството си, за кризите и лечението им, за трите си аборта. Изобщо лъжеше по всяко време, по повод и без повод.

Също така, поне в началото, Аарон нямаше и представа, че Клариса е социопат, въпреки че в Ел Ей те се срещаха на всеки ъгъл —

също като палмите и завистниците. Откъде можеше да знае това, след като в провинциална Джорджия, откъдето идваше, всичко е относително нормално, за разлика от Лос Анджелис, където социопатите са преобладаващата част от населението — повече са дори, отколкото във Вашингтон. И се радват на особена почит.

Клариса Алпърт беше типичен пример за това.

ПРОЛОГ

ИЛИ КАК ВСЪЩНОСТ ЗАПОЧНА ЦЯЛАТА ТАЗИ КАША

На 31 декември, в навечерието на Нова година, точно в 22:42 Клариса записа на една от луксозните салфетки в „Льо Домейн“:

Цели: мъже.

Аз, Клариса Алпърт, в отлично състояние и с подobaващо (99% естествено) тяло, бих желала през идващата година да покоря следните мъже:

1. Брус Спрингстийн: на възраст, женен, с деца (уф!), щастлив (?) — не е изключено. Степен на трудност: 9+.

2. Питър Мортън (богат, хард рок — ресторанти „Планета Холивуд“ и т.н.), разведен... богат! богат! богат! сгоден. Степен на трудност: 6.

3. Тед Фийлд (богат наследник, дяволски богат, харесва високи, слаби, красиви блондинки, които могат да удостоверят, че са на осемнайсет. Може да се окаже трудничко.) Степен на трудност: 10.

4. Грейдън Картър (току-що разведен, с цяла банда хлапета). Много влиятелен (дебело подчертано). Лек британски акцент — придава му чар. Степен на трудност: 8+.

P.S.: Предпочита момичета с класа и стил. (Пфу!)

Клариса Реджина Алпърт ежегодно си правеше такъв списък. Знаеше колко е важно, ако искаш да постигнеш целта си, предварително да я формулираш черно на бяло. Това помагаше да се

фокусираш. Беше научила този безценен урок от едно свое бивше (много бивше) гадже — барман, актьор, дубльор и прочее, а той пък беше попил тази мъдрост на курса по дианетика в гигантската, смърфовосиня сграда на сциентоложката църква, която посещаваше най-редовно, за да се отърка от знаменитости като Том Круз, Джон Траволта или поне Джена Елфман, по-известна като „Дарма“.

Клариса успяваше да научи по нещо от всеки мъж, минал през живота ѝ, а като се има предвид броят им, това си беше направо солидно образование. Може и да не беше залягала особено над уроците, но пък се беше превърнала в експерт по отношение на мъжете.

И така, всяка година откак беше навършила осемнайсет (двайсет и една), тя прилежно изготвяше списък на мъжете, в които възнамеряваше „да се цели“. Затова ѝ бяха необходими известно съсредоточаване и пълно уединение. В такива моменти избягваше дори компанията на най-близките си приятелки.

Все още не беше приключила със списъка. Продължи усърдно да драска с изгризаната химикалка на келнера Лари, като от време на време отпиваше от третия си поред „Кир Роял“, докато се чудеше още кое име да добави.

— Сценаристка ли сте? — прозвуча над главата ѝ мъжки глас. (Какъв друг би могъл да е някой, който си вади хляба с писане в град като Лос Анджелис? Поетите и писателите също като вампирите избягват ярката слънчева светлина, която прониква дори през градския смог, така че е почти изключено да ги срещнеш тук.)

Клариса вдигна поглед и видя пред себе си един „голобрадко“. „Голобрадко“ или „жребче“ бяха кодови названия в специалния жаргон, който Клариса и приятелките ѝ използваша, и означаваха младок, някой, който още не е навършил двајсет и пет.

Но Клариса не се интересуваеше толкова от физиономията, колкото от обувките му. Затова побърза да насочи вещото си око към тях.

Един поглед ѝ беше достатъчен, за да оцени младежа и да го отхвърли най-категорично.

Обувките му не бяха „Прада“. Нито „Гучи“. Нито дори „Кент Коул“.

„Хъш Пъпийс“, изсумтя наум Клариса. Добре знаеше какво означава това — мансарда на „Шерман Оукс“ или нещо такова. Имаше си работа с начинаещ музикант или рекламен агент. Как ли не.

— Изчезвай — процеди тя и поднови прекъснатото си занимание.

— Какво?! Та ти дори не...

— Не ме ли чу? Омитай се.

Горкото момче изглеждаше стъписано, но направи последен отчаян опит да стопи леда.

— Виж какво, ти не разбираш ли от дума?! Докога ще ми досаждаш?! — изсъска Клариса.

— Кучка — промърмори младокът, но не преди да отстъпи на безопасно разстояние.

Най-после, оставена на спокойствие, Клариса се върна към основното си занимание — тайния списък.

Трябваше да приключи преди срещата с приятелките си — не ѝ оставаше много време. Бяха се разбрали да се видят в Силиконовата долина — в бара на „Плейбой“. Централата на Амазонките, храмът на свободните и необвързаните, както и на търсещите — място, където можеха да се видят на куп изпаднали в забвение звезди, както и най-великолепните представителки на женското съсловие, с излъскано до блясък въоръжение. Чак да ти втръсне от толкова ослепителна красота.

Клариса възнамеряваше да използва оставащото ѝ време възможно най-пълноценно.

И така... Номер пет. Номер пет... Кой? Кой? Кой? Никой не ѝ идваше наум.

— Дявол да го вземе, не е възможно да не е останал мъж, с когото да не съм била... — изпышка Клариса.

— Напротив. Напълно е възможно — възрази с усмивка келнерът Лари и постави пред нея поредния коктейл с шампанско. Винаги предусещаше желанията ѝ. Да, мъжете определено имаха какво да научат от сервитьорите гейове. Поне в някои отношения.

— Щом ти го казваш, сигурно е така — въздъхна Клариса.

— Познаваш ме по-добре от собствената ми майка.

— Как иначе, нали висиш тук, откак си пълнолетна, госпожице Всичко-това-и-още-отгоре.

— Дори още по-отдавна — смигна му тя.

Харесваше този тип. Забавен, интелигентен, остроумен и гей. Забележителна комбинация.

Номер пет. Джон Ф. Кенеди-младши. (Богат, от добро семейство, нещастен(?) брак. Уви, мъртъв.) Степен на трудност: 8.

— Сладурче, крайно време е да направиш избора си и да хванеш някоя от тези големи риби в мрежата си — гласът на Лари звучеше загрижено.

— Знам, Лари — кротко отвърна Клариса. — Но идеята не е да се омъжа просто за някой богат глупак. Къде е тук тръпката, питам аз? Като че ли ми се ще да се влюбя. Освен всичко останало. Старомодно ли ти звучи?

Сватби, бебета, хлапета, млади майки в луксозни автомобили, стари татковци в инвалидни колички — накъдето и да погледнеш, виждаше това. Клариса нямаше намерение да остане на някоя междинна гара като забравен куфар.

— Малко — призна Лари. Надникна в листа ѝ и поклати глава. — Зарежи тая работа. Това не са ти деветдесетте. Слез на земята и хвани бика за рогата, докато е време. Казвам ти го, защото ще ми е мъчно след десет години да те видя в компанията на някой дядка с половин панкреас.

Той хвърли многозначителен поглед към дъното на бара, където седяха две перхидролени блондинки, прехвърлили четирийсетте, с лица, обработени от скалпела на пластичните хирурзи. Двете се смееха пресилено на шегите на доста по-възрастен мъж с увиснало шкембе и старчески петна по ръцете.

Клариса мълниеносно забеляза изтърканите им обувки, както и бримката на чорапогащника на едната.

— Колкото до това, можеш да бъдеш спокоен. Няма да го допусна — натъртено каза тя.

Все пак обаче не можеше да не си зададе въпроса дали Лари не беше прав. Както обикновено.

Не беше вчерашна и много добре съзнаваше откъде дебне заплахата. Това беше най-големият ѝ кошмар. Неслучайно Лос

Анджелис беше известен като „града на разбитите илюзии“. В който и скъп ресторант да влезеше — „Спаго“, „Мистър Чоу“, „Нобу“, „Айви“, „Чая“, „Джорджо“, „Люк“, „Чадуик“, — винаги имаше една маса, която Клариса избягваше като чума (или като разпродажбите, или като Дж. К. Пени, или като фондацията на Есте Лаудер). Обикновено това беше една от крайните маси, в непосредствена близост до кухнята или тоалетните. Там седяха две блондинки с лица, чиито деликатни черти изглеждаха добре през по-голямата част от времето. Те най-често бяха увлечени в разговор и от време на време бодваха от салатата, но ако човек е достатъчно наблюдателен, щеше да долови нотките на умора в гласовете им и смътната тревога в погледите им. Те час по час отиваха да се „поосвежат“ и да оправят грима си. Връщаха се с изправени глави и застинали лица и поръчваха по чаша шардоне, но никога десерт. Знаеха, че ги наблюдаваш, те също го правеха — с тежки погледи, които можеха да те премажат като валяк.

Клариса не ги обвиняваше.

Тя тръсна глава, за да се отърси от мрачните мисли. Трябваше да се омъжи до края на годината. Въпросът не търпеше отлагане. През ноември щеше да навърши трийсет и две. Официално — двайсет и девет. След четири години се виждаше като щастлива майка на две дечица, след десет — разведена, но все още в разцвета си (благодарение на този магьосник доктор Дру Франклин от Бевърли Хилс). Щеше да гребе от живота с пълни шепи, а хлапетата щяха да бъдат поверени на грижите на бавачки и впоследствие изпратени в скъпоплатени частни училища. Всичко по реда си.

А ако се влюбеше, тогава... Съществуваше ли изобщо подобна вероятност? Случило ѝ се беше веднъж... Дали пък не беше за последно?

Ще видим. Трябваше да си състави конкретен план и да действа по същество. Още повече, че над главата ѝ беше надвиснала конкретна заплаха — баща ѝ. Непоносимият Теди Алпърт я беше предупредил, че в най-скоро време ще спре да плаща наема ѝ. Което означаваше, че: а) трябваше да започне работа. Изключено. Та тя беше толкова заета през цялото време. Или: б) трябваше да си намери съпруг с прилични доходи. Именно. Особено като се има предвид, че не ставаше помлада.

Келнерът Лари взе химикалката от ръцете ѝ и изписа със замах:

„6-10: ААРОН МЕЙСЪН“

Изписа го с главни букви, сякаш за да подчертае значимостта на това име.

Клариса го погледна с любопитство... и смътна надежда.

— Кой пък е този?

— Твоят златен шанс, госпожичке. Трябва да си по-добре информирана.

Клариса схващаше бързо и не чакаше да ѝ повтарят. Малко по-късно тя вече седеше в своето беемве (кабриолет, разбира се, както подобава на млада жена с кипяща кръв и неукротими амбиции), въоръжена с цяла камара вестници и списания, сред които „Варайъти“ и „Холивудски репортер“, както и няколко музикални издания, въпреки че мразеше всичко, свързано с музикалната индустрия. Купи ги от денонощния на „Феърфакс“ и Трета. Каза на стария продавач да задържи рестото — не искаше да докосва ръката му.

Нямаше търпение да прегледа пресата, но веднага беше обкръжена от тълпа бездомници.

— Желаете ли една песен, мис? — предложи някакъв чернокож тип.

Клариса мрачно го изглежда. Единственото, което искаше, беше да я оставят на мира, за да се съсредоточи. И без това гледаше на четенето като на досадно, прекалено интелектуално занимание. (Изключение правеше само за четива като „Вог“, „Космополитън“ и понякога „Мари Клер“.)

— Виж какво, Франк Синатра, ще ти дам един долар, за да се ометеш оттук и да не ме безпокоиш повече.

Човекът примигна слисано, но взе банкнотата.

Най-после Клариса откри своя човек. Аарон Мейсън беше закупил правата за филмиране на някакъв стар мюзикъл, наречен „Прясно разведен“, с Фред Астер и Джинджър Роджърс. („Уф, как мразя старите мюзикъли“, помисли си Клариса, но сумата, заплатена от Мейсън, а именно 1,5 милиона долара, я накара да подскочи.)

Я виж ти. Човекът, готов да заплати подобна сума, определено не беше за пренебрегване, въпреки че, честно казано, не го разбираше. Черно-белите филми ѝ навяваха такава безумна скука.

В статията се описваше надълго и нашироко как старите мюзикъли озарявали света на самотния юноша, наследник на цяла финансова империя. А „Прясно разведен“ бил сред най-любимите му.

— Обожавам старите мюзикъли! — възкликна най-после Клариса и забърза към най-близката денонощна видеотека — тази на „Стрин“, свърталище на невротици, купонджии и порно мании. Приятелките щяха да почакаат.

Клариса Алпърт имаше работа за вършене.

Вкъщи завари майка си, която се беше затворила в тоалетната след поредната доза очистително. Дявол да го вземе, открай време я молеше да престане с това. Всичко, погълнато от майка ѝ, излизаше от другия край почти без никакво молекулярно разграждане. Можеха да се различат късчетата хляб, морковите в салатата и дори пържолите, въпреки че майка ѝ рядко хапваше пържолата или въобще нещо, което съдържаше повече от сто и петдесет калории.

— Майко!

Гласът на Клариса беше естествено дрезгав, като на Деми Мур след едноседмично крещене на снимачната площадка. Някои намираха това за секси, други — напротив.

Клариса седеше на дивана и превърташе за пореден (седми!) път филма мюзикъл „Прясно разведен“. Доколкото успя да схване, идеята беше, че ако танцуваш степ достатъчно добре, някой ден може и да чуеш сватбените камбани.

— К'во?

Майка ѝ винаги казваше „к'во“ вместо „какво“.

— Нали те предупредих да не го правиш в шибаната баня?!

— Заслужаващ да ти измия със сапун устата, ето к'во.

— Тц, тц, тц. „Какво“!

— Уф...

Това означаваше „затваряй си устата, проклета заядливке“. Клариса никога не можеше да излезе на глава с майка си.

Проблемът беше, че в последно време госпожа Алпърт се беше пристрастила към някаква блудкава течност, която наричаше „диетичен чай“. Той представляваше същинска очистителна „бомба“ от естествени продукти. Клариса беше прибягнала до него само веднъж,

след обилна вечеря по случай Деня на благодарността. Същата нощ възнамеряваше да преспи с един симпатичен млад адвокат, чийто огромен мерцедес силно я беше впечатлил, и затова тя възнамеряваше на свой ред да го впечатли.

В резултат едва не си изпразни червата в кулминационния момент.

Превита на две, с разкривено в гримаса лице и обляна в пот, едва беше успяла да се добере до банята.

Естествено, адвокатът не се обади повече. Всъщност позвъни на следващата сутрин само за да я попита дали случайно не е взела любимия му диск с тибетски мелодии за медитация.

Разбира се, че го беше взела. При това съвсем неслучайно. Знаеше, че негодникът няма да я потърси повече, и се беше погрижила за някакво, макар и нищожно възмездие.

Какво успя да научи тогава? Че сексът и слабителното са несъвместими.

О, и още нещо. Че големите мерцедеси возят по-меко от малките спортни модели.

Майка ѝ обаче продължаваше да пие съмнителната напитка сутрин, обед и вечер. Клариса напразно се опитваше да я откаже от този безумен навик. Веднъж дори се наложи да я откара по спешност в болницата и само навременната, доста драстична намеса на младия индиец интернист успя да предотврати най-лошото.

След което Клариса изневери на собствения си принцип — „Никога не излизай с някого, който не седи на VIP масата в «Чоу»!“, излезе с интерниста цели три пъти, установи нищожните размери на пениса му и с това приключи всичко. Все пак доста се постара с надеждата, че може да се случи чудо, но такова не последва и разочарованието беше пълно. Сразената Клариса не излезе с мъж в продължение на цял месец. Прекарваше вечерите вкъщи в сигурната компания на бутилка водка и вибратор.

Ето че най-после майка ѝ излезе от банята и видя гримасата на лицето на Клариса.

— К'во?

— Какво!

— О, стига с т'ва...

„Това!“, изкрещя наум Клариса.

Майка ѝ беше с еврейско потекло, дъщеря на боливийски генерал, много красива навремето, все още крехка и изящна. До нея Клариса изглеждаше като щангистка, напомпана със стероиди.

— Мамо, прочете ли онази статия?

— Нищо няма да излезе. Остави момчето на мира.

Никаква дипломатичност.

— Очаквах подкрепа — жално избоботи Клариса. (Прозвуча като двигател на фолксваген, който се мъчи на нанагорницето при „Сепулведа“.)

— Той няма да се ожени за теб.

— Да се обзаложим ли?

— К'во?

— Да се хванем ли на бас? Знам, че искаш.

— Не. Никакви залагания.

— Най-обикновен бас, мамо. Ето какво, другия вторник той ще обядва в „Айви“. — Клариса знаеше това, тъй като беше прозвънила всички ресторанти по Западното крайбрежие да пита имат ли резервация на името на Аарон Мейсън, представяйки се за разсеяна секретарка, която не иска да си навлече гнева на шефа си.

— Няма да дойда с теб.

— Ще дойдеш. Не мога да покана приятелките си. Те са или твърде темпераментни, или твърде злобни. Ще го изглозгат до кокал. Ще го направят на пух и прах.

Майка ѝ махна с ръка както винаги, когато се вълнуваше.

— Моля те, мамо, не ми отказвай!

Майка ѝ отново направи същия жест.

— Обещавам да се държа прилично и да не го опустошавам или каквото там смяташ, че правя с мъжете. — С тези думи Клариса се надигна от червения кадифен диван, отмъкнат от нощния клуб на едно бивше гадже (от когото Клариса беше научила винаги да има охладена водка подръка). — Искам само да се срещна с него.

Майка ѝ я изгледа с присвити очи и повтори жеста.

— Чудесно. Значи се разбрахме — заяви Клариса. — Искам да облечеш черния костюм на Армани, копринения, със сребърните копчета.

Майка ѝ отново започна да жестикулира.

— Не, не — не те прави дебела, спокойно. По никакъв начин не би могла да изглеждаш дебела.

Клариса скочи на крака и се отправи към барчето.

Апартаментът ѝ беше типичен за квартала между „Робъртсън“, „Ла Сиенега“, „Бевърли“ и Трета улица, в който десетки момичета като нея живееха под наем в очакване на „прекрасния принц“. Всички те донякъде си приличаха — бяха около трийсетте (най-масовата аудитория на вечерните програми на телевизия „Фокс“), руси или кестеняви (но задължително с права коса, както сега беше модата), високи (но не колкото топмоделите), любителки на капучино сутрин и на водка вечер. Всички те бяха финансово зависими от родителите си, въпреки че издръжката, която получаваха, далеч не покриваше разходите им (наема, марковите обувки, абонамента за луксозни дамски списания и всичко останало). И, разбира се, всички бяха без работа или поне без постоянна работа, което не ги безпокоеше особено.

Те изобщо гледаха да не си създават излишни притеснения. Войните, бедността, децата, възрастните роднини, приготвянето на вечерята, заплахата от екологична катастрофа — това бяха все проблеми, които могат да причинят сериозни главоболия, ѝ момичетата предпочитаха да си ги спестят.

Клариса не правеше изключение.

Междувременно тя се върна с два коктейла „Белведере“ — водка с тоник и няколко черешки за цвят. Седна до майка си и отпусна на рамото ѝ голямата си руса глава (за която една приятелка веднъж ѝ беше казала, че си я представя изсечена върху монета).

— Моля те, мамо. Кажи, че ще дойдеш.

Майка ѝ я погали по главата. Клариса си отдъхна — знаеше си, че може да разчита на майка си.

Но когато дойде съдбовният ден, най-важният ден в живота на Клариса, кльощавата ѝ майка дребосък, с опушени тютюнджийски дробове, ѝ погоди страхотен номер. Обади се да се извини, че не можела да дойде. Клариса я прати по дяволите и ѝ затвори телефона, но първо се разбраха да се видят на вечеря в „Мистър Чоу“.

Ами сега?! В никакъв случай не можеше да се появи в „Айви“ сама. Никой не обядва сам на подобни места. Трябваше час по-скоро да си намери подходяща компания.

Трескаво захревърля номерата в телефонния си указател. Търсеше се някоя позната, която да отговаря на следните критерии: 1. Да е относително привлекателна (но малко по-невзрачна от Клариса и по-закръглена по възможност); 2. Да е що-годе популярна (но не и сред мъжете); 3. Да е на разположение (готова да се отзове на поканата, отправена в последния момент).

Трудна задача. Чак на буква „Р“ откри нещо подходящо. Роберта Раскин, разбира се! Малко след трийсетте, партньор в голяма PR агенция, тя не блестеше с кой знае какви качества, за да завърти главата на някой мъж, и въпреки това не беше за изхвърляне — едра, червенокоса, с влажен поглед на кошута. Клариса се отегчаваше до смърт, когато беше с нея — Роберта ѝ се струваше бледа и умърлушена като стайно цвете. Предвид създадите се обстоятелства обаче тя беше тъкмо човекът, който ѝ трябваше. Налагаше се само да изтърпи постоянния ѝ репертоар — съзливата история за раздялата ѝ с един режисьор от телевизията, който я беше зарязал преди пет години и от тогава Роберта беше на сухо. Горката, още не можеше да го прежали, въпреки че според Клариса нямаше за какво чак толкова да съжaliaва. Мухльото беше женен, грозноват, имаше две деца и на всичко отгоре хич не го биваше в леглото.

Роберта имаше и някои добри страни — беше източник на ценна информация за предстоящи премиери и коктейли, както и за най-желаните, прирастени към викодина, ергени по Западното крайбрежие.

Идеята да покани Бозавата Роберта беше гениална. Тя се оказа точна като часовник, при това беше успяла да осигури възможно най-добрата маса в ресторанта (непосредствено до две поостарелички блондинки, чиито диамантени часовници бяха зашеметяващи, както сигурно и банковите сметки на съпрузите им), откъдето можеха прекрасно да виждат и да бъдат видени. Клариса пристигна точно с дващсет и две минути закъснение, но Роберта, в кафяво костюмче на Джил Сандър в стил „Третия райх“, търпеливо я чакаше. Вече беше успяла да изяде хляба от панерчето и да изсмуче лимона от чая си с лед.

Клариса се появи в целия си блясък — с прилепнали кожени панталони, кашмирен пуловер на Гучи и... розово като бебешко дупе лице (последница от пилинг маската).

— Ужасно съжалявам! — пропя тя и се огледа наоколо, като проклинаше наум козметика си. Некадърникът я беше уверил, че до половин час кожата ѝ ще е възвърнала естествения си цвят, а ето че в момента приличаше на Мис Пиги. Негодникът щеше да си получи заслуженото. Така или иначе не възнамеряваше да му плати. Но и това му беше малко. Отсега нататък не му се полагаха никакви екстри, т.е. свирки.

— Моля ти се, не се притеснявай — Роберта остави настрана сребърната си нokia, — изглеждаш фантастично.

— Наистина ли? — вдигна вежди Клариса. Дали пък не трябваше да се вижда с Роберта по-честичко?

В следващия момент до слуха ѝ достигна познатият речитатив („Той пак си е извадил съдебно решение за ограничаване на достъпа ми...“).

Клариса моментално си спомни какво я караше да избягва компанията на Роберта. Тя се облегна назад и се приготви да изслуша сагата за любовните терзания на Роберта, въпреки че с по-голям ентусиазъм би изтърпяла безкрайния криминален сериал „Там пишеше «Убийство»“.

Опитваше от третия си по ред чай с лед и с усилие сдържаше прозявката си, когато пред ресторанта спря тъмносиньо „Бентли“. Това щеше да стане повратният момент в живота на Клариса — като началото на ново летоброене.

Взаимоотношенията на Клариса с противоположния пол си имаха някои строги, неписани правила, в които автомобилите играеха определяща роля. Тя не се интересувахе от техническите характеристики на автомобилите (и в този смисъл не правеше разлика между ролс-ройса и бентлито). За нея обаче и двата автомобила, както и „Мерцедес V 12“ бяха на върха на класацията, а това говореше много за притежателите им. Всеки застрахователен агент може да изтегли заем от банката и да си купи примерно „Порше“. Беемвето е сигурен белег, че си имаш работа с любител на аналния секс, напълно способен да удари жена си. Рейндж роувърът пък издава спортен тип мъже, по каквито Клариса не си падаше. Ролс-ройсът и бентлито бяха коли от

съвсем друга категория, но при тях имаше два основни риска: А) Собственикът да е стар. Стар като Хефнър. Или Фернандо Ламас (ако той изобщо беше още жив). Б) Собственикът да е някоя рап звезда. Клариса нямаше слабост към подобна музика. Както и към операта. Причината беше една и съща: не разбираше какво пеят и не харесваше стила им на обличане. Освен това, колкото и умело да лъжеше за всичко, включително и за произхода си, трудно би могла да мине за афроамериканка, въпреки че веднъж в колежа, когато искаше да свали един футболист с неустойимо шоколадова кожа, се беше представила за една четвърт креолка по майчина линия.

При вида на великолепия, син като нощта автомобил Клариса въздъхна дълбоко.

Роберта прие това като израз на съчувствие и продължи, като подсмърчаше:

— Така и не разбрах защо скъса с мен...

Брадичката ѝ потрепери. Клариса вече едва издържаше хленченето ѝ — идеше ѝ да я шамароса.

— Виж, Аарон Мейсън!

— Кой?

— Шшт! — Клариса осъзна, че звучеше също като майка си, господ да се смили над душата ѝ. Когато умре, разбира се.

Аарон Мейсън слезе от бентлитото и тръгна нагоре по стълбите. Всички погледи бяха вперени в него. Как иначе — въплъщаваше идеалната комбинация — висок, тъмнокос, красив и не на последно място — богат.

Такъв съвършен екземпляр нямаше да оцелее дълго в джунглата от мъжеядки. Трябваше да се действа бързо.

Точно тогава Клариса забеляза накуцването като знак от съдбата и разбра, че Аарон беше мъжът за нея. Това беше предначертано от звездите. Тя мислено задраска останалите мъже от списъка си — Аарон беше достатъчно едра плячка, не биваше да се разконцентрира. Изискваше се пълна мобилизация на силите, включително ударни дози витамин В12, противогрипна ваксина и всичко останало.

— Какво са го зяпнали — процеди Клариса, след което се изправи и тръгна по посока на Аарон с най-съблазнителната си, грижливо отработена походка. Все още нямаше определен план — щеше да импровизира.

Докато се провираще грациозно покрай масите, разпозна (слава тебе, господи) един от сътрапезниците на Аарон — по-миналото лято беше преспала с него на плажа в Малибу. Спомняше си удобната задна седалка на рейндж роувъра му и луксозната кожена тапицерия. Беше го категоризирала в графата ССЗС („сносен секс на задната седалка“). В края на краищата, току-що беше станал солист на някаква никому неизвестна банда. Клариса се целеше по-нависоко.

„Ето колко е важно да познаваш подходящите хора!“, поздрави се тя наум. Вече се виждаше в сватбена рокля на Вира Уонг.

Опала.

Тя спря наред крачката.

Правило номер едно: за да привлечеш вниманието на някой мъж, прави се, че не го забелязваш.

И Клариса мина в непосредствена близост до масата на Аарон, вперила поглед напред, все едно самият принц Уилям ѝ се усмихваше от отсрещния ъгъл.

— Клариса!

Защо не можеше да си спомни името му? Частите на тялото се запечатваха в съзнанието ѝ далеч по-лесно.

— Клариса!

Конусовиден пенис, космати гърди (като на Дан Хагърти и Гризли Адамс)... Името, как беше името? Джейми, Джо, Джон, Ион, Кайл... Мисълта ѝ се мятеше като хамстер във въртележка.

— Макси! — тя се извърна и моментално разцъфна в усмивка, сякаш виждаше отдавна загубен приятел. Такъв беше етикетът на Холивуд — колкото по-безразличен ти беше някой, толкова по-ентусиазирано звучеше поздравът. Най-големите врагове се прегръщаха като първи приятели.

Целунаха се три пъти по бузите (последна парижка мода според „Вог“, все още нова за Калифорния), като Клариса се стремеше дупето ѝ да е точно през очите на Аарон Мейсън. Знаеше, че си го бива, достатъчно изразително беше само по себе си. Докато изгаряше с поглед горкичкия Макси, Клариса усещаше присъствието на Аарон зад гърба си с всеки сантиметър от кожата си. („Г-жа Аарон Мейсън, г-ца Алпърт-Мейсън, Клариса Антония Алпърт Мейсън...“ — имената се въртяха непрестанно в главата ѝ.)

Макси бърбеше, очарован от вниманието ѝ, а Клариса го слушаше с половин ухо. Ставаше въпрос за някакви билети за мача на „Лейкърс“, за баскетбол с Клуни и Деймън, за някаква разходка с яхта... В същото време нея я занимаваха съвсем други мисли: пръстен с брилянт или изумруд, сватбена рокля от коприна или сатен...

— Познаваш ли Аарон?

Е, доживяхме най-после.

— Здравейте. Приятно ми е — произнесе Клариса с дълбок, плътен глас, като се усмихваше ослепително.

— Имате нещо между зъбите — каза Аарон с глас, равен като гърдите на майка ѝ преди лифтинга. Имаше специфичния изговор на южняк от Джорджия.

„О, боже“, помисли си Клариса, докато трескаво прекарваше език по зъбите си — малки бижута, които още не беше изплатила. „Толкова е дързък! Също като мен!“

А на глас каза:

— О, това ли? Запазила съм си го за десерт.

Аарон се усмихна.

Имаше трапчинки и единият от предните му зъби беше леко нащърбен (инцидент от детството?, бой с юмруци в колежа?, отваряне на бирени бутилки?). Една бръчка се беше вдълбила между веждите му и му придаваше замислен вид — доста необичайно изражение за Холивуд. Дрехите му също не отговаряха на положението му в обществото. Според Клариса имаше по-скоро вид на небрежен колежанин — евтини слънчеви очила, размъкната риза и сако, изгладено на две, натри. Хмм...

А обувките... Те не бяха маркови, дори не бяха и обувки, а каубойски ботуши. Боже!

Някои нарушения на етикета са непростими. Дори да се казваш Аарон Мейсън.

Бъдещият ѝ съпруг беше като нешлифован диамант, но в умелите ръце на Клариса щеше да се превърне в мека податлива глина, да придобие лустро... Клариса го огледа от глава до пети със забележителна скорост, придобита при обиколките на магазини като „Барни“ по време на годишните разпродажби. Преди още да е стигнала до панталоните (за да прецени качествата на плата) и до бельото (обзалагаше се, че носи боксерки), вече благославяше мислено

сервитьора Лари. Беше я насочил по вярната следа. Оттук нататък тя си знаеше работата.

2

ААРОН Е НА ХОД

Аарон стоеше пред „Айви“ и изчакваше пиколото да изкара бентлитото му — това щеше да стане за броени секунди, срещу една банкнота от пет долара.

— Е, чие беше онова великолепно дупе? — обърна се той към Макси Рийз.

Това беше първото дупе на запад от Ла Сиенегата, което не изглеждаше недохранено.

— Чие ли? На Клариса Алпърт, разбира се — оживи се Макси. — Какво ще кажеш, страхотна е, нали? Освен това познава всички важни клечки в града — излизала е с повечето от тях и знае кътните им зъби и кирливите им ризи. Помни дори номерата на банковите им сметки, ако искаш, вярвай. Кукличка, много отворена мадама. Тъкмо като за теб е. Само кажи и ще те уредя.

Аарон не разбра какво точно имаше предвид Макси, но онова, което чу, като цяло го устройваше.

— Благодаря, но предпочитам сам да ѝ се обадя.

— Разбира се. Ще го уредя.

— Просто ми дай телефонния ѝ номер.

— Дадено. Хей, знаеш ли, имам страхотни места за мача в края на седмицата. Искаш ли ги? Нали си падаш по баскетбола?

Аарон беше в Холивуд едва от две седмици, но все попадаше на хора като Макси — неизменно готови да ти услужат, законно или не, с пари или с каквото и да било, за да могат след това на свой ред да разчитат на теб. Очевидно тук размяната на подаръци, както и размяната на комплименти, искрени или не, беше нещо обичайно.

— Страхотно изглеждаш, тези очила са върхът — бърбре Макси. — Всяка мацка ще ти е навита. Ако искаш, мога да те уредя с Джеси Бийл — тя е истинско сладурче...

Аарон най-после седна зад волана на бентлитото и включи уредбата. Стар южняшки рок заглуши последните думи на Рийс.

Дупето на Клариса не му излизаше от главата.

3

КУПОНЪТ

Организирането на сватбено тържество поначало е трудно, а когато на всичко отгоре това става без знанието на младоженеца, задачата е почти непосилна.

След като видя Аарон и се погрижи той да я забележи, Клариса счете мисията си в ресторанта за приключена и побърза да се сбогува с Роберта със задължителната целувка „буза до буза“. Дори сподавеното възклицание от съседната маса — „О, боже, виж, Бритни и Джърстийн!“, което без съмнение издаваше турист на Юга, новопристигнал в Ориндж Каунти, не ѝ направи особено впечатление. Знаеше какво ще види — ухилените физиономии на двете невръстни, пращящи от здраве звезди, които си гукат като гълъбчета. Е, имаше си по-важна работа.

След като се отби в един от осемте „Старбъкс“ по пътя към къщи за порция сух „Венти Кап“ (който щеше да ѝ осигури необходимата енергия и същевременно най-малкия брой калории — все пак скоро щеше да облече сватбена рокля на Вира Уонг), Клариса влетя в апартамента си като хала и измъкна от нощното шкафче заветния розов тефтер, чиито страници беше облепила с изрезки от булчински списания.

Винаги когато разгърнеше страниците му, чуваше ангелска музика и за кой ли път потъваше в мечти.

Тук бяха любимите ѝ модели сватбени рокли и списъците с имена на ресторанти, цветарски магазини, фотографи, свещеници (юдейски?, епископални?, будистки? — Клариса не поставяше никакви ограничения по отношение на религията на бъдещия си съпруг), булчински салони, сватбени торти, включително и десетте най-предпочитани за фон на сватбената церемония оркестрови пиеси (според класацията на „Град и провинция“). Беше помислила за всичко — до последния детайл. Откак се помнеше, събираше тази безценна информация. По страниците се мяркаха и ръчно изписани бисери от

рода на: „Пощенският код има значение“, „Не ходи на среща в 818“, „Филмът е най-добрата аеробика“ и прочее.

Хиляди пъти Клариса бе прокарвала с трепет пръсти по страниците, и то не само за да залепи поредната изрезка. Не. След всяка трета, най-много — четвърта, среща с някой мъж от класа (някой, чийто лик грееше от корицата на списание „Лос Анджелис“, някой, като оня многообещаващ режисьор с козята брадичка или като оня собственик на верига нощни клубове, със забележителни познания по латински) тя неизбежно разгръщаше розовия тефтер и започваше да обмисля приготовленията.

За съжаление обаче нещата винаги приключваха много преди да се чуе звънът на сватбени камбани.

Тя въздъхна. Защо смяташе, че този път ще е по-различно?

Ръцете ѝ трепереха. За да се успокои и да намали страничните ефекти от изданието „Венти Кап“, взе един „Ксанакс“ с изтекъл срок (подарък от вярната приятелка Грейви) и се залови за работа с пълната отдаденост на равин, комуто предстои да извърши обрязването на първородния си внук.

Набра скоростно номерата на хотелите „Бел Еър“, „Бевърли Хилс“, „Пенинсула“, както и на оня хотел на брега в Санта Моника с не дотам сполучлива архитектура на Франк Лойд Ронг, но със страхотен атриум. Номерата бяха предварително записани в указателя на мобилния ѝ телефон — успешното протичане на сватбената церемония е въпрос на планиране и добра организация. Освен това, ако се омъжеше в хотел, отпадаха притесненията ѝ за кетъринговата фирма и организатора на сватбени тържества. Предвидливо от нейна страна, не можеше да се отрече.

Естествено, съгласуваше всяка стъпка с плана, съставен още преди години.

Сватбен план на Клариса Реджина Алпърт

1) „Незабавно да се наеме хотел. Още сега, на момента!“

И така, Клариса уведоми администрацията на всеки от хотелите, че предпочитаните дати са съответно: 20 юни, 15 юли или в краен случай, ако Аарон се окаже костелив орех, 2 септември.

Прие поздравленията за предстоящото щастливо събитие с подобаваща учтивост. Със съжаление я увериха, че за най-близката дата хотелите вече са ангажирани. Тогава се спря на 27 юни — седмица по-късно не представляваше кой знае какъв проблем. Продиктува номера на кредитната карта на майка си. На кой, ако не на най-близките си, може да разчита човек при извънредни обстоятелства.

2) „Трябва да се поръчат цветята.“

Виж, това беше трудна задача. Нейният любим цветар, Ърнест Бутервалд, отлично познаваше вкуса ѝ — всички кавалери, с които беше излизала през последните години, бяха инструктирани за това. Клариса беше и сред поканените на тържеството по случай рождения му ден в „Мистър Чоу“. Проблемът беше, че неговите услуги излизаха твърде скъпичко... Не че Аарон не можеше да си го позволи, но все пак. Достатъчно беше, че ще поеме останалите разходи. Клариса се поздрави за пестеливостта (в името на любимия човек трябва да се правят жертви) и позвъни в цветарския магазин на Флорида (той се доближаваше до класата на Бутервалд, но все още нямаше неговата известност — не фигурираше в специалното сватбено издание на „Стил“ например). След като уточни датите (20 и 27 юни) управителят филипинец се поинтересува за името на младоженеца. Клариса се поколеба за миг.

Дали не беше по-благоразумно да назове друго име?

Да речем, Джордж Клуни.

От другата страна се чуха такива радостни възклицания, сякаш току-що беше съобщила на шефа на сицилианската мафия за появата на бял цвят на наследника му. Разбира се, Флоридата трябваше да обещае, че няма да разгласява новината — нямаше да я сподели дори с таитянския си любовник с продупчени зърна на гърдите. Джордж Клуни държеше на неприкосновеността на личния си живот — всеки, разгръщал списание „Пийпъл“, беше наясно с това.

Цветарят прояви пълно разбиране, закле се да пази тайната и попита само дали има вероятност сватбата да бъде отразена на страниците на „Стил“. В гласа му се долавяше трепет.

Клариса отговори, че било твърде възможно, стига само Джордж да даде съгласието си.

Приключи разговора с въздишка на облекчение. Слава богу, че успяваше да импровизира в стресови ситуации. Истината беше, че

дори не познаваше лично Джордж Клуни. Беше го виждала един-единствен път — след премиерата на „Батман и Робин“, когато едва не се сблъска с него пред „Порта-Поти“, където го причакваше. Въпреки това не изпитваше угризения, че заблуди цветаря. Колкото до Аарон, той щеше да оцени чувството ѝ за хумор.

Отново погледна списъка със задачи. Оставаше още да се осигурят музиката, сватбената рокля, тоалетите на шаферките и изненадите за гостите — малки стилни подаръчета, например сребърни фигурки, придружени от миниатюрни букетчета — нещо от този род.

Да, определено имаше нужда от помощ, за да доведе нещата до успешен край.

Може би беше дошъл моментът да съобщи на майка си, че възнамерявала се омъжи за един много приятен, надежден и стабилен млад мъж, на когото... дори не знаеше телефонния номер. Трябваше да го открие час по-скоро.

Клариса и майка ѝ присъстваха на ревю на сватбени тоалети на втория етаж на „Барнис“ в Бевърли Хилс и пред тях дефилираха булки, издокарани по последна мода. Не беше дала на майка си излишни обяснения — просто я беше помолила да я придружи. Смяташе да ѝ съобщи новината по време на обяда, след като вече се беше настроила подobaващо — нямаше жена, която да остане равнодушна пред тази феерия в кремаво, нежнорозово и бледозелено.

— Ти си луда! — заяви майка ѝ, след като си беше поръчала салата от цвекло и козе сирене, без заливка, без лук, без цвекло и без никакво сирене.

— Не, мамо, не съм луда. — Клариса многозначително хвърли поглед към бременните млади жени на една от съседните маси. Те се заливаха от смях и игриво грабеха пържени картопки от общата чиния. Приличаха на ято гълъби, които се боричкат за трохите пред „Макдоналдс“. Само преди шест месеца би ѝ се повдигнало от самата гледка, би изтръпнала при мисълта, че може да е на тяхно място. Но сега това и се струваше толкова шик, толкова в реда на нещата. Дори Мадона се беше отдала на майчинските си инстинкти и това много ѝ

отиваше, нали? А и модата за бременни напоследък беше на гребена на вълната...

Клариса замечтано се усмихна, загледана в бременните жени, и отново се обърна към майка си.

— Поне веднъж ме подкрепи. Толкова ли не вярваш в собствената си дъщеря?

— К'во? — примигна майка ѝ и лешниковите ѝ очи проблеснаха като камъчета на дъното на аквариум. В стаята на Клариса имаше един такъв — отдавна без риби.

— Само не започвай да плачеш.

— Вярвам в дъщеря си, разбира се. Когато беше на пет години, заяви, че ще станеш президент.

Докога щеше да ѝ го повтаря? Навремето го беше изтърсила само защото го чу от момченцето, по което си падаше. То искаше да става президент.

— Мамо, знаеш, че не съм от амбициозните...

Келнерът донесе салатата, в която нямаше нищо, и я постави пред Клариса. Тя го прие като лична обида.

— Смятате, че имам нужда от диета, така ли?

— Съжалявам. — Човекът побърза да се поправи и Клариса най-после получи чийзбургера си с гарнитура от картофена салата.

— Мамо, знам, че с теб на глава не се излиза, но, моля те, имам нужда от помощта ти. Имаш безупречен вкус и бих искала да се консултирам с теб за някои неща...

Майка ѝ оглеждаше салатата като под лупа. Най-после изпъшка и остави чинията настрана. Беше забелязала няколко капки зехтин.

— Estupido.

— Мамо! Яж!

— Не знам... — Тя отпи глътка чай с лед.

Клариса поклати глава и захапа чийзбургера с настървение. Усещането можеше да се сравни само с върховното удоволствие при секс.

— Освен това би могла да ми помогнеш да сваля няколко килограма за сватбата.

Майка ѝ се оживи.

— Можеш да разчиташ на мен. Ще ходим на туристически походи, ще...

Клариса пак се беше загледала в бременните на съседната маса. Те оживено ръкомахаха, без да се притесняват, че ръцете им приличаха на наденички в черните кашмирени ръкави. Още едно предимство на бременността — можеш да ядеш до насита. Аарон със сигурност не би искал бебето им да е недохранено.

— Ще играем тай чи...

— Аха, да, онази китайска гимнастика. — Клариса бавно вдигна ръце във въздуха и описа кръг. Беше допуснала дребна географска неточност в определението, но какво от това?

Майка ѝ все пак се пристраши да си боцне от салатата. Дъвчеше една хапка точно двайсет и четири пъти, което беше добър признак. Клариса беше установила закономерност — ако гълташе по-бързо, майка ѝ беше неспокойна, а ако дъвчеше по-дълго от обикновено, значи дълбоко се беше замислила.

— Значи, ще ми помогнеш?

— А ти кога ще ме запознаеш с твоя избраник?

„Избраник“ прозвуча като „избрааник“. Майка ѝ имаше специфичен провлачен изговор, от който Клариса понякога настръхваше и имаше желание да забие вилицата си в кльоцавото ѝ птиче гърло.

— О, мамо... — Понякога майка ѝ схващаше по-бавно дори от малкото кученце, което Клариса имаше преди години. Малкото глупаче скочи след една тенис топка от прозореца на стария им мерцедес.

Клариса беше изхвърлила топката в пристъп на ярост точно когато минаваха по булевард „Олимпик“ и от всички страни хвърчаха автомобили. Откъде можеше да знае, че Адолфо ще я последва? Мина доста време, докато успя да преодолее чувството за вина с помощта на терапевта Маноло. Тогава беше излязла от кожата си, а трябваше да се сърди само на себе си, че беше пропуснала часа си при Анастасия, всепризнатата кралица на веждите в Бевърли Хилс.

— Има време. Самата аз се запознах с него съвсем скоро — избъбри Клариса между хапките.

Следващата стъпка беше да накара Аарон да ѝ се обади. И Клариса насочи усилията си в тази насока. Не се искаше кой знае какво

— само да спретне едно страхотно парти за Всеки-Който-Наистина-Е-Някой. И да не кани Аарон.

Планът проработи безотказно.

Още не беше прозвънила всички от списъка, когато спешно я потърси Макси Рийз, косматия агент, по прякор „Саскуоч“.

— Клариса Алпърт? — прозвуча в слушалката почти момчешкият глас на секретаря му.

— На телефона.

— Свързвам ви с Макси Рийз.

— Клариса...

— Макси? — Клариса сподави тържествуващата нотка в гласа си, потупа се мислено по рамото и си обеща една голяма мелба в „Мортсен“.

— Разбрах, че устройваш голям купон...

— Има нещо такова.

— Къде остана старото приятелство?

— Тъкмо смятах да ти се обадя. Разбира се, че си поканен!

— А мога ли да доведа някого?

— Само ако е топмодел или актриса. Без грозни момичета, освен ако не са известни или преуспели, или биха могли по някакъв начин да подпомогнат кариерата ми.

— Ти и кариера?!

— Защо не?

— Става въпрос за Аарон Мейсън.

— За кого? — Устата ѝ се разтегли в такава широка усмивка, че още малко и щеше да се сцепи.

— Оня ден, когато се видяхме в ресторанта, бях с него. Провинциално момче, абсолютен новак в бранша, но има пари.

Абсолютен новак... Хм.

— А, да... Май се сещам. — Успя да прозвучи почти отегчено.

— Значи, мога да го доведа, нали?

— Щом толкова държиш — прозя се Клариса. — Стори ми се малко... странен.

— Май не ти е харесал особено?

— Беше с каубойски ботуши.

— Хайде, хайде, трябва да си по-снизходителна към него. Казах ти, че не е тукашен. Искане ми се да го поразведа наоколо, да го запозная

с местните нрави, да го срещна с някои хора...

— Интересуват те парите му, кажи си направо.

— Не. Всъщност може би. Донякъде. Може да се окаже полезен. Човек никога не знае.

— Ами, добре тогава. Доведи каубоя. Но го предупреди, че няма да участва в родео. Може да си изглади ризата.

Макси изсумтя, а Клариса счете разговора за приключен. Не беше на себе си от щастие и нададе такъв възторжен възглас, че подплаши котката (персийска с едно синьо и едно зелено око), която дремеше на дивана. Глупавото животно свърши естествените си нужди на мраморния под и в хола се размириша на развалени яйца. Клариса се заклани за кой ли път да я занесе в приюта. И бездруго не обичаше котки. Беше си взела тази само защото много подхождаше на червения плюшен диван и придаваше изисканост на интериора (холът ѝ ставаше като от корицата на списание „Марта Стюарт“.)

От друга страна, каза си Клариса, докато събираше бели косъмчета от възглавниците, нямаше защо да бърза да се отърве от персийската. Ако се окажеше, че Аарон обича котки, можеше да я задържи. Ако пък бъдещият ѝ съпруг мразеше котките, щеше да направи жертва за него и да се лиши от любимото животинче.

Откъдето и да го погледнеш, щеше да извлече полза от ситуацията.

Що се отнася до секса, има повече от сто разновидности на чукането. След един купон с много пиене в дома на една приятелка и годеника ѝ (френски режисьор, който я мамеше най-безогледно) Клариса и момичетата седнаха и съставиха най-подробен списък, докато се подкрепяха с гумени мечета без захар и коктейли „Космополитън“ с много захар.

1) Чукане за задоволяване на страстта. Става при обичайните обстоятелства: срещате се в някой бар, установявате, че се привличате взаимно, за което допринася и фактът, че и двамата сте пили достатъчно. Разменяте задължителните лъжи (а) за възрастта; б) за доходите; в) за последния профилактичен преглед) и бързате да го направите (където ви падне, може да е дори на предната седалка).

Проблем при този вид чуване са последиците на сутринта: взаимна неловкост и натрапчиво гадене. Гаденето преминава най-късно до следващия ден (нещата може да се ускорят с един коктейл „Блъди Мери“ и с гневно обаждане по телефона на гаджето/съпругата или, не дай си боже, майката на нашия човек). Колкото до взаимната неловкост, тя трае доста по-дълго (особено ако се движите в едни и същи кръгове), но и това може да се преживее.

2) Правене на любов (когато влагаш и чувства). По-рядко, но се случва. Може да се окаже, че сте преминавали през задължителните три срещи. (Клариса си спомняше, че веднъж удържа цели три седмици — режисьорът, с когото излизаше, говореше за романтика, споменаваеше „общо бъдеще“, искаше „първият път“ да е нещо специално, обещавахе ѝ невероятно изживяване. В крайна сметка се оказа, че членът му е със смешотворни размери, че обича да го прави само отзад и че държи Клариса да си смали бюста — харесвал по-плоски жени. Избяга от него презглава.)

Но ако сте преодолели критичния период, като междувременно сте установили, че имате сходни вкусове (и двамата обичате омари), обсъдили сте любимите си филми („Безсъници в Сиатъл“, „Джери Макгуайър“ и т.н.), любимите си телевизионни предавания (шоуто на Брейди от седемдесетте години) и любимата си музика („Дюран-Дюран“ и изобщо песните на осемдесетте), ако всичко това е факт, може и да дойде моментът. Разбира се, след като го видиш да плаща сметката в ресторанта със златна карта (или дори, за предпочитане, платинена). („Приятелството се подарява, за любовта се плаща“ — такова беше виждането на Клариса по въпроса.) И когато най-после той те погледне с оня особен, дълбок и втрещен поглед на вярно куче (който след шест месеца може и да ти се струва жалък, но сега го намиращ за особено въздействащ) и попита: „Искаш ли...?“, ти не го оставяш да довърши. И сексът с него може да не е чак страхотен (ако го сравняваш с голямата си ученическа любов, Саймън Ингланд, да речем), но наистина си го бива. И по-важното е, че наистина сте влюбени, хлътнали до ушите, дори никой от двамата да не се осмели да го изрече на глас (в близките месеци или изобщо). Единственото, което има значение, е, че нещо особено се носи във въздуха и както никога не се чувстваш сама.

Ах, да, и ако наистина сте извадили късмет, предстоят ви мигове, в които ще се смеете заедно, мигове на споделена радост, и докато се усетите, току-виж сте се сдобили и с потомство. Разбира се, рано или късно ще се стигне и до първата по-сериозна кавга (неизбежно е), до някоя и друга лъжа, до първата годишнина.

Приятелките бяха единопдушни, че този вид връзка е като да уцелиш шестица от тотото (особено в град като Лос Анджелис, където мъжете са: а) гейове; б) умело прикриващи този факт; в) женени, но независимо от това — гейове или г) асексуални (пред които дори компанията на гейовете е за предпочитане).

Някои щастливки все пак си спомняха, че са преживели нещо такова в гимназията. Както Клариса със Саймън Ингланд.

Тя отдавна беше изтрила името му от телефонния си указател и от регистрите на паметта си, но понякога се случваше споменът за него да прекоси съзнанието ѝ като блуждаеща комета, а усмивката му, малко на една страна, като у лабрадорите и кинозвездите, от време на време смущаваше сънищата ѝ. Беше преустановила контактите си със Саймън, след като скъсаха за трети път (преди около десетина години — Клариса току-що се беше дипломирала със специалност „Моделиерство и козметични продукти“), въпреки че още от гимназията бяха идеалната двойка, в която всички се кълняха. Първия път скъсаха по нейна вина, втория — също, но третия път — причината беше в Саймън. Клариса не можеше да преглътне подобно унижение. Той беше казал (тя го цитира пред приятелките си дословно): „Мисля, че не сме подходящи един за друг.“ „И какво от това?“ — беше заявила Клариса.

Сега Саймън беше важна клечка в едно звукозаписно студио — занимаваше се с мениджмънт и реклама и имаше вземане-даване със звезди като Гуен Стефани или онази изгряваща латинодива (как ѝ беше името?). Винаги когато (съвършено случайно) срещнеше името му в „Пийпъл“ или „Стил“, Клариса потръпваше от неприязън. Стигна до там, че помоли майка си да преглежда предварително списанията и да унищожава всеки материал, в който се споменава омразното име.

И така, стигнахме до номер три.

3) Чукане от любопитство. „Чудя се дали го бива в леглото?“ — нещо такова. Е, нищо не пречи да провериш. Отличава се от чукането

за разнообразие по това, че при последното може и да липсва любопитство.

4) Чукане от скука. „Сега какво — дали да се прибера вкъщи и да гледам поредния епизод от «Приятели» за осми път или да се изчукам с този тип?“

5) Чукане от отчаяние. „Вече шест месеца съм на сухо и ако в близкия половин час не ми излезе късметът (все едно с кого), ще помоля майка си да ме уреди с дебелия син на най-добрата си приятелка.“

Списъкът продължаваше с чукане заради приключението (със сърфиста, на когото окоето не трепва пред гигантските вълни), чукане с религиозен елемент, с изследователски характер и т.н.

Интересно, към коя ли категория спадаше сексът с Аарон? Нямаше нито любов, нито страст. Нямаше и скука (може би щеше да се появи с течение на времето). Най-вероятно влизаше в графата „чукане за постигане на целите“. Да, несъмнено. Клариса беше експертът в това отношение. Владееше до съвършенство старите изпитани тактики и ги прилагаше с хладна пресметливост (под маската на пламенна страст). В дъното на всичко обаче винаги беше някакъв скрит мотив — да речем, покана за гостуване на личния карибски остров на „секси дядото“ Мик Джагър, или, както в конкретния случай, заставане пред олтара.

Но може би това щеше да е само началото. Не беше изключено в един момент да се появят и чувства и „чукаването“ да се превърне в истинско „правене на любов“ с всички непогрешими, макар и рядко срещани жестове — сплетени ръце, слято дихание, потънали един в друг погледи... прекалено хубаво, за да бъде истина.

Но така й се искаше да изпита всичко това отново...

Клариса отвори очи, тръсна глава и проследи с показалец с изящно оформен френски маникюр списъка на кетърингови фирми. Имаше да проведе още толкова телефонни разговори, а не разполагаше с много време. Организирането на сватбено тържество беше черна работа, къртовски труд.

Бронзовият часовник, придържан от двама голи бронзови мъже, показваше 11:05 часа. Аарон все още не се беше появил на партито.

Саскуоч вече беше тук и ухажваше три невръстни кандидатки за слава. Старият ѝ познайник беше известен със способността си да открива изгряващи таланти. Може да се каже, че той (по-точно леглото му) беше първата спирка по пътя към върха.

„Гръм да го удари!“, пожела мислено Клариса и злорадо си го представи как получава сърдечен пристъп след злоупотреба с хероин и езикът му увисва на една страна.

Тони Би я оципа дружески по задника — не му беше особено лесно през впития кожен панталон на Гучи.

— А къде е Прекрасният принц? — озърна се той. — Или, по-скоро, Прясното месо?

Той лъсна зъби в ослепителна усмивка.

Тони Би беше най-добрият ѝ приятел от гимназията — момчето с най-бедните родители (живееха в мизерен апартамент от петдесетте години), но с неизчерпаемо чувство за хумор.

Преди три години той беше направил голям удар в мрежата — беше му хрумнала гениалната идея да предлага дипломни и курсови работи срещу съответното заплащане. Беше започнал с минимален начален капитал (сума, останала в наследство след смъртта на баба му). Откупуваше работите на отлични студенти и ги изпращаше на всички нуждаещи се по имейла. Постепенно империята му се беше разраснала и в момента обхващаше колежи и университети от Мичиган и Пенсилвания чак до Източното крайбрежие (включително Харвардския, Йейлския и Принстънския). Така за нула време Тони Би беше успял да натрупа цяло състояние (при това съвсем законно!). В момента беше по-богат от всеки от бившите си съученици — толкова богат, че дори не се налагаше да използва фамилното си име (и без това беше прекалено етническо). Правеше луди пари и живееше в район, достъпен само за „избраници на съдбата“.

— Да ти го начукат с духов инструмент, иди да ми донесеш нещо за пиене.

— Веднага, принцесо.

Тони беше приятелче, Клариса винаги беше хранила симпатии към него (включително и за това, че я наричаше „принцесо“ и никога не беше правил дори намек за истинската ѝ възраст. Може би защото така щеше да разкрие и своята, а той все още успешно минаваше за „момчето чудо“.) Всеки път, когато се появеше в обществото, той се

радваше на неотслабващ интерес и внимание. И тази вечер почитателките (и почитателите) го следваха по петите.

— Не разбирам защо го няма още?! — Клариса започваше да губи търпение.

Тони Би сви рамене.

— Момчето от хоризонта на „Варайъти“ ли? Щом досега го няма, може изобщо да не се появи.

— Изключено. Знам, че проявява интерес.

— Със сигурност. Той е единственият мъж в града, с когото още не си спала. Никой не обича да се чувства пренебрегнат.

Диджеят беше надул музиката до дупка и подът вибрираше. Групичка момичета предизвикателно се полюшваха на педя разстояние от тях.

— Да не си отворил и детски център? — не се сдържа Клариса. Възрастовата граница на купона беше паднала застрашително, което я караше да се замисля: а) за годините си, б) за килограмите си, в) за това, че още не е омъжена, и г) за това, че пак е гладна. — Не им ли е време вече да са в леглото?

Но вниманието на Тони беше насочено към позлатените мускули на бодибилдъра, доведен от него специално, за да краси с присъствието си купона.

— Ехо, тук ли си?

— Извинявай... бях се загледал. Охо... я виж кого е довел вятърът. Късче от твоето дивно минало.

Клариса проследи погледа му. На купона току-що се беше появил Саймън Ингланд под ръка с ослепителна блондинка. Клариса веднага забеляза перфектната ѝ кожа. На огромния телевизионен екран се беше появил един от членовете на „Мотли Крю“ и тълпата нададе възторжени възгласи.

— Саймън?! — простена Клариса. — Какво, по дяволите, търси той тук?!

— Аз го поканих — спокойно отвърна Тони Би и отпи от розовия коктейл с шампанско. — Няма ли тръпка, не става купон. Освен това той винаги ми е допадал. Последната година в гимназията за малко не влязохме в хомосексуални взаимоотношения. Ей толкова ни оставаше — той показва двата си приближени един до друг пръста. Клариса не можа да не се възхити на безупречния му маникюр.

— Как можа?! — изсъска тя. — Не помисли ли за последствията?!

— Ти не би ми сторила нищо лошо.

— Знам. Там е бедата.

Присъствието на Саймън ѝ беше дошло в повече. Започваше да я обзема паника.

— Тони, кажи бързо, как изглеждам?

— Великолепно, в стил „Бардо“ от петдесет и шеста.

— Значи, стара.

— Съвсем не, *chica*. Значи „*muu Barbarella*“.

— Клариса?

Гласът от дълбините на миналото я накара да се закове на място.

— Саймън.

Погледите им се срещнаха. Дявол да го вземе, изглеждаше по-страхотно от всякога, изтупан от глава до пети, по-точно до върховете на обувките „Прада“, от есенната модна колекция, шоколаденокафяви. Смел, почти безразсъден избор, който само някой от неговата класа можеше да си позволи. Останалите мъже предпочитаха класическото черно.

Ризата му също беше последен модел — „Армани“, разбира се. Но, виж, коремчето му като че ли се беше поотпуснало, забеляза Клариса с капка злорадство. Прегърна Саймън — длъжна беше да се увери. Да, определено беше наддал някой и друг килограм. И му беше известно, че тя е забелязала — не я познаваше от вчера.

Но дори тези няколко допълнителни сантиметра на талията само подсилваха чара му. Те му придаваха необходимата доза уязвимост, способна да разтопи сърцето на една жена.

— Изглеждаш очарователно. — Гласът му беше все така дълбок, с подчертано английски акцент.

Онова, което преди петнайсет години го открояваше от останалите (заедно с дефекта му — Саймън страдаше от дислексия), сега ѝ се стори съзнателно търсен ефект. Който въпреки това ѝ въздействаше.

Клариса най-после удостои с внимание и блондинката, като ѝ отправи най-лъчезарната си усмивка.

— Това е Пенелопи — представи дамата си Саймън.

— Много ми е приятно — Клариса стисна тъничката, хладна като змиорка ръка, покрита с пръстени и татуировки. — Ще пиете ли нещо?

Не биваше да забравя задълженията си на домакиня.

— Благодаря, не пия — пропя русото видение.

Изглеждаше на не повече от деветнайсет, дори и отблизо. Накъде вървеше светът?!

— Значи, „Перие“ с лимонче. А за Саймън — „Кир Роял“, ако добре си спомням.

И Клариса забърза към бара, като остави Тони Би да прави компания на двойката.

Ако се беше обърнала, щеше да срещне погледа на Саймън и да прочете в него възторг, примесен със смут. Клариса още си спомняше любимото му питие. Това трябваше да означава нещо.

Но тя не се обърна.

Най-после успя да се добере до бара през тълпите танцуващи, като приемаше комплиментите по свой адрес със сдържано задоволство. Единственото, което за малко не я извади от релси, беше случайно дочутият разговор между някакви момиченца с крехко телосложение и набъбнали от силикон устни. Въпреки професионалния маникюр и прическите те едва ли бяха на повече от четиринайсет, но вече успешно навлизаха в живота (тласкани от майките си) и се готвеха да избутат от сцената такива като Клариса.

— Първо лъскам дръвцето като за световно, после ху-у-бавичко облизвам топките — делово споделяше едната.

— Хм. Аз пък не си губя времето — действам бързо като изстребител — каза другата с още детско гласче.

— А гълташ ли?

— Плюя.

— И аз — обади се третата.

— По-добре гълтайте — уверено ги посъветва първата. — Няма да ви навреди — съдържа само протеини, никакви въглехидрати.

Клариса застина за момент. Не вярваше на ушите си. Тези хлапета трябваше още да си играят с кукли. И да носят шини. Вместо това авторитетно обсъждаха как се правят свирки. И вероятно наистина ги биваше в това. Повече и от нея.

Отново чу тиктакането на биологичния си часовник.

„Тиктакане“ не беше точната дума. Звучеше по-скоро като гръмотевичен грохот.

Не се сдържа и се намеси в разговора.

— Извинете, някоя от вас случайно да е още девствена?

Трите лолитки енергично кимнаха.

— Шегувате ли се?!

— Какво толкова — отвърна едната, която се казваше а) Тифани, б) Бренди, в) Дакота или може би г) Ашли.

А другата Бренди поясни с лека досада.

— Правим само анален секс.

— Пасионфутини. — Гласът на Клариса прозвуча почти умолително. Тя поръчваше четвъртото си тази вечер питие на бара.

Плъзна поглед по бармана. По-точно, огледа го с преценяващото око на жокей, който си избира състезателен кон. Въпреки русите му къдрици и кадифените му очи не усети прилив на желание, но може би...

— Чукане от любопитство — промърмори тя.

— Моля? — погледна я барманът.

— „Перие“ с лимон — отвърна Клариса. Не смяташе, че е моментът да разяснява житейската си философия.

— Чукане от любопитство? — повтори някой зад гърба ѝ. Звучеше заинтригувано.

Клариса едва не се завъртя като пумпал, но, слава Богу, вътрешният ѝ глас, който този път звучеше като Наташа от анимационното филмче дори и след няколко питиета, ѝ подсказа правилното поведение: „Не се обръщай рязко! Достатъчно е да хвърлиш поглед през рамо. И най-важното, спо-кой-но.“

Клариса стриктно изпълни указанията и видя зад гърба си Аарон Мейсън, бъдещия си съпруг. Сам. Дори по-красив, отколкото си го спомняше.

Или пък тя си беше пийнала малко повече.

— Това не беше предназначено за теб — заяви тя и оправи вратовръзката му. Както можеше да се очаква, пак беше с онези ботуши и с небрежната визия на випускник от католически колеж.

— Но стигна до ушите ми — усмихна се Аарон. — Знам, че това е твоето парти и прочее, но тази сбирщина е пълна скръб.

— „Перие“ с лимон и „Кир Роял“ — прекъсна ги барманът. Клариса беше готова да прегризе ръката му, която подаваше питиетата.

— Радвам се, че се появи, за да го установиш. А сега ме извини, но трябва да занеса на бившето си гадже питието му.

— „Кир Роял“? Това не е ли дамско питие? Извинявай за лошото произношение. Френският ми куца.

— Е, това, че не го пият мъжагите от света на „Марлборо“, още не означава, че е дамско. Колкото до френския, винаги можеш да разчиташ на мен. Четири години съм го учила в гимназията и при нужда безпогрешно мога да открия тоалетните в Айфеловата кула.

— Впечатлен съм — Аарон леко се поклони.

— Е, радвам се, че си поговорихме — усмихна се Клариса и понечи да отмине.

Аарон я спря.

— Клариса, колата ми е отвън. Моторът е запален...

— Оня автомобил с размерите на пенис ли имаш предвид? Съжалявам, но не мога да тръгна с теб. Аз съм домакинята.

— А пък аз — почетният гост...

— Моля?

— Хайде, скъпа — Аарон я прегърна през рамо.

— Никъде не отивам... — Гласът ѝ прозвуча неуверено. Чувстваше, че губи контрол над ситуацията.

Аарон грабна от ръцете ѝ двете чаши.

— За кого са?

Клариса посочи към Саймън и блондинката.

— Питиетата ви — връчи им чашите Аарон.

Усмивката на Саймън беше смразяваща.

— Честна дума... — промърмори Тони Би.

— Аарон Мейсън, приятно ми е — Аарон сърдечно се здрависа със Саймън и Тони Би и усмихнато кимна на Пенелопи.

— Честна дума... — повтори Тони Би.

— Мистър Би — обърна се към него Аарон, — партито е страхотно, но за съжаление се налага да тръгвам. Трябва да изпратя Клариса до дома ѝ.

Клариса само сви рамене. Както никога, не намираше какво да каже. Потърси погледа на Саймън, но лицето му представляваше непроницаема маска.

Не ѝ оставаше друго, освен да последва Аарон. Той ѝ подаде ръка и двамата тръгнаха към паркирания отвън автомобил. И към общото си бъдеще.

4

ГОЛЕМИЯТ ДЕН

Тесният приятелски кръг на Клариса включваше четири приятелки. Бяха кръстили групичката си „Съзвездието“ (но в определени среди ги наричаха още „Хайката“ — по асоциация с един от не особено добрите филми на Майкъл Дъглас, в който шепа облечени в черно пазители на закона с мрачни физиономии преследваха особено опасни престъпници). Приликата беше очевидна — Клариса и останалите момичета си падаха по черните кожени панталони, бяха неумолими в преценките (и присъдите) си и преследваха като хрътки онова, което смятаха, че си струва (от мъже до чифт маркови обувки).

Съзвездието, като всяко затворено общество, си имаше своите строги правила (повечето набеязани още в четвърти клас): никакви гащеризони (по-късно, дънки) във вторник; никакво напиване в понеделник вечер; недопустимо беше също така да се очертават бикините ти, както и взаимното отмъкване на гаджетата (достатъчно чужди гаджета имаше).

Когато се събираха, спазваха строго определен ред при сядането, който никой не дръзваше да наруши. Александра Харгрейв, най-добрата приятелка на Клариса (и една седмица по-възрастна от нея!) неизменно сядаше от дясната (по-фотогеничната ѝ) страна. Двете бяха завършили „La Lycee“ (модния френски лицей в Западен Лос Анджелис). След това Грейви изкара актьорски курсове, посещава бизнес колеж (от ден до пладне) и най-после се захвана с правене на бижута. Тя беше дъщеря на пластичен хирург (култова фигура в Бевърли Хилс), който ѝ беше подарил пищен бюст (а ла Памела Андерсън) за седемнайсетия рожден ден.

Със същия бюст можеше да се похвали и шестнайсетгодишната му доведена дъщеря (доктор Харгрейв беше женен за четвърти път). Пет години по-късно Грейви се раздели с него (прекалено привличаше

вниманието) и си поръча друг — с далеч по-нормални размери, в стил „Къртни“ (Къртни Кокс беше новият идеал на Съзвездията).

Любимият израз на Грейви беше „дрън-дрън“, любимото ѝ определение за мъж — „гадляр“, а най-често използваният от нея термин — „медикаменти“, „Расдиб“, „Мебутрин“, „Ксанакс“, „Валиум“, „Плонопин“ и „Викодин“ — всички те по едно или друго време бяха заемали важно място в живота на Грейви (и в аптечката ѝ).

Грейви имаше тяло като на Олив Ойл и изразителни (при това — съвсем естествени) къдрици. Тя беше „мозъкът“ на компанията — можеше да запомни, който и да било телефонен номер, да напише вярно най-сложната дума (особено ако беше медицински термин) и знаеше няколко езика, въпреки че в ежедневието използваше само жаргона на Бевърли Хилс.

Втората най-добра приятелка на Клариса беше Дженифър Еленбах. Тя винаги сядаше от лявата ѝ страна. Джен беше идеалната приятелка, истинско съкровище — мила и доброжелателна като добрата орисница — дори да си наддала няколко килограма и да не можеш да се понасяш, в нейните очи пак щеше да изглеждаш като двойничка на Кейт Мос (може би не толкова недохранена).

Дженифър имаше топли кафяви очи и дълги мигли като Робърт Дауни Джуниър (в добрите му времена). Онова, което ѝ доставяше най-голямо удоволствие, беше да избира подаръци и да ги опакова с цялото си старание, да праща поздравителни картички и да пече кучешки бисквити за огромните си песове със сплескани муцуни (Най-Противните-Същества-На-Земята) — те бяха нейната слабост, с която приятелките ѝ се примиряваха великодушно. Те не коментираха дори колекцията ѝ от гумени патета, въпреки че бяха готови да разнищат човек за далеч по-невинно прегрешение.

Джен беше любимката им — те не даваха да се каже лоша дума за нея.

Поло Паркър (чиято майка беше бивш модел, бивша наркоманка и понастоящем съветник на зависими от наркотиците) пък беше всепризната красавица, достойна за корицата на „Вог“. Би могла да бъде топмодел, ако не беше ниският ѝ ръст. Имаше гордата осанка и буйните коси на индийска богиня, зелени очи и кожа с цвят на капучино. Единственият ѝ недостатък беше, че... нямаше излишен грам по себе си. През деветдесетте тя беше станала мис Май на

„Плейбой“. Поло за нищо на света не можеше да остане незабелязана — мъжете се лепяха за нея като мухи на мед. Приятелките ѝ успешно я използваха за „жива стръв“ при нужда.

Страстта на Поло към аксесоарите беше пословична (тя например колекционираше сини чантички в различен нюанс — светлосиня, тюркоазна, морскосиня... — имаше поне дузина, а обувките ѝ бяха удостоени с честта да носят имената на членовете на британската кралска фамилия).

Слабото място на Поло беше крехкото ѝ здраве. Тя непрекъснато се бореше с някакви упорити настинки и все успяваше да пипне някой вирус или бактериална инфекция. Клариса на шега я беше кръстила „Поло“.

Поло седеше в непосредствена близост до Грейви. Двете бяха като скачени съдове, като гърне и похлупак. Грейви проявяваше безкрайно търпение към странностите на Поло. (Клариса подозираше, че го прави с цел един ден да я вкара в леглото си. От Грейви можеше да се очаква всичко.)

Клариса изобщо разполагаше с какви ли не теории. Тя беше неуморният „гуру“, великият комбинатор, спойката, гръбнакът на компанията.

Сузи Чембърс беше като петото колело на каруцата. Останалите я ненавиждаха, страхуваха се от острия ѝ змийски език, но по една или друга причина я търпяха.

Клариса например обичаше да кръстосва шпаги с нея — предизвикателството беше голямо, все едно да играеш шах с Каспаров.

Веднъж, преди време, все пак бяха решили да гласуват отстраняването на Сузи, но впоследствие размислиха. Въпреки малките си прегрешения (като флиртуване с непозволен обект и погаждане на мръсни номерца) Сузи имаше и някои положителни качества. Сред смекчаващите вината обстоятелства беше фактът, че тя нямаше нищо против да ти послужи с някоя маркова дрешка, да ти заеме най-новия си чифт обувки в кофти момент (както когато родителите на Клариса се развеждаха например), изобщо можеше да се сравни с натурален шоколад или захаросан лимон (вкус по-скоро горчив, отколкото сладък, не ще и дума).

Всички от Съзвездieto бяха на възраст между дваисет и осем и трийсет и две (строго секретно) години. Те бяха от поколението Хикс,

закърмено с музиката на Ем Ти Ви, отгледано от родители, които отчаяно се бяха вкопчили в младостта си и самите те отказваха да пораснат. Благодарение на фитнес инструкторите, козметиците и пластичните хирурзи, майките им спокойно можеха да се конкурират с дъщерите си, а бащите им (младеещи след развода) караха бързи спортни коли и флиртуваха с техни връстнички. Поколението им живееше под знака на големите модни дизайнери, на една ръка (десетина години) разстояние от компютърното поколение „Игрек“, което беше на „ти“ с технологиите. Клариса и приятелките ѝ също си пращаха имейли и носеха нокии с цветни панели, но интересът им към новите технологии беше по-скоро повърхностен — заради удобството и главно заради модата. Те сменяха цвета на косата си толкова често, че вече бяха забравили кой е естественият, така както не бяха съвсем сигурни кои са всъщност и към какво се стремят. Но имаха все понатрапчивото чувство, че са някак извън времето въпреки модната си фасада и младостта си.

И така, бяха се събрали на извънредно свръхсекретно заседание в бар „Поло“. Грейви изгледа Клариса втренчено и заяви:

— Намирисва ми, че тази история ще свърши зле.

— Защо си толкова черногледа? — възнегодува Клариса. — Казвам ти, че се появи на онова парти и ме отвя като вихрушка.

— Отмъкна те като кроманьонец плячката си — смръщи вежди Грейви. — Като пещерен човек. Много стилно, няма що.

— Мисли каквото си щеш. Ти и бездруго вече беше достатъчно пияна. Да го беше видяла само...

— Да, бях си пийнала. Но това не влияе на остротата на възприятията ми.

— На мен ми се струва много романтично — намеси се Дженифър. — Също като в „Офицер и джентълмен“. А Аарон е дори още по-красив от Ричард Гиър. Двамата изглеждате чудесна двойка, въпреки че ти си пълен антипод на Дебра Уингър.

— Какъв цвят е косата на Аарон, Джени? — попита Грейви.

— Ъ-ъ... Кестенява, мисля. Или русолява...

— Нищо подобно. Гарвановочерна.

— Накъде биеш, Грейви?

— Искам само да ви уверя, че го видях. Колкото и да бях пияна. И... добре де, мисля, че наистина те харесва.

При тези думи Джен още малко и щеше да се просълзи.

— Пропуснах ли нещо? — появи се Поло в скандално прилепнал клин и с бюстие, което подчертаваше стегнатите ѝ гърди. Видът ѝ действаше възбуждащо и освежаващо както винаги.

— Кафе? — дотича тутакси сервитьорът.

— Не, благодаря. Зелен чай.

Грейви загрижено сложи ръка на челото ѝ, а Клариса вдигна вежди.

— Какво има пък сега?

Неразположенията бяха обичайното състояние на Поло и тя вече беше престанала да ги приема на сериозно. Питаше просто от любопитство.

— Строго ми се забраняват кофеин, алкохол и млечни продукти — въздъхна Поло. — В събота съм на вечеря в „Джорджо“.

— И кой е щастливецът, за който ще търпиш тези лишения? — любопитства Джен. — Трябва да е някой наистина специален.

— Не ми е завъртял главата, но не е и за пренебрегване. Като евентуален спонсор.

Аксесоарите, тази страст на Поло, струваха доста пари.

— Дано само пак да не си се хванала с някой доктор — поклати глава Грейви. — Те са откачени, не се ли убеди вече?

Останалите от компанията кимнаха в потвърждение на думите ѝ. Последната „находка“ на Поло беше едно дребно докторче, което я наричаше „мамо“ в леглото. Брр.

— Между другото, аз се омъжвам — вметна Клариса. Беше ѝ омръзнало да чака подходящ обрат на разговора.

Поло потърка носа си озадачено.

— Искаш да кажеш, че си открила бъдещия господин Алпърт?

— Само дете той още не го знае — изсмя се Грейви.

— И какво от това?

— Клариса Алпърт, ти си луда, заявявам го най-тържествено — заключи Грейви, докато поливаше с кленов сироп филийката си. Бившата анорексичка Грейви, както повечето читателки на „Космо“, си наваксваше за близо четвърт век лишения. По едно време до такава степен се беше специализирала в броенето на калории, че можеше, без да се замисли, да назове точния брой калории, съдържащи се в една

еленска пържола примерно. Тогава пък Клариса я беше обявила за откачена. Но въпреки това гениална.

— Аз пък харесвам решимостта ти — окуражи я Джен.

— Прекалените амбиции са нещо опасно — мъдро напомни Грейви.

— С други думи, не искаш да бъдеш шаферка, така ли?

Очите на Грейви щяха да изхвъркнат от орбитите си.

— О, боже, искам, как да не искам! Никога досега не съм била!

Джен най-после даде воля на сълзите си.

— О, Клариса... Ти ще бъдеш... най-прекрасната булка.

— А кога все пак възнамеряваш да му кажеш? — изкашля се Поло.

— О, вие, божии твари, не се опитвайте да проумеее великия замисъл на Твореца! Ще му кажа, когато му дойде времето. Нека първо да задвижа нещата.

— Типично за теб — поклати глава Поло. — Никога не си се съобразявала с правилата.

— Правилата са за посредствените — убедено заяви Клариса. — За хората без въображение.

— Аарон само ще ти бъде благодарен, че си му спестила цялата суматоха около организацията на сватбата — намеси се Джен, която умееше да открива хубавото във всяка една ситуация.

— Но ако ти трябва помощ, ние сме насреща — добави Грейви.

Поло се изкашля в знак на съгласие.

— Ами Саймън? — изведнъж попита Джен.

Клариса едва не се задави.

— Какво Саймън?

Нещо в погледа ѝ ги накара да сменят бързо темата. Те разцелуваха приятелката си, поздравиха я за смелото решение и се впуснаха в обсъждане на собствените си сватби — любима тяхна тема, между другото.

— За какво си говорите? — попита присъединилата се с цял час закъснение към компанията Сузи.

— За нищо особено — отвърнаха те в един глас.

Истината беше, че Клариса беше прекарала кошмарна нощ — въртеше се от една страна на друга и прехвърляше в главата си събитията от вечерта. Събуди се със стисната челюст и впити в дланите нокти — както след скандал с майка си.

След като си тръгнаха от купона, Аарон беше предложил да пийнат по нещо в дома му и я беше закарал в огромната си къща на „Дохини Драйв“, принадлежала на филмова звезда от близкото минало (някой, известен с песните... или танците си, доколкото си спомняше). Клариса за пръв път попадеше на такова място — сякаш се намираще във вътрешността на гигантска фуния с ягодов сладолед. Фоайето беше облицовано с розов мрамор като в мюзикъл от трийсетте години. Аарон отвори бутилка шампанско специално за нея.

— Казват, че ако се заслушаш, може да чуеш как Фред Астер слиза с танцова стъпка по стълбите — подхвърли той.

Лицето му беше на сантиметри от нейното. Можеше да усети дъха му. Слава Богу, не мирише на мента.

— Фред Астер... — повтори тя.

— Великият Фред. — Тембърът на гласа му й въздействаше. Направо я побиваха тръпки.

Не беше изпитвала подобно чувство от... кога? От шест месеца? От година?

Заповяда на Петуния, както галено наричаше клитора си, да се държи прилично. Нямаше намерение да спи с Аарон още тази вечер.

— Ти си още млада, може и да не си чувала за него — продължи Аарон с плътен, леко дрезгав глас.

Клариса се изсмя. Наум.

— Може и да съм чувала. По случайност. Но нали знаеш: „Няма случайност, има съдба.“

Аарон наостри уши.

— Клариса — той я изгледа втренчено. — Това е реплика от филма „Прясно разведен“, знаеш ли?

Тя сви рамене и отвърна небрежно:

— Може да съм го гледала навремето и фразата да ми е останала в главата.

— Обичам Фред Астер — замечтано каза Аарон. — И това съвпадение... Просто невероятно.

— Наистина е бил голяма работа — съгласи се Клариса. Разбира се, че знаеше кой е Фред Астер — беше го гледала в един филм едва тригодишна, а баба ѝ, майката на баща ѝ, беше танцувала с него на едно парти.

Сама се учуди на реакцията си. Не че не го харесваше, но обикновено не се съгласяваше така лесно. Обичаше да противоречи — просто от любов към спора.

— Бях много болнаво хлапе и прекарах голяма част от детството си на легло. Единственото ми развлечение бяха черно-белите филми — „Шапката“, „Прясно разведен“...

Клариса кимна. Само до преди два дни не беше и чувала тези имена, но вече можеше да участва пълноценно в разговора.

— А кое е любимото ти вариететно шоу от седемдесетте?

— Съжалявам — засмя се Аарон. — Тук съм пас. Не познавам репертоара на „Бродуей“. Само черно-белите филми.

Междувременно я беше развел из къщата, беше ѝ показал великолепната зелена морава и бяха седели един до друг на градинската пейка, също като във филм с Кларк Гейбъл и Джийн Харлоу. Оставаше само да си разменят целувки.

Кое то не пропуснаха да направят.

— Ти си чудесно момиче, знаеш ли? — каза Аарон, докато галеше ръката ѝ над лакътя.

Клариса се чувстваше малко неловко — според нея голите ѝ ръце не бяха най-привлекателната част от тялото ѝ. Когато се самоиронизираше (а тя го правеше доста често), ги оприличаваше на наденички.

Искаше ѝ се Аарон да спре... Не, всъщност искаше ѝ се да не спира. Докосването му беше толкова възбуждащо. Странно как някои мъже успяваха да намерят слабото ти място и да те накарат да се размекнеш?

— Клариса?

Харесваше ѝ как Аарон произнасяше името ѝ. Изричаше го така, като че ли всеки звук беше от значение.

От уредбата се разнесе музика. Звучен мъжки глас пееше за любов.

Аарон я прегърна през кръста и тихо попита:

— Мога ли да те покана на танц?

Миг по-късно вече танцуваха. Клариса успяваше някак да налучка стъпките и да следва партньора си сравнително грациозно въпреки тесните кожени панталони и високите токчета.

Романтиката би била пълна, ако Клариса не се притесняваше, че панталонът ѝ може да се сцепи. И действително опасността не беше малка.

— Защо съм толкова заинтригуван? — промълви като на себе си Аарон.

Погледите им се срещнаха и потънаха един в друг. Клариса беше леко шокирана. В Лос Анджелис мъжете и жените рядко се гледаха в очите. Дори когато флиртуваха.

Аарон я завъртя. Клариса се почувства лека като перце. Безтегловна. И беззащитна.

Беше крайно време да премине към отбранителната тактика.

Тя се прозя.

— Скучаеш ли? — усмихна се Аарон. — Нали си чела светските хроники и знаеш колко много актриси и модели биха дали мило и драго да са на твое място.

— Момичета от рекламни клипове или истински актриси?

Аарон се засмя.

— Ти си невероятна. Пушиш ли?

— Не. Освен ако не ми предложиш цигара.

— Винаги ли се изразяваш така... иносказателно?

— Само когато се опитвам да направя добро впечатление.

Аарон отново я завъртя в ритъма на танца. Ето един мъж, който ни най-малко не изглеждаше притеснен от ужасния ѝ характер. Може би защото повече го интересуваше друго.

Песента свърши, но Аарон задържа Клариса в прегръдките си. Сърцето ѝ биеше учестено. Вече беше сигурна — между тях протичаха някакви флуиди. Интуицията не я беше излъгала.

Първият етап беше преодолян успешно — въпреки дебнещите на всяка крачка подводни скали. Клариса се поздрави мислено и си напомни да провери в тълковния речник значението на думата „иноска...“. Как беше?

О, по дяволите. Аарон не беше с нея заради начетеността ѝ, нали така?

— Не съм свикнала... — едва успя да изрече тя, останала почти без дъх.

— С кое? С танците ли? — невинно попита Аарон, като я притисна още по-плътно към себе си. — С опасната близост на неустоим мъж?

Ръцете му, обвити около кръста ѝ, се плъзнаха надолу.

— Ще си платиш затова, Аарон!

— Нямам търпение — засмя се той.

Отправиха се към къщата, която приличаше на огромна розова раковина. Клариса забеляза, че Аарон отново беше започнал да накуцва.

— Откога накуцваш така?

— От рождение. Това притеснявали те? Защото знам, че за някои жени представлява проблем.

— Не и за мен — отвърна Клариса. — Дори напротив.

Челюстта на Аарон увисна от учудване. После той отметна назад глава и се разсмя.

— Има още нещо, за което трябва да поговорим. — Клариса предпочиташе директния подход.

— ?

— Гардеробът ти.

— Имаш предвид дрехите ми?

— Най-вече каубойските ботуши — кимна Клариса. — Напълно неприемливи са.

След като харесваше прямотата ѝ, нямаше смисъл да спира наред път.

— Ще те свържа с Брет Брукс — личен консултант по тези въпроси, който е направо гениален. Препоръчвам ти го. Уиона Райдър признава само него. За прическата ще се обърнем към някой от известните стилисти — Макмилан, Лорен... Ще видиш как ще променим имиджа ти. Между другото, посещавах ли фитнес клуб?

— Редовно играя баскетбол — изкашля се Аарон.

— Много добре. Ще си извадиш членска карта в спортния клуб на „Лейкърс“ — още този уикенд. Въпросът не търпи отлагане. Боксът също напоследък е излязъл на мода, но залата в Кореятаун е много задушно и непроветриво място. Засега ще минем без него.

— Нещо друго? — Аарон я наблюдаваше с интерес, без признаци на раздразнение.

— О, да. Благодаря, че попита. Ще трябва да се организира парти — ти разполагаш с идеалния терен. Останалото остави на мен. За нула време ще си на гребена на вълната. Само ми се довери и не се тревожи за нищо.

— Да се тревожа ли? — поклати глава Аарон. — Аз направо съм гръмнат.

Но не изглеждаше притеснен от този разговор. Дори напротив — като че ли искрено се забавляваше.

* * *

Аарон се взираше в тоалетните си принадлежности, като че ли за пръв път ги виждаше. Беше си накупил всичко необходимо от първата изпречила се на пътя му аптека, когато пристигна в Ел Ей. (От тогава бяха минали едва няколко седмици, но му се струваше, че са изтекли години.) Най-обикновен сапун, самобръсначки еднодневки, някакъв шампоан — вещи на пътник, на турист, отседнал в евтин хотел. Всички те бяха безлични и създаваха впечатлението за нещо временно и нетрайно. Клариса беше хвърлила поглед в банята му и беше отсякла решително, че това ще се промени.

Аарон беше приел поведението ѝ не като груба намеса в личното му пространство, а като истинска загриженост. И ѝ беше благодарен. В края на краищата беше дошъл тук с идеята да покори Ел Ей, да се утвърди като продуцент, да създаде филм, който ще се помни. Имаше шест месеца, за да осъществи плана си — да намери режисьор, да се спре на подходящ сценарий... Но си даваше сметка, че без необходимите контакти усилията му щяха да са напразни. Ел Ей имаше свои закони — за да оценят таланта ти, трябваше да се движиш в подходящи среди и... да изглеждаш по подходящ начин. Клариса имаше поглед върху онези малки, но много съществени детайли, които на него явно му се изплъзваха. Тя щеше да бъде неговият опитен навигатор. С нейна помощ щеше да избягва подводните рифове и, с малко повече късмет, да не бъде изяден от големите акули.

В същото време Клариса щеше да внесе в живота му необходимата доза адреналин. Защото тя съвсем не беше пухкаво котенце, а истинска тигрица — роден манипулатор. Помисли си за великолепно й тяло с онези заоблени женствени извивки. Сто процента е била едно от най-красивите момичета в училище и още от люлката й е било внушавано да преследва голямата цел — най-изгодната партия, най-личния Ерген.

Едновременно с това у нея имаше нещо повече от онова, което се виждаше на повърхността — силна индивидуалност, някаква искра.

Тя беше от хората, които не се спират пред нищо — пряма, дръзка и открита. Пълна противоположност на Аарон, който грижливо обмисляше думите си и внимателно преценяваше всяка своя стъпка, тъй като не обичаше да поема излишни рискове.

Е, добре, Клариса щеше да бъде неговият входен билет за един свят, който, няма защо да се лъжем, изобщо не познаваше, а той в замяна щеше да й осигури онова, което тя толкова силно желаше — парите.

Условията бяха честни. Никой от двамата нямаше да остане оцетен. Или наранен.

За последен път Аарон изми лицето си с евтиния сапун.

* * *

Клариса беше обещала на майка си, че след закуска ще си направят екскурзия до живописния каньон Темескал високо над Сънсет Бийч. Докато даваше газ на запад по „Сънсет“ и изпреварваше шофьори на камиони и туристи от Средния запад, Клариса с изненада установи, че не беше от най-запалените туристи. Всъщност... за пръв път щеше да участва в подобно начинание. Онова, което й дойде в повече, беше присъствието на трите приятелки на майка и, които не млъкнаха през целия път — дотегна й да слуша оплакванията, хвалбите и кикотенето им. Майка й ги наричаше „трите мускетарки“, но Клариса мислено ги кръсти „трите вещици“. Лъскавата им фасада не можеше да я заблуди — знаеше, че по тялото им едва ли има и сантиметър, недокоснат от ръцете на пластичните хирурзи.

— Защо не ме предупреди, че трите грации са избягали от старческия дом? — изсъска Клариса на ухото на майка си, без особено да я е грижа кой друг ще я чуе.

— Защото не ти влиза в работата. — Майка ѝ се наду като петле.

Клариса въздъхна. Бяха я поставили пред свършен факт и трябваше да се примири със ситуацията. А най-лошото беше, че тези шейсетгодишни дъртачки бяха в много по-добра форма от самата Клариса — тичаха нагоре пъргаво като сърнички.

— Трябва по-често да въртиш педалите, миличка — посъветва я една от бабите с шапчица с изкуствени диаманти и начервени силиконови устни. — Тогава и ти ще припкаш като нас.

В думите ѝ може и да имаше известна доза истина, тъй като Клариса пухтеше като локомотив и имаше чувството, че задникът ѝ я тегли надолу. Но тъй като мразеше карането на колело, гимнастиката и изобщо всяко физическо усилие, нямаше никакво намерение да се вслуша в съвета на старата чанта.

Дори не я удостои с отговор, задоволи се само да покаже зад гърба ѝ среден пръст.

— Не, не! За нея е по-подходящ джогингът — намеси се втората досадница със сребристобяла коса и шикозна прическа. Гледана отзад, имаше фигурата на шестнайсетгодишна. Направо непоносимо. — Джогингът влияе добре на сърцето.

„Господи, помисли си Клариса. Къде съм попаднала?!“

— Но не се отразява добре на коленете — подхвърли майка ѝ.

— Затова пък страхотно оформя задните части — и застъпничката на джогинга демонстрира малкото си стегнато дупе. — Е, момичета, какво ще кажете? Мога да балансирам с чиния супа отгоре му.

— Повечко секс също помага — авторитетно се намеси третата. — Лично аз не мога да заспя без ежедневния си оргазъм.

Клариса имаше чувството, че ще повърне.

Денят ѝ беше провален, доброто ѝ настроение се беше изпарило безвъзвратно, отгоре на всичко трябваше да плати глоба за неправилно паркиране и по обратния път към къщи гледаше майка си изпод вежди, като че ли искаше да я изпепели с поглед.

— Знам какво си мислиш — подхвърли майка ѝ, като се опитваше да надвика диска на Тито Пуенте.

— Едва ли...

— Нормално е да проявяваш ревност към майка си. — Майка ѝ имаше вбесяващия навик да говори за себе си в трето лице (заимстван от престарели филмови звезди като Деби Рейнолдс и Елизабет Тейлър. Клариса се опита да си спомни дали те двете изобщо бяха още живи или по „Ентъртеймънт“ показваха архивни кадри.)

— Разбираемо е — продължаваше тя. — Не можеш да отречеш, че майка ти се поддържа. Няма нищо лошо в това да се грижиш добре за себе си.

— Знаеш ли какво си мислех? „Да пукнеш, дано!“ Ето това.

— Естествено — сви рамене майка ѝ. — Навремето изпитвах същото.

Това, че майка ѝ проявяваше разбиране, само я подразни още повече, вместо да я умилистави.

— Знаеш ли, баща ти и аз отново излизаме.

— О, моля те!

— Той наистина съжалява.

— Мамо, спести ми го.

— Защо не можеш да поговориш човешки с майка си?

И майка ѝ на свой ред се нацупи.

Бащата на Клариса всъщност не беше лош човек. Независимо от факта, че ръководеше всичко на всичко фирма за телемаркетинг. Независимо от факта, че беше изневерявал на жена си незапомнен брой пъти по време на близо четвъртвековния им брак. И дори, независимо от факта, че беше лежал известно време в затвора, когато Клариса беше още малка (казаха ѝ, че е заминал за Бахамските острови по работа, но се върна чак след година без никакъв тен).

Най-непростимият му грях според Клариса беше, че преспа с най-добрата ѝ приятелка от гимназията, която познаваше още от бебе и която едва беше навършила седемнайсет. Клариса ги завари в леглото сред комикси на Лисни и стихове на Силвия Плат.

Или може би не бяха стихове на Силвия Плат, а томчето „Скорпионът и знаците на любовта“. Но както и да е.

Успя да преодолее стреса само благодарение на едно чисто ново, доматеночервено БМВ и куп маркови дрешки.

Естествено, нищо не каза на майка си, и то не защото баща ѝ, все още гол, я молеше на колене и ронеше горчиви сълзи на разкаяние. Просто не искаше да ѝ причинява болка. Запази случката в тайна въпреки непрекъснатите забележки на майка ѝ, че Теди (баща ѝ) прекалено я глези и че няма нужда да ѝ се отпускат ежедневно чак толкова щедри суми, които да харчи за тоалети в „Неймън Маркъс“ и „Сакс“, както и да разполага с цели три кредитни карти („защото е само на шестнайсет, за бога!“). Дори когато взаимоотношенията им се бяха влошили дотам, че двете изобщо не можеха да разговарят, а непрекъснато си крещяха и се налагаше и съседите да викат полиция, за да ги усмирява, Клариса пак не хвърли потресаващата новина в лицето на майка си. Не беше чак толкова отмъстителна.

В края на краищата родителите ѝ все пак се разведоха след смущаващо разкритие на майка ѝ, която хвана Теди на местопрестъплението с три невръстни клакьорки на „Лейкърс“. Майка ѝ беше изпаднала в истерия (до такава степен, че сдъвка цигарата си, вместо да я запали), а баща ѝ не намери какво друго да каже в свое оправдание, освен че три миньончета се броят за едно човешко същество с нормални размери. Разбира се, никой не прие това за смекчаващо вината обстоятелство, но Клариса се беше възхитила на находчивостта и самообладанието му. Не по-малко горда беше и от майка си, която намери сили да сложи точка на един дълъг (но не дотам качествен) брак.

Въпреки това двамата продължаваха да се виждат от време на време и Клариса се дразнеше, защото го намираще за непоследователност и отстъпление от позициите.

По стечение на обстоятелствата разводът на родителите ѝ съвпадна с окончателното ѝ скъсване със Саймън — след знаменитото му изявление: „Мисля, че не сме един за друг.“ Като че ли връзките на жените от фамилия Алпърт бяха обречени на разпад, но Клариса беше склонна да обвинява за това родителите си — те бяха длъжни да ѝ дадат пример за дълга, стабилна връзка, не е ли така? Беше виждала стотици пъти майка си да пребърква джобовите на баща ѝ, да претърсва чекмеджето му като детектив, беше израсла в атмосфера на стаен гняв и тягостно напрежение. Иди след това, че създавай сериозна, основана на взаимно доверие връзка.

— Нищо чудно, че психиката ми е осакатена — беше споделила Клариса с терапевтката си, която беше кръстила г-ца Маноло, тъй като въпросната дама притежаваше неизброима колекция обувки от тази марка, всичките — нелепи.

Терапевтката я слушаше съчувствено и кимаше с глава, но Клариса беше сигурна, че в момента изчислява колко още откачалки ще трябва да минат през кабинета ѝ, за да си купи поредния чифт обувки с тънко токче.

Терапията изобщо не ѝ помогна. Клариса прелиташе като пеперуда от една връзка на друга, оцеляваше като един Тарзан в рокля в джунглата от мъже. Знаеше как да имитира неподправен интерес, възторг, искрен смях, включително и оргазъм. Всичко беше великолепно изиграно. Беше първокласна актриса. Но си нямаше и представа как да създаде трайна, истинска връзка. Можеше да има, който си поиска мъж. Но не знаеше как да го задържи.

Тази вечер обаче беше прекалено изтощена, за да мисли за това. Едва се довлече до апартамента си и се просна на леглото. Нищо вече не я интересуваше.

5

КАПАНЪТ Е ЗАЛОЖЕН

Клариса се събуди, отмести бялата персийка от лицето си и си спомни колко потисната се чувства. И най-важното — защо.

Причината беше Саймън. Саймън, който се беше появил на купона ѝ като някакъв призрак от миналото точно когато тя беше заета да обменя мисли (и флуиди) с Аарон (и призрака на Фред Астер). Саймън, със смешния си акцент, който Клариса никога не можеше да сбърка. Саймън, който познаваше всяка извивка, всеки сантиметър от тялото ѝ. Саймън, нейната сродна душа.

Ако, разбира се, оня извечен гъдел имаше нещо общо с душата.

Проклетият Саймън!

Клариса тръсна котката на пода и рязко се изправи. В устата ѝ имаше котешки косми.

Взря се в отражението си в огромното бароково огледало на стената. Огледалото ѝ беше спомен от една приятелка, собственичка на антикварен магазин на „Мелроуз“ в Западен Холивуд. Всъщност приятелката ѝ го беше взела на консигнация, но после беше застреляна от любовника си и тъй като никой не си потърси огледалото, Клариса реши да се погрижи за него.

Позирайки в стил „Мадона“ при осмото си поред завръщане, Клариса намери, че изглежда добре. Няколкото килограма в повече ѝ придаваха вид на зряла, пълнокръвна и земна жена, която един мъж смело би представил на родителите си и с която би живял до дълбоки старини.

Клариса беше наследила широките рамене на баща си, тънката талия на майка си, пищната гръд на еврейската си баба и дългите бедра на рода си по женска линия. При всички тези естествени дадености няколкото допълнителни сантиметри в ханша не само не разваляха общото впечатление, а дори напротив — в град, в който на всяка крачка се срещаха опънати лица и кльошави дупета, тя беше като струя

свеж въздух — жена до мозъка на костите, жена с дух и със собствено мнение, сърцата и истинска.

Аарон беше извадил късмет.

— Майчице! — разбърза се изведнъж тя и се втурна към компютъра в спалнята. Тази вечер беше първата им официална среща в „Орсо“ в седем и половина, а все още не го беше проучила.

Благословен да е съзателят на търсачката „Гугъл“ — с нейна помощ през последните пет години Клариса проучваше всеки мъж, който представляваше интерес за нея. Така получаваше най-подробна информация за избраника си, а това значително улесняваше нещата. Неведнъж беше късала с някое гадже, защото беше открила в „Гугъл“ нещо подозрително. Така например един страхотен тип, с когото я беше запознала Маноло, се оказа криминално проявен. Все пак излезе с него един-два пъти (на такова тяло не би устоял и Келвин Клайн), но дотук. Едно е да преспиш с някой, който ти харесва, но ако ще задълбочаваш връзката, не можеш да се излагаш на излишни рискове.

Името на Аарон Мейсън присъстваше точно на 1645 уебстраници.

Клариса подсвирна. Това беше рекорд. Изтича да си вземе кутия вафлички. Предстоеше ѝ поне час усилена работа — трябваше да има с какво да се подкрепи.

От страниците в „Гугъл“ научи три неща. Първо, че цялото име на Аарон беше Джоузеф Аарон Кингли Мейсън IV. Второто беше, че семейството на Аарон, същите онези Мейсън от веригата универсални магазини (който живееше някъде недалеч от Колийн, Джорджиянас, 22001), наистина бяха богати. Клариса позвъни на Тони Би за потвърждение.

— Какво е НАСДАК? — направо попита тя.

— Фондова борса, принцесо. Ти четеш вестник?! Гордея се с теб! Но защо се мъчиш с бизнес страницата?

— Ако една компания е включена в НАСДАК, какво означава това?

— Че е голяма компания. Принцесо, в момента съм малко зает — пренареждам дрешника си според принципите на фън-шуй. Ще ти се обадя по-късно, става ли?

Третото, което научи... беше полезно в съвсем друга насока.

— Шон излъчваше... някакъв магнетизъм. — Клариса замислено прокара пръст по ръба на чашата. — Наричаше ме „своята муза“. „Си, казваше (за него винаги бях «Си»), Си, ти си за мен същото, каквото е било за Ван Гог онова красиво момиче...“

— Кое точно? — намеси се Аарон. — Еднокраката улична проститутка?

— Не, глупчо! Другото момиче от картините... Но защо ли ти разправям това? Не бих искала да говоря за връзката ни с Шон...

Пак благодарение на всевиждащия и всезнаещия „Гугъл“ Клариса беше попаднала на едно интервю във „Варайъти“, в което Аарон споделяше, че Шон Пен (актьорът с киселото лице и с претенции на режисьор, чиито филми, особено последните, Клариса така и не можеше да разбере) бил любимият му режисьор. Защо не можеше да е, да речем, Том Ханкс? Би било толкова по-просто.

— Добре тогава — кимна Аарон. — Да сменим темата.

Клариса отпи от „Раз Оргаз“ номер три (коктейл от водка и малинов ликьор, който съдържаше точно 224 калории) и тъжно промълви:

— Да... крайно време е да се опитам да забравя за Шон.

— Колко време излизахте?

Клариса се усмихна.

— Не е там въпросът... Всичко беше толкова... как беше думата?

— Мимолетно? — Ах, тези трапчинки.

— Не, глупчо. Интензивно.

— Разбирам... — Усмивката му изведнъж угасна. — Не знам дали бих могъл да се меря с него. В смисъл, че съм посвоему очарователен — кой би устоял на мъж с много пари и дефект при ходене, но как бих могъл да се меря с проклетия Шон? Той е... друга категория. — Аарон поклати глава и се обърна към минаващия келнер. — Моля, още едно питие.

За момент в сепарето, където толкова други двойки преди тях бяха разменяли истини и лъжи, се възцари мълчание. Най-после Аарон

изведнъж попита:

— Клариса?

— Да?

— Случайно да си еврейка?

— Зависи от случая — уклончиво отговори тя.

— Майка ми е еврейка.

— О, така ли? Аз също имам еврейска кръв в жилите си — оживи се тя. — Аарон, какво ще кажеш да забравим за Шон и изобщо за миналото и да започнем на чисто? Само ти и аз, тук и сега.

— Да забравим миналото? — въздъхна Аарон. — Клариса, за твоето минало се носят легенди.

— Аарон, погледни ме в очите — настойчиво каза тя.

Той примижа.

— Знаеш ли, че имаш луди очи?

— Наследствено е — сви рамене Клариса. — И майка ми има луди очи.

— Значи всичко си идва на мястото. Ще ми разкажеш ли нещо повече за майка си?

— Тя почина — изтърси Клариса и се опита незабелязано да кръстоса пръстите на краката си, което доста я затрудни заради каишките на сандалите „Гучи“. Тя тихо изохка. Аарон я погледна съчувствено.

— Съжалявам...

— Преди двайсет години — добави тя.

— Била си съвсем малка...

— Да пийнем за новото начало — вдигна чашата си Клариса.

— За новото начало? Защо всички казват „новото начало“? Не може ли да е просто „началото“?

— Аарон...

— Добре, добре. Наздраве. За нашето начало.

Чашите звъннаха и по нейната се проточи тънка розова струйка, която... о, ужас, попи в кашмирения пуловер на Лоро Пиано, взет от Клариса на заем специално за случая. Което означаваше, че трябваше да го плати.

Тя направи усилие да се усмихне на несръчния жест на кавалера си.

Погледите им отново се срещнаха. Очите на Клариса пробягаха по физическите атрибути на Аарон като пръсти на пианист по клавишите на роял „Стейнуей“ — вълниста коса, мъжествена челюст, широки рамене, стегнат корем, страхотен задник, напълно задоволителен ръст. Никакви видими дефекти (освен лекото накуцване). Ако беше късокрак, веднага щеше да го отхвърли като неблагонадежден. Ненавиждаше късокраки мъже.

Самата мисъл я накара да потръпне.

— Какво има? Дъхът ми ли? Рано сутрин е още по-ужасен. Особено след купон.

Каза го с нарочно преправен в стил „Граучо Маркс“ глас, като комично мърдаше вежди.

— Не, не, за миг си представих късокрак студент стоматолог.

— Разбирам... — разсмя се Аарон.

Харесваше смеха му — не беше гръмогласен, но беше открит и волен, смях от все сърце.

Той леко прокара пръст надолу по ръката ѝ.

— Харесва ми смехът ти — каза Клариса.

— Слава богу, защото ти си много забавна.

— Така ли? Забавна или комична?

— Забавна. Същинска Люсил Бел...

Досега не беше гледала на себе си от този ъгъл. Беше пряма и казваше каквото ѝ дойдеше на езика, често без много да му мисли и толкова.

Келнерът, който отново мина покрай тях, вече ги гледаше изпод вежди. Бяха прекарали в ресторанта повече от час, без да поръчат нищо за ядене.

— Дали да не хапнем нещо? — предложи Аарон.

— О, аз съм на течна диета — небрежно отвърна Клариса. — След третото питие изобщо забравям за храната. Както и някои други неща — например шофирането или къде съм си оставила дрехите.

Аарон пак се разсмя.

— Ето на. Казах ли ти?

След вечерята Клариса широко се прозя, протегна се с цялото си тяло, при което гърдите ѝ щръкнаха като фарове, и заяви, че никога не се е чувствала по-изморена. Видя разочарованието, което се изписа на

лицето на Аарон — той явно се канеше отново да я покани в дома си. За да довършат започнатото.

Донесоха им сметката. Същият келнер, който по едно време ги гледаше накриво, сега излъчваше сляпа и безрезервна преданост.

— Ще... желаете ли нещо друго? — попита той, като се задъхваше. Сигурно беше получил сърцебиене при мисълта за бакшиша, който го очакваше.

— Не, благодаря. Това беше всичко. — Аарон извади от портфейла си черната кредитна карта и му я подаде, без изобщо да погледне сметката.

Келнерът пое картата благоговейно и изчезна със светкавична бързина, като че ли имаше на краката си бързоходни ботуши. Клариса също проследи черната карта „Американ Експрес“ не без вълнение. Знаеше за съществуването им, но да видиш такава карта наяве беше събитие, равнозначно на срещата с митичния бял леопард за ловеца. Или на партия тенис с не по-малко митичния Джеръм Селинджър.

Следващият ѝ ход трябваше да е много точно премерен. Тя трескаво се допита до вътрешния си глас и той ѝ подсказа (с басовия тембър на Мерлен Дитрих) да се абстрахира напълно от картата.

Клариса прецени, че това е най-правилното поведение за момента.

Двайсет минути по-късно Аарон я остави пред дома ѝ, а тя го възнагради с една прощална целувка по бузата. Знаеше, че през следващите няколко часа мисълта за тази целувка и съдържашото се в нея обещание щеше да го преследва и да го държи буден. Какво по-романтично от това?

А може би Аарон щеше да се пита защо Клариса, известна със склонността си да целува всеки красив жабок в Западното полукълбо, избра точно за него най-невинната и целомъдрена целувка. Дано да стигнеше до правилния отговор.

Гласовете бяха напрегнати, тревожни и звучаха като скърцане на нокти по стъкло.

— Защо, по дяволите, не ми се обажда?!

— Клариса, само не изпадай в паника!

— Но вече минаха цели три дни!

— Защо ти не му се обадиш? — попита Дженифър.

— Моля?! — облещи се Клариса. — Ти чуваш ли се?! Нали веднага ще ми паднат акциите.

— О, Джен — смърриха я и останалите, — понякога си толкова...

Клариса беше свикала приятелките си на първата им извънредна среща за тази седмица. Сборният пункт беше салонът за красота „Зет“ на „Сънсет“ и в момента лицата им бяха покрити с парафин като на восъчни фигури, а краката им — потопени в гореща вода с лавандулова есенция. Около тях чинно стояха в очакване да се заемат с педикюра им виетнамски момичета, чиито златни гривни подрънкваха около тъничките им китки. Извънредните сбирки се свикваха за решаване на задачи от първостепенна важност или при изключителни ситуации (например фризьорска издънка, кошмарно минала среща или видяна на живо звезда — Брад Пит или някой от сериала „Приатели“, да речем — достатъчно сериозен повод за една добра почерпка).

Не минаваше седмица без поне три извънредни сбирки на Съзвездieto.

— Нали си спомняте за оня доктор, с когото излязох миналата седмица? — подхвърли Поло. — Оказа се пълен мухльо.

Клариса задържа ръката на Грейви, която като че ли възнамеряваше да удуши Поло. Виетнамските момичета зачуруликаха възбудено на неразбираемия си език.

— Какъв ти е проблемът, Грейви?

— Интимният живот на Поло — тази малка глупачка се нахвърля на всеки дръвник, пред чиято фамилия се мъдри „доктор“.

— Е, скъпа, аз поне имам интимен живот, докато ти сигурно едва ли си спомняш кога за последен път си била в леглото с мъж!

— Може би имам по-високи критерии — язвително отвърна Грейви.

— Може би и критериите на мъжете са по-високи — не ѝ остана длъжна Поло.

Виетнамските момичета вече жужаха като кошер пчели. На Клариса ѝ звучаха като надрусани с „Бенадрил“, но на нея всички чужди езици ѝ звучаха така, с изключение на холандския, който наподобяваше речитатив на булимик в зала с добра акустика.

— Вижте — обърна се най-после към тях Грейви, — не е много учтиво да ни обсъждате така. Всичко си има граници.

— Грейви — упрекна я Джен, — не им говори така грубо. Помисли си само какво са преживели тези момичета. Семействата им са дошли тук с лодки... — И тя ги възнагради с най-сърдечната си усмивка.

— Боли ме гърло — оповести Поло.

— Момичета, може ли да не се отклоняваме от темата? — настоя Клариса. — Проблемът е сериозен. Би трябвало досега да ме е потърсил. Какво става? Нима съм изгубила усета си? Досега не се е случвало никой, когото съм си набелязала, да остане равнодушен към чара ми.

— Така е. От детската градина насам — потвърди Грейви.

Момичетата се умълчаха разтревожени. Нещата наистина бяха добили странен обрат.

— Може да е много зает — опита се да го оправдае Дженифър, този ангел.

— Аз да не би да не съм заета?! — отсече Клариса. — Но щях да намеря време.

— А защо не му се обади? — това беше Поло.

— Защото ни-ко-га не се обаждам на мъжа първа — въпрос на принципи!

— Ами Саймън? — припомни ѝ в един глас триото.

— Аз пък смятам да излизам с градинаря си — побърза да смени темата Дженифър. — Свестен човек е.

Клариса поклати глава, сякаш изобщо не я беше чула.

— Може би... — думите заседнаха на гърлото ѝ. Толкова мъчително ѝ беше да ги изрече. — Може просто да не ме харесва.

— Изключено — възрази триото така развълнувано, сякаш току-що им бяха съобщили новината за смъртта на Джон Кенеди-младши. — Това не може да бъде.

Но след като прекара часове наред взряна в телефона, Клариса вече не беше толкова сигурна. На телефонния секретар имаше записани седемнайсет обаждания, но нито едно от човека, който я интересуваше. Освен това половината бяха стари, прослушвани

десетки пъти — Клариса не ги беше изтрила от сантиментални (или други) съображения. Например ето това (беше едно от любимите ѝ и винаги можеше да ѝ оправи настроението).

— Клариса — прокашля се в слушалката известен британски актьор, — името и телефонният ти номер неизвестно как са се озовали на бедрото ми... — Пауза. — Така че... хм... бих искал да знам дали ти... дали ние... дали случайно знаеш нещо за това.

Или друго:

— О, бебчо, бебчо, бебчо, бебчо — повтаряше едно приятелче от ученическите години, също актьор. — О, бебчо, бебчо, бебчо...

И така в продължение на цели пет минути.

Имаше и едно, за което Клариса се надяваше, че е грешка, но ругатните бяха толкова цветисти, че си струваше да се чуе, просто като образец в жанра.

Прослушваше обаждането на един комедиен актьор, много ерудиран, истински джентълмен, на когото така и не си беше направила труда да позвъни на свой ред. Нямаше смисъл — той беше кажи-речи на възрастта на баща ѝ, а дори не беше и наполовина толкова привлекателен.

В този момент най-после телефонът звънна.

Клариса се втурна към него и... спря ръката си във въздуха. Не биваше да вдига слушалката. Такива бяха правилата на играта.

Включи се телефонният секретар.

— Клариса? — Мъжки глас, от автомобил. Радиото в колата му беше включено. Връзката беше лоша — високите сгради разваляха сигнала. — Клариса? Там ли си? Обади се, моля те.

Саймън. Ръката на Клариса все така висеше във въздуха.

— Радвам се, че номерът ти не е сменен. Чудех се дали не бихме могли да се видим? Много ти се зарадвах онази вечер, знаеш ли? Изглеждаше... — връзката прекъсна.

„Как?!“ — едва не изкрещя Клариса. „Как изглеждах?!“

Телефонът иззвъня отново.

— Да?! — задъхано каза Клариса в слушалката, забравила за стратегията си.

— Клариса, ти ли си?

— Да — тя придаде на гласа си дълбока, мелодична нотка.

— Обажда се Аарон.

В колко неподходящ момент. Тя едва не изсъска.

— Ало? Добре ли си?

— Да. Кажи.

— Какво да кажа?

— За какво се обаждаш?

— Исках само да...

— В момента съм малко заета. — Тя се огледа — разхвърляни списания, шишенца с лакове, недояден „Сникърс“ — познатата обстановка, която ѝ вдъхваше сигурност.

— Какво правиш?

— Какво ли? Работя върху...

Ами сега? Понякога ѝ се искаше да има истинска професия, да върши нещо. Беше се пробвала в най-различни кариери, но за кратко: дизайнер по интериора (беше боядисала спалнята на майка си), стюардеса (уволниха я скоропостижно за непозволени връзки с клиенти, стана голям скандал), продавачка в антикварен магазин (издържа всичко на всичко седмица, характерът ѝ се оказа крайно неподходящ за тази професия) и служител на рецепция (това беше рекордът ѝ — два часа — от девет до единайсет сутринта, когато собственият ѝ баща я уволни, защото я намери заспала зад бюрото).

— ... върху романа си.

— Ти пишеш?

— Тук е Ел Ей. Всички пишат. — Това прозвуча доста троснато.

— Извинявай. Не исках да те безпокоя.

— Вече е малко късно за извинения.

— Ама че труден характер имаш — изпъшка той. — Обаждах се, за да те питам дали имаш нещо против да дойдеш с мен довечера на мача на „Лейкърс“.

Сега вече Клариса наистина се засегна.

— Каниш ме в последния момент.

— Знам. Съжалявам, но току-що ми донесоха билетите.

— Знаеш ли какво? — Клариса се опитваше да запази самообладание. — Първо, вече си имам планове за вечерта и, второ, мразя бейзбол.

— Баскетбол — уточни Аарон. — Високи, атлетични младежи, повечето тъмнокожи, удрят едно оранжево кълбо и се опитват да го

вкарат в два коша, разположени в двата срещуположни края на игрището.

— Чуй сега моята дефиниция — наежи се Клариса. — Безочие: богат, разглезен младеж кани момиче на среща в последната минута.

— Така е. Напълно си права. Меа сулра. Може би... някой друг път...

— В шест и половина.

— Моля?

— Не обичам да повтарям. — И тя остави слушалката.

* * *

Първата част от мача срещу Сан Диего (или може би Сан Антонио, кой знае) Клариса изкара почти в безтегловност. Дватама с Аарон седяха във високите ложи, някъде сред облаците, и през цялото време ѝ се виеше свят. Високите ложи бяха последното нововъведение, създадено с цел да се предотврати смесването на тузарите с „тълпата“. Те бяха двайсетина и представляваха кабинки, снабдени с всичко необходимо, включително тоалетни и машини за капучино, и осигуряваха максимален комфорт за хора, които не страдат от непоносимост към височините. Най-странното беше, че имаше дори и телевизионен екран, за да могат тежкарите да следят концерта или спортното събитие, за което си бяха направили труда да дойдат чак дотук (въпреки че не по-зле биха го следили от екрана на домашното си кино). Имаше и обслужващ персонал — пъргави миньончета, които ти носеха каквото ти душа иска — от топло суши до студени бисквити с фъстъчено масло. С други думи, имаше всичко, освен едно.

Нормална гледка. От гледката можеше да ти се догади, като от някой старчок. Или като от долнопробна курва, ако цитираме безсмъртните думи на Родни Дейнджърфийлд. Бащата на Клариса сигурно би го потвърдил.

Да наблюдаваш баскетболен мач от висините, беше все едно да играеш на „Сони Плейстейшън П“ с много лошо качество. Играчите, тези великолепно мъжкарите, истински гиганти, изглеждаха сплескани като джуджета, дребнички като фигурки от анимационно филмче. А да

различиш физиономииите или номерата на фланелките им беше направо немислимо.

Преживяването се оказа истинско изпитание за нервите на Клариса и най-после тя се предаде.

— Прилошава ми...

— Нали? Много зле играят, но все още имат шанс...

— Аарон, стомахът ми...

— Искаш ли шоколадова бисквита? „Пенто Бисмол“ — от онези, които могат да решат всеки твой проблем? — Той се усмихна и въпреки световъртежа Клариса изпита неустоимия чар на тази усмивка. Около очите му се образуваха ситни бръчици от смях — непогрешим белег на фаталния мъж според майския брой на „Космо“.

— Зле ми е. Моля те, закарай ме вкъщи.

— Но полувремето дори не е свършило...

— Пет пари не давам. Ако ще да е финалната среща от шампионата. Ако остана тук горе още две минути, ще докажа един от основните закони на физиката, като се изповръщам на главата на Джак Никълсън.

Аарон се взря надолу през дебелото стъкло и откри, че Клариса е права.

— Може да уцелиш приятелката му и да му направиш добра услуга.

Почти бяха стигнали до колата му, когато Клариса чу зад гърба си познатото:

— Клариса! Сладкишче!

Това беше баща ѝ. Той притежаваше патент върху „сладкишчето“.

— О, Теди. — Той обичаше да го наричат с малкото му име.

— Миличка, запознай се с Ейприкът. Тя е студентка на разменни начала.

Ейприкът, с яркочервени коси и сияеща физиономия, беше на не повече от деветнайсет. Държеше в ръце халба бира и във всеки случай приличаше повече на слива, отколкото на кайсийка^[1].

Клариса не ѝ обърна никакво внимание, защото с ужас си помисли, че сега ще трябва да запознае Аарон с баща си. Беше се

надявала това да стане чак след сватбата.

Но ето че сега четиримата стояха един срещу друг — истинска задушевна среща на фамилията Алпърт.

— Аарон, това е Теди. Теди — Аарон. — Клариса все още хранеше надежда, че ако не спомене какъв ѝ се пада Теди, всичко може да се размине.

Двамата си стиснаха ръцете.

След което Аарон се представи на Плодчето.

И после всички погледнаха към Клариса.

— Е, хайде, чао! — забързано изрече тя и се опита да повлече Аарон към колата, но Теди я изпревари.

— Как ви се струва мачът?

— Не е лош — отвърна Аарон. — Гледах го с интерес, но...

— Но тя ви отвлече?

Клариса хвърли смразяващ поглед на баща си и забеляза, че наскоро си е присадил коса на оредяващото теме. Приличаше на кактус.

— Клариса се почувства зле и...

— Ще пийнем ли по нещо? — дружески предложи баща ѝ. Нямаше да ги пусне лесно.

— Всеки момент ще повърна — съобщи Клариса.

— Не, благодарим за поканата. Може би някой друг път — отвърна Аарон.

— Ако искате, да хапнем някъде. Знам един ресторант, където предлагат чудесно суши — не се предаваше Теди. Вкусът му не се беше променил от осемдесетте години насам и японската храна беше голямата му слабост.

— Не!

— Благодарим, но досега се тъпкахме с бисквити и снакс — усмихна се Аарон.

Нищо ли не можеше да помрачи настроението му?

— Как е майка ти? — изведнъж попита Теди.

Клариса се смрази.

— Ти би трябвало да знаеш по-добре — нали отново сте започнали да излизате.

— Да, и тя отново започна да се налага — нали си я знаеш? Човек не може да излезе на глава с нея.

— Да се чудиш какво би могла да иска от стар негодник като теб? Аарон примигна объркано.

— Мислех, че майка ти е починала.

— Станало е недоразумение — сви рамене тя.

— Клариса — укорително я погледна Теди.

— Теди? Не ти прилича да държиш наставнически тон. И ти не си стока.

Кое то не беше съвсем вярно. Баща ѝ беше чудесен човек, стига да не си омъжена за него, да не работиш за него и да не правиш бизнес с него. В тези случаи беше същински задник.

— Съжалявам — разпери ръце Теди и извинително погледна Аарон. — Вината не е моя.

— Убеден съм.

След което Теди и Ейприкът най-после се отдалечиха. Токчетата на Плодчето предизвикателно потрепваха — в стил „ела вълчо, изяж ме“.

Сега вече Клариса наистина изглеждаше позеленяла.

— Симпатичен човек — отбеляза Аарон. — Някакъв роднина ли ти е?

— Баща ми — успя да уточни Клариса, преди да повърне върху новите обувки на Аарон, марка „Хелмут Ланг“.

Организацията на сватбата вървеше по мед и масло — Клариса се възхищаваше от собствените си умения. Беше резервирала хотела, ушиването на роклята беше в ход, тоалетите на шаферките също бяха почти готови — оставаха само някои дребни корекции; кетъринговата фирма усилено подготвяше менюто, цветята бяха поръчани... Какво следваше? Меденият месец.

И, разбира се, младоженецът.

Клариса преглеждаше записките си по време на 323-тата поред извънредна сбирка на Съзвездието (само за последните шест месеца). Сборен пункт беше къщата на майката на Клариса, а менюто — шоколадови десертчета „Милки Уей“ (щяха да имат нужда от енергия!) и ударна доза витамин С (за подсилване на мозъка).

Срещата протичаше делово.

Грейви: „Сексуално привличане?“

Клариса: „Установено.“

Грейви: „Чувство за хумор?“

Клариса: „Установено.“

Грейви: „Сексуална ориентация?“

Клариса: „Подходяща.“

Грейви: „Установено ли е?“

(Поло се изкашля.)

Клариса: „Сто процента гаранция.“

Джени: „Добър шофьор ли е?“

Клариса: „Да. Толкова ли е важно?“

Дженифър (твърдо): „Важно е.“

— Е, с какво можем да ти бъдем полезни? — нетърпеливо попита Грейви.

— Планът навлиза във втори етап...

Чу се колективна въздишка.

— Разчитам на вас — изглежда ги Клариса.

От четвърти клас досега приятелките бяха разработили множество теории за това как трябва да се преследва, улови в мрежата и (ако е рекъл Господ) да се задържи един мъж (бил той и десетгодишно момче с развързани връзки на маратонките). Основен източник на идеи — филмът „Дивото царство“, превъртан стотици пъти. Цитат: „Вижте сега как Джим (техният мускулест, но иначе трогателно безпомощен любимец) се опитва да се измъкне от смъртоносната хватка на гигантската анаконда.“ Конкретни ходове (в тяхната последователност): 1) Набелязваш плячката. (Отметнато.); 2) Наблюдаваш навиците (интересите, поведението) ѝ. (Наполовина свършено.); 3) Опитваш се да я вкараш в капана с всички средства — включително и сексуални. (Тепърва предстоящо.)

— Нали не си му се сторила твърде достъпна?

— Искали питане?!

— Отказа ли му поне веднъж да излезеш с него?

— Е, не, но...

Грейви подсвирна.

— А поне спомена ли небрежно и други мъже, които се интересуват от тебе?

— Естествено.

— Кого по-точно?

— Шон Пен.

— Че той не беше ли женен? — попита наивно Джени. — Изглеждат хубава двойка.

Клариса поклати глава. Така нямаше да стигнат доникъде. Реши да премълчи инцидента с повръщането, но я човъркаше мисълта дали това не беше намалило шансовете ѝ да стане госпожа Мейсън.

— Необходима ти е идентичност — заяви Грейви. — Нещо, което да те отделя от тълпата.

— Той твърди, че съм забавна...

— Мъжете не харесват забавни жени. Ако харесвах, най-добрият ми приятел нямаше да е с три скорости и адаптер.

— Би могла да... се занимаваш с някаква наука — плахо подхвърли Джени.

— На Аарон това, че съм забавна, му харесва.

— Този мъж е извратен. Помни ми думата.

— Просто бъди каквато си — намеси се Поло. — Бъди самата себе си — това е най-добрата политика.

— Благодаря ти, Поло — натъртено каза Клариса. — Да знаеш само колко ми помогна.

На следващата сутрин Клариса и Аарон закусваха заедно и се наслаждаваха на гледката на полуострова. Аарон ѝ се беше обадил рано-рано (преди десет) и беше настоял да я изведе, за да ѝ се реваншира за вчерашното злополучно преживяване. Освен това я успокои, че си е обул старите маратонки. За всеки случай.

Клариса предложи да закусят на полуострова (стара местна традиция, превърната в ритуал, също както флирта по баровете след седем вечерта). Тук можеше да срещнеш интересни хора. Ето например на отсрещната маса един агент, чистичък и изтупан, с лътящо теме, хвалеше някакъв начинаещ сценарист, който изглеждаше много притеснен. Недалеч от тях беше седнал и един филмов магнат, напълнял и доста поостарял, но с превъзходен тен. Той нещо се беше разгорещил — вероятно разказваше „подвизите си“ и всяка втора дума му беше „шибан боклук“.

Келнерите се плъзгаха наоколо, услужливи и вездесъщи, с плахата надежда, че някой ден някой ще ги заговори и ще поиска да

прочете сценария, който са написали.

За страничния наблюдател Аарон и Клариса бяха класическата двойка влюбени — гледаха се, докосваха се, бързаха да довършат изречението на другия. Личеше си, че са заедно отскоро, толкова отскоро, че росата още не беше изсъхнала по тях.

Но докато Клариса отмяташе косата от лицето на Аарон и се оглеждаше в очите му (с цвят на лешник), една особено важна мисъл не ѝ даваше мира — дали не беше дошъл моментът да бъде максимално директна и откровена с Аарон. В края на краищата той го заслужаваше — вечерта след проклетия мач прекара часове до леглото на Клариса и окуражително държеше ръката ѝ, след като тя беше изповръщала червата си. Впрочем случилото се си имаше и своята добра страна — хранителното натравяне си е истински дар божи за някой, който има нужда от диета.

— Къде би искал да прекараме медения си месец? — попита тя, след като най-после вдигна поглед от листа с менюто. (Благодарение на непредвиденото прочистване на организма ѝ за нея днес нямаше забранени храни и беше решила да си похапне здравата.)

— Във Владивосток.

— Интересен избор...

— Никога ли не ти се е искало да попаднеш на място встрани от отъпканите пътеки? Да изпиташ тръпката на неизвестността?

Клариса го изгледа.

— Например източно от Ла Бриа? — Имаше предвид район в покрайнините на Лос Анджелис, където имаше предимно зложни къщи и магазини за армейска екипировка. — Аарон. Важно е. Трябва да планирам сватбеното ни пътешествие. Кажи едно романтично място, където би искал да отидем.

Най-после той се разсмя.

— Предупредиха ме, че ти хрумват разни... откачени идеи.

— Аарон. Говоря напълно сериозно.

— Но спомена нещо за „нашия меден месец“, ако добре съм чул.

— Точно така. Зададох ти съвсем простиък въпрос. Не е необходимо да усложняваш нещата.

— Нищо подобно. Това беше въпрос уловка.

— От къде на къде?

— Ами... Откъде да започна? Първо, ние изобщо не възнамеряваме да се женим.

— Защо се изчерви? — Клариса отхапа от кифличката си и продължи: — Според майка ми Мауи било чудесно място за такива поводи... Или Кона — с новооткрития хотел „Четири сезона“...

— Клариса. Моля те. Ние нямаме никакъв повод и още почти не се познаваме.

Клариса хвана брадичката му и леко я стисна, като че ли говореше с упорито петгодишно хлапе.

— Аарон, ако не искаш да ходим на Хаваите, просто ми кажи. Ще измислим нещо друго, нещо екзотично... да речем, Бали.

Аарон примигна, хванат натясно.

— Ако това не е някоя от твоите шеги, а наистина си си наумила да се женим, ти си луда!

Клариса му се усмихна и дояде кифличката си.

След малко приключиха със закуската и пиколото докара бентлито.

— Аарон, скъпи, щом не искаш да се женим, няма. Какво толкова? — каза Клариса, докато се настаняваше на предната седалка.

— Добре.

— Никога не бих те накарала насила. Само това липсваше...

— Знам, но...

— Разбира се, че знаеш. Знаеш, че бих могла да се омъжа в мига, в който поискам.

— Знам...

— Отказах на Шон, без да ми мигне окото — не виждам защо да не откажа и на теб.

— Как така — да ми откажеш?

— Ами ние дори още не сме сигурни в чувствата си...

— Нали и аз точно това казах?

— Почти не се познаваме...

— Именно.

— Сега, като размислих, установих, че си напълно прав. Не бива да прищипорваме нещата. Ами ако се окажеш гей? Или криеш някаква друга мрачна тайна? Между другото, кой номер смокинг носиш?

— Не нося смокинг.

— Разбирам... Не искаш да си строго официален. Не е проблем. О, боже! Не съм се обадила на фотографите!

Аарон хвана ръката ѝ.

— Клариса... Боя се, че не ти е нужен фотограф, а...

— Достатъчно. Схванах мисълта ти. Няма да се женим и толкова.

— Клариса, не исках да те засегна...

— А само да ми съобщиш, че не желаете да се жениш за мен.

— Не казах точно това.

— О, така ли? Да не би да желаете?

— Господи. Просто още не смятам да се женя. Не се чувствам готов.

— Лошото е, че аз пък не разполагам с излишно време...

Аарон се втренчи в нея с отворена уста.

— Да? Има ли някакъв проблем?

— Знаеш ли... ти си най-нестабилният емоционално човек, когото познавам.

— В любовта и на война всичко е позволено — твърдо каза Клариса. Щом той възнамеряваше да ѝ цитира Фред Астер, тя нямаше да му остане дължна.

Аарон я гледаше така, сякаш току-що от устата ѝ бяха покапали рози. Но все още не се беше предал.

— Клариса, аз не съм вчерашен, не го забравяй.

Тя се засмя и го потупа по ръката — скоро щеше съвсем да омекне. Докато се опомни и щеше да е затънал в плаващите пясъци. Защото Клариса щеше да извърта нещата така, че тя да е тази, която отклонява идеята за брака. И неусетно скалата щеше да се пропука. И да рухне.

Нямаше търпение да съобщи на Съзвездието за окончателната капитулация на противника.

— Случайно да имаш алергия към рози? — попита тя така, между другото, докато свиваха надолу по „Санта Моника“. — Защото в такъв случай бихме могли да поръчаме изкуствени. Много са сполучливи.

— Клариса!!!

---

[1] Apricot (англ.) — кайсия. — Б.пр. ↑

6

ЗА ПЛЮШЕНИТЕ ИГРАЧКИ И ЖИВОТИНСКИЯ МАГНЕТИЗЪМ

Съзвездieto, събрано в „Неймън Маркъс“ за проба на шаферските тоалети, с вълнение изслуша новините за развоя на събитията и поздрави Клариса, изпечената манипулаторка, за виртуозното изпълнение.

— А... как стоят нещата със секса? — осведоми се Грейви. — О, боже! — Тя се взираше в огледалото. — Чий е този гръб?

— Предполагам, страхотно.

— Предполагаш?!

— Ами да. Все още не сме стигнали дотам.

Грейви продължително изглежда Клариса и само поклати глава.

— Ще изчакате първата брачна нощ? — възкликна Джени. — О, толкова е романтично.

Грейви изсумтя.

— Все пак се познаваме само от две седмици — напомни Клариса.

Грейви се съсредоточи върху гръба си в огледалото.

— Този гръб ми е познат... Божичко! Това е гръбът на майка ми!

Откритието я разтърси така, че тя седна на пода. Изглеждаше съкрушена.

— Здравейте, момичета! — бодро поздрави току-що влязлата Сузи. Тя захвърли небрежно чантичката „Прада“ и свали роклята си от закачалката. Действаше със замах, почти мълниеносно (това бяха нейните „специални ефекти“).

— Клариса, скъпа, чух, че предбрачният ти договор бил десет страници — думите се сипеха от устата ѝ като ситни капчици живак.

Клариса ѝ отправи най-смразяващия си поглед.

— Кого виждат очите ми? — пропя Грейви. — Круела де Вил^[1] се появи.

— Няма да има предбрачен договор, скъпа — отвърна в същия тон Клариса. — Разполагаш с лъжлива информация.

— О, нима? — Сузи завъртя тъничкото си като змиорка тяло пред огледалото. Малката черна рокля ѝ стоеше безупречно.

— В наши дни всички подписват предбрачен договор — забеляза Джени. — Включително и хора, които наистина се обичат.

— Доста безлична дрешка... — сви устни Сузи.

— Проблемът не е в роклята, скъпа — усмихна се Грейви, — а в това, че няма какво да покажеш под нея. Плоска си като дъска.

Така беше.

— Казах вече — предбрачен договор няма да има — повтори Клариса.

— Странно — процеди Сузи.

— Дами, искате ли да се обзаложим? — изведнъж предложи Грейви.

— Залагам нова-новеничка чанта на Вюитон, модел 1995, за Сузи — включи се в разговора Поло, която идваше от поредната серия инжекции с ембрионални прасешки клетки (нещо във връзка с кожно раздразнение — Клариса вече не смееше да пита).

— Чакайте малко, какво значи модел 1995 — да не сме на автомобилна разпродажба? — намеси се Грейви.

— Аз пък залагам шал на Версаче от миналогодишната лятна колекция за Клариса — веднага се обади Джени.

— Искаш да кажеш не шал, а парео — уточни Поло и се разкашля.

Кое то не учуди никого.

— Хайде, момичета, не се стискайте — подкани ги Грейви. Това се казваше истинска приятелка. — Няма ли кой да прежали калъф за очила например?

— А ти какво залагаш? — попита Джени (не заядливо, а просто от любопитство).

— Грейви, ако ще се включваш в залагането, да те предупредя, че не се интересувам от бижутерията ти — подхвърли Сузи. — Нося само маркови изделия. Известни имена.

— Имена ли искаш? Знам едно, което много би ти подходило — изгледа я Грейви. — Започва с „к“...

— Хайде, Александра, ако ще залагаш, залагай. Нямам търпение да чуя какво ще спечеля — подкачи я Поло.

— Е, добре. Годината е... — Грейви замълча драматично — ... 1994. Визията...

— Животинска окраска! — изпищя възбудено Поло.

— Точно така. За бога, ще ме оставиш ли да довърша? Дизайнерът е...

— Долче!

— Валентино — изгледа я с присвити вежди Грейви.

Никой не се осмели да промълви и дума. Знаеха роклята, за която ставаше въпрос, и съзнаваха значимостта на момента. Представете си най-фината италианска естествена коприна, която се спуска от едното рамо и пада чак до земята на леки, ефирни гънки. Клариса беше обличала този разкош веднъж — имаше чувството, че се е гмурнала във вана с хладко мляко — изпита неописуема наслада.

Всяка една от тях си беше мечтала за роклята със зебровата окраска. Но дори да я притежаваха... такава рокля заслужаваше да бъде носена на специално място, облечена заради специален човек.

Момичетата въздъхнаха.

Естествено, Злата Сузи първа наруши тържествеността на момента.

— Да не си бременна? — обърна се тя към Клариса.

Клариса се усмихна. Въпросът не я засегна, дори напротив — почувства се поласкана. Очевидно дори Сузи не се съмняваше във възможностите ѝ.

Оставаше само да оправдае доверието им.

— Ще спечеля тази рокля — прошепна Поло на Грейви. — Пожелах я още в мига, в който я видях. Малко оставаше да я открадна.

— Е, момичета — изкашля се Сузи. (Тя никога не падаше по гръб.) — Добрата новина е, че при създалите се обстоятелства Саймън Ингланд се оказва свободен. И смятам да си опитам късмета. Някой да има нещо против?

— Имаш благословията ми — усмихна се Клариса, въпреки че ѝ идеше да изскърца със зъби.

Сузи все пак беше успяла да нанесе удара си.

Докато търкаше плочките в банята (модел „испанска амфора“, подарък, който беше извърнкала от баща си за „двайсет и осмия си“ рожден ден), Клариса си представяше как Сузи е застигната от ужасяваща мъчителна смърт... да речем, удавяне. Дали обаче това щеше да бъде достатъчно възмездие?

Тя грабна лист хартия, седна на студения под и започна да прави списък:

1) Пожар. Да се изгори къщата на Сузи до основи. Кибрит. Запалителна течност. Голяма хамалогия.

2) Автомобилна злополука. Да се повредят спирачките на автомобила на Сузи. (Трябваше обаче да проучи как.)

3) Обесване. Да се застави Сузи да се покатери на стола, да нахлузи сама примката на шията си и после да скочи.

При тази мисъл за момент изпита мрачно задоволство, но като цяло нито една от идеите не ѝ допадаше особено. Би следвало да е по-изобретателна. Може би беше изпаднала в творческа криза?

Тя въздъхна и излезе от банята, но не преди да изхвърли листа в кошчето. Ако беше научила нещо от „Клуба на милионерите“ (изгледан хиляди пъти), то беше следното: унищожавай всяко писмено веществено доказателство, че си планирал нечия смърт.

Запали три свещи с аромат на пачули (които според нейния терапевт имаха успокояващ, пречистващ ефект), седна с кръстосани крака, сложи ръце на коленете си, затвори очи и зачака.

Клариса се беше научила да медитира под давление на майка си — закоравялата пушачка, ориентирана към здравословен начин на живот. Беше се присъединила към групата от пет-шест жени (всички с достатъчно стабилни приходи, за да могат да отделят време и за „духовното“). От нея се искаше да повтаря някакви мантри и да наизусти текста на молитвата, с която започваше и завършваше медитацията. (Клариса така и не си направи този труд.) Учителят ѝ (по-право „духовният ѝ водач“) приличаше на домат в лицето и на цирков тюлен в усърдието си. Той не беше особено доволен от Клариса, която проспа (в пълния смисъл на думата) сеанса.

Медитацията (както повечето неща, които изискваха усилия и постоянство) просто не беше за нея.

И все пак понякога Клариса изпитваше необходимост да се гмурне по-надълбоко в себе си (отвъд цялата показна недосегаемост, отвъд

старите болки, страхове и обиди — отвъд тийнейджърския бунт, детските разочарования и стреса при раждането) — до някакво много скрито кътче, където преструвките са излишни и лъжите не са необходими, защото никой не се опитва да те съди, нито да те манипулира.

Дори на самата нея не ѝ беше лесно да проникне чак дотам.

А когато направеше опит, всевъзможни въпроси, които обикновено си лежах в дълбините на подсъзнанието ѝ, започваха да надигат немирните си, рошави главички. Клариса знаеше, че не бива да обръща внимание на този „хаотичен брътвеж“, а да повтаря мантрата си, за да не се разконцентрира, но любопитството ѝ надделяваше и въпросите започваха да се блъскат един през друг, надпреварваха се да им обърне внимание. „Защо мъжете нямат целулит?“, „Кога най-после ще измислят сигурен начин за перманентно обезкосмяване?“, „Още ли е влюбена в Саймън Ингланд?“

Замисли се за взаимоотношенията си със Саймън. Ясно си спомняше мига, в който за първи път го видя. Беше през последната година в гимназията. Саймън идваше от Лондон и трябваше да свиква не само с новото училище, но и с една съвсем различна култура (Културата на Бевърли Хилс). Клариса и приятелките ѝ го кръстиха Саймън Ингланд още щом чуха акцента му — тя така и не си спомняше истинската му фамилия. Саймън имаше свой стил на обличане, който рязко го отличаваше от тълпата. Той идваше на училище с костюм — носеше скъпи кашмирени костюми, наследени от баща му — експерт по международно право. Два от костюмите („Хюго Бос“ на тънички райета и сребрист син „Армани“) беше купил със собствени средства, спечелени като диджей на партита и нощни купони. А един от костюмите — бял, от мек лепен плат („Аби Роуд“, 1972) стана причина Клариса да си определи среща с него — тя просто не можа да му устои.

Саймън беше човекът, който можеше да носи копринено шалче, без да изглежда смешен. Той притежаваше забележителна колекция от старовремски бастунчета в стил „денди“.

А при по-специални случаи носеше пелерина.

Още на шестнайсет Саймън вече имаше стил.

Клариса въздъхна.

Чудеше се дали някой ден ще може да обикне Аарон, бъдещия баща на децата ѝ, така както беше обичала Саймън. И така както не беше обичала никого друг след него от деня, в който той ѝ обърна гръб с думите, че не са създадени един за друг. Онова, което Клариса — кралицата и фаворитката, разбра в онзи миг, беше, че не е създадена, за да бъде обичана.

Терапевтката Маноло ѝ беше казала, че всички проблеми във взаимоотношенията ѝ с мъжете се коренят в нарушената връзка с баща ѝ.

— Как не — беше заявила Клариса.

— Изслушай ме. Ще продължаваш да създаваш повърхностни и нетрайни взаимоотношения и да избягваш обвързване, докато не изгладиш проблема с баща си.

— Нямам желание да се занимавам с него — отсече Клариса.

Всъщност тя беше обичала баща си безрезервно — повече от майка си и от всеки друг човек на света — точно до дванайсетия си рожден ден. Когато си беше изградила някои житейски правила.

След което си ги беше записала черно на бяло и се беше постарала винаги да ги спазва.

Всичко тръгна от там, че баща ѝ беше забравил за рождения ѝ ден и изобщо не се появи, защото беше извел някаква приятелка с яхтата си. Беше забравил също така, че е женен за майка ѝ, както и това, че яхтата вече е собственост на банката.

„Правило първо. Не показвай чувствата си.“

Беше чула майка си да му крещи по телефона, затръшвайки слушалката. Чуха я и момичетата, поканени за рождения ден. Едно от тях нарече баща ѝ „измамник“ — факт, който Клариса не можеше да оспори.

„Правило второ. Не очаквай нищо от никого.“

През остатък от деня майка ѝ беше учудващо спокойна и усмивката не слизаше от лицето ѝ. По нищо не личеше, че се е разразила буря.

„Правило трето. Не позволявай на никого да разбие сърцето ти.“

По-късно същия ден, когато момичетата си тръгнаха и остатъците от тортата бяха изхвърлени в кошчето, за да не ги изяде Клариса (което обаче не ѝ попречи тайничко да го направи), двете с майка ѝ излязоха по магазините.

Майка ѝ похарчи 8000 долара (сума, която далеч надхвърляше възможностите им) за покупки в „Тифани“. Така Клариса се сдоби с първите си диамантени обеци, половинкаратови, на стойност точно 1500 долара, а майка ѝ — с великолепна платинена гривна с диаманти.

„Правило четвърто. Вземи каквото можеш.“

От този знаменателен ден нататък Клариса се вглеждаше по-внимателно в поведението на жените около себе си, докато се научи да забелязва всеки нюанс, всеки детайл и да разчита скрития им смисъл. И откри, че независимо дали жените бяха омъжени, разведени, свободни, стари, млади, домакини или отдадени на кариерата си, общо взето, нещата опираха до едно — да излезеш от всяка ситуация с вдигната глава и ненакърнена (по възможност) гордост. Дори ако това налагаше покупката на гривна за хиляди долари (която не можеш да си позволиш).

Клариса чуваше търговците на „Родео Драйв“ да се обръщат към майка ѝ с почтителното „госпожо Алпърт“ и добре знаеше цената, която майка ѝ е готова да плати за това.

По-късно същата седмица, след размяната на много обиди, остри думи и сълзи, родителите ѝ сключиха примирие (скрепено с още едно-две бижута като подарък). Но междувременно Клариса добре си беше научила урока. И нямаше да го забрави никога.

До следващия си рожден ден (тринайсетия) тя вече се беше превърнала в истинска „фатална жена“, която знаеше как да разиграва картите си и да върти мъжете на пръста си.

„Правило пето. Нанасяй съкрушителния удар първа.“

Телефонът звънна и прекъсна медитацията ѝ. Клариса хукна да го вдигне. Доста я изненада, че така се е разбързала — беше съвсем нетипично за нея. Но още повече я учуди фактът, че по бузите ѝ се стичаха сълзи. Едва сега си даде сметка, че плаче.

Знаеше, че се обажда Аарон, а още дори не беше чула гласа му.

— Току-що осъзнах нещо — той звучеше развълнувано.

— Че не можеш да живееш без мен — услужливо подсказа Клариса.

— Че никога не съм ходил в Дисниленд.

Клариса се усмихна.

— Е, кога ще ходим? Довечера ли?

— Вече съм тук. Обаждам ти се от уличния телефон.

Тя нададе щастлив писък — писък на дванайсетгодишно момиченце, отворило подаръка си за Коледа в едно непомрачено утро.

Дори не се преоблече, преди да хукне надолу — нямаше смисъл да губи излишно време.

Едва по стълбите се сети, че това също беше нетипично за нея.

Клариса и Аарон влязоха в Дисниленд с близо петстотин долара, а си тръгнаха с един куп плюшени играчки (на всяка от които Аарон беше измислил име), като не броим онези, които раздаде на минаващите хлапета, въпреки протестите на Клариса (тя се притесняваше не без основание, че някой може да заподозре Аарон в нечисти намерения).

Но когато сподели с него опасенията си, Аарон само поклати глава, сякаш току-що му бяха съобщили някоя много тъжна новина (от рода на „Ел Декор“ вече няма да излиза или „Брад Пит се е обръснал“, или „Установили са, че обезкосмяването на интимните части причинява рак на матката“).

Страстта на Аарон към плюшените животинчета излезе наяве още с пристигането им в увеселителния парк и скоро доби застрашителни размери. Първата им покупка беше едно розово прасенце. Клариса го забеляза първа и се сети, че беше имала същото като дете. След малко, под предлог, че отива да търси тоалетна, Аарон се върна и ѝ го купи. Поднесе ѝ го с такъв жест, сякаш ѝ връчваше не плюшено прасенце, а три и половина каратов диамант.

Беше трогателно.

Клариса се забавляваше от сърце някъде докъм петото плюшено животинче — после взе да ѝ става все по-малко забавно. Но нещата вече бяха излезли извън контрол.

— Виж очите на това... — казваше той, привлечен неудържимо.

Или:

— Пипни го само колко е мекичко...

Или:

— Бебчо, къде е мама? — докато гушкаше едно слонче, което незабавно се присъедини към колекцията.

Клариса ставаше все по-мълчалива с всяка следваща покупка.
— Какво се е замислил Прасчо? — попита по едно време Аарон.
— Мисли си, че господин Аарон сигурно е мръднал...
— О, не, това не може да е Прасчо — той не се изразява така.
— А как? Така ли? — Тя вдигна Прасчо и заговори с преправен глас: „Мистър Аарон, вие сте фетишист“... Как ли се пише тази дума?
— Да не намекваш, че имам сексуални помисли спрямо животинчетата?! — ахна той.
Хората вече ги зяпаха.
— Говори през рибата — смушка го Клариса.
— Коя по-точно?
— Жълтата неонка.
— Малко ще ми е трудно. Госпожицата няма гласни струни. Но не би искала да говори за това.
— Не ме интересува — тросна се Прасчо. — На мен да не би да ми е лесно да те гледам как изкупи цял магазин плюшени играчки!
— Смятам да раздам повечето — оправда се Жълтата неонка.
— Не! Не! Недей! Не ни оставяй! — запротестираха животните.
Клариса едва сдържа усмивката си.
— Госпожице Неонка, виждате ми се твърде странна...
— Господин Прасчо, опитайте се да ме разберете — въздъхна Жълтата неонка. — Ако бяхте роден без крака като мен и не можехте да ходите на училище... щяхте да знаете какво е да си различен... О, аз бях толкова самотна — без братя и сестри... Всеки ден родителите ми отиваха нанякъде...
Клариса слушаше съчувствено.
— Имах само трима приятели — продължаваше Рибата — Моуи, Лари и Барк Аврелиус...
— Охо?
— ... Те бяха панда, пудел и мече. И ме обичаха, въпреки че бях само една риба...
Клариса се пресегна и хвана ръката му.
Отправиха се към „Карибските пирати“ на площад „Ню Орлиънс“.

— Жълтата... какво? — присви вежди Грейви.

Клариса споделяше преживелиците си със Съзвездието.

— Значи Аарон харесва плюшените играчки? — възкликна Джени. — В това има нещо... мило.

— По-скоро нещо... гнило — промърмори Грейви.

— Искам да чуя точно какво мислите — насърчи ги Клариса.

— Струва ми се съвсем безобидно — заяви Джени.

— На мен ми звучи малко откачено — каза Грейви, — но не е фатално, освен ако не го разори. Не бива да го допускаш, тъй като ми се струва, че си имаме работа с някой от ранга на Джийн Касим.

Джийн Касим беше русо, светлокожо подобие на Грейси Джоунс. Тя беше омъжена за дребничкия мургав диджей на „Билборд“ Кейси Касим. В речника на Съзвездието „Джийн Касим“ беше нарицателно за някой стряскащо богат. Момичетата често срещаха името ѝ на страниците на „213“ — самото му споменаване ги караше да тръпнат от страхопочитание. Кое то не пречеше на Грейви да подозира, че Джийн Касим всъщност е мъж.

След спешната консултация с приятелките си Клариса се пъкна във ваната. Беше се изпотила да мъкне из целия град плюшените „приятелчета“ на Аарон. Освен това довчера беше третата им (съдбовна за всяка връзка) среща — в един нов френски ресторант на „Бевърли Драйв“.

Клариса трябваше да е във върховна форма.

— Какво?! Как така не искаш да спиш с мен? — възкликна тя. — Днес е третото ни излизане и според всички закони...

— Не се придържам към тях — кротко каза Аарон. — Истината е, че още първия път, когато те видях, изпитах желание да се нахвърля върху теб — насред „Айви“.

Клариса се усмихна. Гамбитът със задните части беше проработил — знаеше си.

— А после изпитах същото желание отново — на онова парти, което беше организирано в моя чест... не отричай. — Той сложи пръст на устните ѝ и продължи: — Но с течение на времето осъзнах, че съм започнал да изпитвам към теб и нещо повече. Затова... точно сега бих искал да те опозная, а не да спя с теб... Очакването е част от удоволствието.

Клариса изведнъж скочи от леглото му и закричи напред-назад из стаята.

Вторият етап от операция „Любовна нощ“ беше започнал още в антрето. Току-що беше приключил успешно първият етап — романтична вечеря във „Валентино“ (мястото беше специално избрано от Клариса заради подходящото осветление и качествената колекция от вина). С огромно усилие на волята си се беше въздържала от любимото си тирамису — тази вечер трябваше да бъде в пълна бойна готовност.

Преди малко се бяха завърнали и Аарон беше обвил ръка около кръста ѝ и я беше повел към спалнята. Покриваше врата ѝ с целувки, притискаше се с цялото си тяло към нея и тихо шепнеше: „О, боже, колко хубаво ухаеш...“

Коленете на Клариса бяха омекнали — тя вече предвкушаваше върховното изживяване. Не беше сигурна само как ще успее да се добере до спалнята в това състояние — не чувстваше земята под краката си. Но Аарон я вдигна на ръце и я понесе нагоре по стълбите.

„Това би трябвало да е прелюдията към третата фаза“, помисли си Клариса, потопена в нирвана.

Уви, не.

Само няколко минути по-късно Аарон я свали на земята. Всъщност я беше положил на леглото до себе си, много нежно при това, но думите му ѝ подействаха като студен душ. Не можеше да повярва на ушите си — не и след като беше видяла очите му.

— Какво ще кажа сега на момичетата?!

— ?!

— На моите приятелки. Те толкова се вълнуваха заради мен — и очакваха някакви резултати... Не мога да ги разочаровам.

— Твоите приятелки се интересуват от сексуалния ти живот?

— Естествено. Да не искаш да кажеш, че твоите приятели не го правят?

Аарон се замисли.

— При нас е малко по-различно. Може и да споделяме сексуалните си авантюри, но ако става въпрос за нещо по-сериозно... предпочитаме да се крием зад халбата бира и да си мълчим.

Клариса примигна.

— Какво означава „нещо по-сериозно“? Би ли уточнил?

— Ами... ще опитам. Да речем, че аз, Аарон, ти кажа, че утре ще ти се обадя и наистина ти звънна. Или пък остана да преспя у вас и не съм се изнесъл, преди да си отворила очи, а те питам със захар ли обичаш кафето... Ако заедно обмисляме какво ще правим в петък, а още е едва понеделник... Такива неща...

Клариса поклати глава.

— Не знам... Да ти кажа ли какво си мисля — според мен ти, Джоузеф Аарон Кингсли Мейсън, не си достатъчно привлечен от мен. Иначе нямаше да го усукваш толкова.

— Чакай малко. Откъде знаеш цялото ми име?

— Да си чувал нещо за „Гугъл“? Последният тип, който ми обясняваше, че няма смисъл да пришпорваме нещата, всъщност се опитваше да отложи момента на разкритието... На негово място и аз не бих бързала.

— Колкото до това, можеш да не се безпокоиш — засмя се Аарон. — Уверявам те, че няма да те разочаровам.

Клариса седна отново до него и се сгуши в прегръдката му.

— Ето така... Добро момиче — промърмори той.

Изведнъж тя отново вдигна глава.

— Нали не мислиш, че съм дебела?

— Нищо подобно. Имаш здрав вид.

— Моля?!

— Лошо ли е да имаш здрав вид?

— Същото е като да ти кажат, че си „приятно закръглена“ или защо не — „добре охранена“!

— Стига, Клариса. Знаеш, че винаги си била хубаво момиче — едва ли някой е пропускал да ти го каже.

— Мразя те — избъбри тя, докато всъщност изпитваше напълно противоположни чувства.

— Виж, миличка — ръцете му нежно я обгръщаха, — израснал съм в Джорджия, а там се ценят расовите екземпляри.

— Само не ми казвай, че си правил секс с някоя расова кобила.

Той щипна бедрото ѝ. Клариса перна ръката му.

— Знам едно — смигна ѝ Аарон, — ако момичето много подбира какво слага в устата си, мъжът ще има проблем в спалнята.

— Е, аз не създавам такива проблеми — усмихна се Клариса.

— Искаш ли да си облечем пижамите и да си продължим разговора в леглото? — Аарон отвори едно от чекмеджетата. — Моля, избирай...

Клариса си избра светлосиня кашмирена пижама, преоблече се и се мушна в леглото при Аарон, сякаш бяха заедно поне от петдесет години. Нямаше да се учуди, ако беше видяла ченето му на нощното шкафче.

Тя се сви като бебе под завивките и ръцете му я обгърнаха. Усещаше тялото му, притиснато до нейното. Двамата лежаха сгушени и Клариса изведнъж осъзна, че тъкмо това е истинската интимност. Не си спомняше досега да е лежала сгушена в прегръдките на някого.

Дожаля ѝ за самата нея.

И изведнъж Аарон попита:

— Ще имаш ли нещо против, ако някой се присъедини към нас?

Клариса се вцепени. После рязко се дръпна настрани.

— Знаех си, че и ти си...

Аарон измъкна Жълтата неонка изпод завивките.

Клариса само поклати глава и отново се притисна до него.

Аарон се усмихна.

— Един ден децата ни ще искат да се мушнат при нас под завивките... Трябва да свикваме.

— Нищо подобно! Ако ни досаждат, ще ги затваряме в гаража.

Тя го целуна. Надяваше се, че не е усетил вълнението в гласа ѝ.

Полежаха така, мълчаливо. Присъствието му ѝ действаше странно успокояващо.

— Преди малко ми се стори, че гласът ти трепна... — промърмори Аарон.

Клариса започна да подозира, че цялата тази история с плюшените животни е своеобразно изпитание за нея, от което зависеше развоят на връзката им. Засега се справяше блестящо. Храбро приемаше чудатостите на Аарон (съвършено невинни в сравнение с някои други мъжки приумици). В края на краищата нали не я беше карал да се чука с пръста на крака си, да изруси интимните си части или нещо още по-откачено. В съблекалните на спортния клуб Аарон се беше наслушал на всевъзможни такива истории — всички го

съветваха добре да си поживее, докато още е ерген (особено оня фалшив агент с червената лента на главата и сватбен пръстен с размерите на брънка от затворническа верига, както и продуцентът на комедийни сериали с неизменните хавайски ризи, който се гордееше с това, че в младостта си е бил истинска луда глава).

Е, добре, бъдещият ѝ съпруг си имаше мания. Разбираема, дори без да си терапевт или надарен с шесто чувство — като се има предвид самотното му детство в огромното имение на Мейсън, отчуждените и вечно заети родители... честите боледувания... По време на първия му престой в болницата са му подарили плюшено мече и то е било до него чак до постъпването му в колежа. Слава Богу, тогава е осъзнал, че пъпчивите, вмирисани на бира тийнейджъри не биха гледали с добро око на някой, който спи с мечето от детските си години вместо с някоя от русите мажоретки, известни с това, че могат с едната си ръка да държат запалена цигара и халба бира, а с другата — да ти правят свирка.

Когато завършил училище, заминал направо за Лос Анджелис и колкото по-объркан и изгубен в тази джунгла се чувстваше, с толкова повече верни плюшени животинчета се бе обграждал. Колекцията му се разраствала от ден на ден, но всяко от животинчетата било за него уникално, получавало име и самоличност. Докосването до меките пухкави играчки, които не можели да наранят никого, носело на Аарон несравнимо с нищо успокоение.

Може да се струваше на някого малко странен, но нали не беше единственият обсебен от колекционерска страст? Колко други ергени събират бирени бутилки, цигарени кутии и тъй нататък и тези колекции са изложени на видно място в домовете им.

И едно позакъсняло признание: първото, което му се искало да направи още с пристигането си в Ел Ей, било да посети Дисниленд, но нямал подходяща компания и решил да изчака.

Докато на хоризонта се появила Клариса.

И още нещо — същата онази сутрин му се беше обадил режисьор, заинтересуван от проекта му — опитен, утвърден режисьор, който правеше истински филми, а не рекламни клипове. Той беше готов да започнат работа незабавно и искаше Аарон да се срещне със сценаристите.

Събитието заслужаваше да се отпразнува — на някое специално място. И Аарон покани Клариса в Дисниленд.

Не беше сигурен как ще бъде приета поканата му, но ето че жената, която познаваше най-реномираните ресторанти и нощни клубове в Ел Ей и се беше заела със задачата да коригира стила на обличане на Аарон, подскочи като малко момиченце, когато чу за идеята.

Малко неща биха го накарали да се почувства по-щастлив. Изобщо Аарон откри, че интересът му към Клариса се задълбочава — противно на първоначалните му очаквания. Започваше все по-силно да усеща липсата ѝ и дори когато видеше нечие хубаво лице или фантастично тяло, веднага се сещаше за нея. Вярно е, че му се беше приискало да я изчука още при първата им среща, но впоследствие нещата бяха придобили други измерения. От моментна прищявка Клариса се беше превърнала за него в стимул, във вдъхновение.

Тя го мотивираше да остане в Ел Ей, да намери мястото си, да се утвърди. И може би един ден, ако извадеше късмета, тя щеше да го обикне достатъчно силно, за да му прости, че се беше опитал да я заблуди.

Като преди това здравата го беше сритала по задника.

---

[1] Злата жена от „101 далматинци“. — Б.а. ↑

ЕДИН ТЛАСЪК В НУЖНАТА ПОСОКА

— Казвай! — задъхваше се Грейви. — Какви са новините?! Очаквам най-подробна информация! Бързо, че ще умра!

Нищо чудно това да беше самата истина — лицето ѝ беше кървавочервено, а очите ѝ сякаш щяха да изскочат.

— Тя сама... ще ни каже... когато се почувства готова — пъшкаше Джени, отметнала глава назад.

— Ускорете темпото, мързелани! Точите се като свински черва! — изграчи някой.

Клариса впери поглед напред, прехапала устни. По лицето ѝ се стичаше пот на едри капки и влизаше чак в ноздрите ѝ, противно на всички закони на физиката.

Вече шест минути откак отчаяно въртеше педалите във фитнес залата на „Сънсет“. Приятелките ѝ я бяха домъкнали тук и никога, никога нямаше да им го прости.

— Ще млъкнете ли там, плазмодии?! — провикна се отново инструкторката им — дама с огромни бедра, обута в черен ластичен клин и препасана с яркожълт колан. Приличаше на много зле опакован подарък.

— Обсъждаме нещо важно! — изрева с последни сили Грейви и се опита да върти педалите по-усърдно.

Тренировката в десет сутринта беше предизвикателство за всеки инструктор — в залата имаше повече от четирийсет желаещи да поддържат форма. Този факт беше доста показателен и за равнището на безработицата в развлекателния бизнес.

— Моля те, не я изкарвай от кожата ѝ! — предупредително изсъска Джени. — Ще ни го изкара през носа!

В този миг се появи Поло, ведро усмихната и с толкова кръшна походка, сякаш току-що се беше изчукала в съблекалните.

— О... Нейно величество благоволи да се появи... — изхриптя Грейви.

Поло им помаха и настани изваяното си задниче на велошетъра точно зад Клариса. От нея лъхаше на свежест и на скъп парфюм. Инструкторката не я смърри за закъснението — дори и тя вече беше подвластна на очарованието на Поло.

— Е, Клариса? — проточи шия напред Поло. — Разказвай. Искам подробности.

— Накратко — нищо не се случи — прошепна Клариса. — Никакъв секс.

Задникът ѝ се беше схванал на ръбестата седалка и тя се чувстваше ужасно. Все едно им бяха пуснали филм с Джон Траволта и им бяха заповядали да не мърдат от мястото си.

— Наистина ли?! — ахна Джени.

— Как така?! — настоя Грейви. — Нали това беше третата ви среща?! Очакваше се да правите секс!

Мъжът, който въртеше педалите пред нея, се обърна и я изгледа. Грейви му се изплези, като закачливо повъртя езика си, преди да го прибере.

— Твоят човек е гей, Клариса — заяви Поло, която дори не си правеше труда да върти педалите. — Чиста проба хомо. Много жалко.

— Шшт — изшътка ѝ Клариса. — Ще си довършим разговора след тренировката.

— Божичко! Гениталиите ми са съвършено безчувствени! — установи Джени.

Останалите имаха същия проблем.

— Момичета, имам новина! — възбудено съобщи Грейви. — Фред Сийгъл одобри пролетната ми колекция. — Тя им показва чифт обеци — миниатюрна единица и миниатюрна двойка.

— Вече имаш пролетна колекция? — възкликна Поло.

— Още не. Но до пролетта и това ще стане. Все ще ми хрумнат свежи идеи. А това е част от цикъла „Гениален“ — той включва математически символи — числа, форми, геометрични фигури...

Приятелките седяха на бара в „Креш“, смучеха коктейли с кисело мляко и сок от моркови и гризяха протеинови блокчета — трябваше да наваксат загубата на енергия след часа по фитнес.

— Момичета, съжалявам, че ви разочаровах — Клариса най-после заговори по болната тема.

— Никога не би могла да ни разочароваш — разпалено възрази Джен, но Грейви я прекъсна:

— Говори само от свое име! Казах вече — на този тип не му е чиста работата. Сигурно е мормон... каквото и да означава това.

— Слушай какво, многознайке, той каза, че това не е просто една мимолетна прищявка и затова... не иска да прави секс с мен. Още не.

Грейви се изкашля.

— Това само потвърждава думите ми.

— И аз мисля така — произнесе присъдата си Поло.

— Не е вярно — запротестира Клариса. — Той има сериозни основания...

— Сигурно. Обаче не те съветвам да се омъжваш за него, преди да сте се изчукали. Много е рисковано, направо... противоестественно. Поне за американските стандарти.

— Ако искаш... аз ще го проверя — засмя се Поло.

На Клариса идеята не ѝ се стори толкова забавна. Не, благодаря! Двете с Поло вече бяха спали с един и същ мъж (не едновременно, разбира се — Клариса не би рискувала да се съблече в една стая с Поло) и би предпочела да си спести изживяването.

— Според мен той е просто един романтик — въздъхна Джени. — Същински... Рик Спрингфийлд.

— Момичета, Аарон говореше за нашите деца — хвърли бомбата Клариса.

Възцари се пълно мълчание. Всички погледи бяха обърнати към нея.

— Нашите деца — тихо повтори Клариса. Звучеше като мантра. Момичетата все още асимилираха разтърсващата новина.

Първа проговори Грейви:

— Наистина ли спомена думата?

В гласа ѝ се долавяше лека завист и сдържан трепет.

Клариса се чувстваше възмездена.

— О, Клариса... — промълви Дженифър. — Сигурна ли си, че той го каза?

— Дали съм сигурна? Че е казал „деца“, а не примерно „крилца“? Ти как мислиш?

— Аз лично не съм чувала мъжете да произнасят тази дума — призна Поло. — Никога досега. Дори ако видят деца да играят на улицата, те ги наричат „дребосъци“.

— А ако ги попиташ дали имат племенници, само им виж физиономиите — все едно ги питаш дали страдат от срамна болест.

— Мисля, че латиноамериканците са по-словоохотливи на тази тема — подхвърли Джени. — Не сте ли съгласни?

— Зависи кого имаш предвид — сви рамене Грейви. — Рики Мартин ли?

Клариса беше чувала тази дума произнесена един-единствен път досега, и то в гимназията, където на тези неща не се гледа сериозно. Беше я произнесъл Саймън. След което беше чакала четиринайсет години, докато я чуе отново.

— Момичета — триумфално изрече Грейви. — Сватба ще има.

* * *

Имаше обаче още две много важни стъпки, които междувременно трябваше да бъдат направени: 1) Аарон трябваше да повдигне въпроса за сватбата и, 2) Клариса трябваше да преспи с него. Защото, ако този живот я беше научил на нещо, то беше: не купувай кола (дори да е мерцедес), без да си я изпробвала. Клариса беше готова да изложи на риск бъдещето си, но не и сексуалния си живот. Ако се окажеше, че мерцедесът не пали, има проблем с двигателя или предпочита мъж шофьор, би искала да го знае.

А както Грейви правилно отбеляза, не разполагаха с много време. В близките две седмици Аарон трябваше (с малко помощ от страни) да бъде осенен от идеята да ѝ направи предложение, за да може да преминат към следващия етап.

И така, понеже критичните ситуации изискват да бъдат взети отчаяни мерки, Клариса реши да поговори с родителите си. За тази цел трябваше да ги събере двамата заедно (и то след като те неотдавна за стотен път бяха прекратили дипломатическите си отношения и не искаха да чуват един за друг). Действително нелека задача. Тя се опита да състави списък на неутралните места, където срещата би могла да бъде осъществена (възможно най-безболезнено).

Отхвърли категорично „Нейт и Ал“ (любимия ресторант на баща ѝ), както и „Скапо“ в Бевърли Хилс (любимото място на майка ѝ). Задраска „Санта Моника“ (заведение, което ѝ се струваше твърде пролетариатско), а също и кьнтри клуба „Хилкрест“ — той пък беше прекалено елитарен. Какво оставаше тогава? Може би Кемп Дейвид?

Беше на ръба на отчаянието, когато ѝ хрумна щастливата идея — тенис кортовете в Бевърли Хилс! Там и тримата участници в срещата на високо равнище щяха да се чувстват ако не в свои води, то поне равнопоставени. Клариса например мразеше тениса, но обожаваше късите спортни полички (само не плисирани, защото с тях приличаше на бизон). Майка ѝ обичаше тениса, макар и да не играеше кой знае колко добре, затова пък изглеждаше страхотно в екип за тенис (нещо, с което малко жени, дори и по-млади от нея, можеха да се похвалят). Баща ѝ умираше за тениса, беше великолепен играч, но изглеждаше ужасно смешно с шорти. И така, не би могла да намери по-подходящо място за провеждане на разговора. Можеше да позвъни на родителите си.

Клариса чакаше на паркинга пред тенис кортовете и потрепваше нервно с крак. Започваше да изпада в паника и малко оставаше да се обади на Грейви, когато видя колата на майка си. Отвътре гърмеше салса.

— Благодаря ти, че дойде, мамо! — втурна се насреща ѝ Клариса.

— Правя го само заради теб. Него не искам дори да го виждам. Мразя го! — Майка ѝ пъргаво изскочи от колата.

Оранжевата плисирана поличка се завъртя около краката ѝ. Клариса въздъхна.

— Толкова си хубава... Използвай да му натриеш носа.

— Можеш да не се съмняваш в майка си. Но ще ми кажеш ли все пак за какво е всичко това?

— Имай малко търпение... А, ето го и Теди!

Спирачките на едноместния седан рязко изскърцаха и Теди се спусна към тях, сякаш по петите го гонеше гърмяща змия. От него се излъчваше енергия в излишък. Баща ѝ се беше превърнал в един от онези застаряващи мъже, които демонстрират младежки ентусиазъм

при повод и без повод, сякаш отправят предизвикателство към света. („Хей, вижте ме — още ме бива! Има ли някой, който да го оспори?!“)

— Едуард — сдържано поздрави майка ѝ.

— Сладурче! Изглеждаш ослепително както винаги!

Бузите на майка ѝ леко поруменияха. Клариса се възмути от тази проява на слабост.

Теди хвана ръката на майка ѝ и я целуна.

Клариса се изкашля.

— А аз как изглеждам, Теди? В случай, че си ме забелязал.

Теди се обърна към нея.

— Как си, детко? Всичко наред ли е?

Клариса само поклати глава.

— Вижте какво, да не губим време. Имаме четирийсет и пет минути, за да решим съдбата ми.

Клариса отначало игра срещу баща си, от страната на майка си, а после смени позициите. Кое то всъщност нямаше абсолютно никакво значение — със същия успех би могла да си лакира ноктите или да преглежда вестник „Стар“ някъде по пейките. Никой нямаше да забележи липсата ѝ. Родителите ѝ нито веднъж не ѝ подадоха топката — като че ли съвсем бяха забравили за присъствието ѝ. Изглеждаха така, сякаш бяха съвсем сами на света.

Най-после Клариса сви рамене и седна на пейките. Все някога щяха да се уморят или да ожаднеят.

Мина доста време, докато спряха, за да отпият по глътка минерална вода.

— Остави ме без дъх, сладурче — Теди подаде бутилката на майка ѝ.

— О, не, ти през цялото време се съобразяваше с мен, Едуардо — лъчезарно му се усмихна майка ѝ.

Клариса завъртя очи.

— Когато приключите с размяната на любезности, ще ми обърнете ли малко внимание?

Родителите ѝ рязко се извърнаха към нея, като че ли изненадани от присъствието ѝ.

— Ще ни изчакаш ли още малко? — задъхано помоли Теди. — Почти свършихме.

— Не, Теди — твърдо каза Клариса. — Събрали сме се за друго. Искам да организираме вечеря в тесен кръг. Сгодявам се. За Аарон.

— О, боже! — възкликна майка ѝ и я разцелува.

— Сладкишче — успя само да каже Теди. — Това се казва новина.

След което се опита да демонстрира известна родителска загриженост:

— Сигурна ли си, че добре го познаваш?

— Достатъчно, за да се сгодя — Клариса беше решила да подходи към въпроса делово. — Събота, около осем, у мама, десет човека. Разбрахме се, нали? Гледайте да не ме разочаровате.

После ги прегърна и бързо се отдалечи. Имаше още работа за вършене.

— Мислех, че родителите ти са разведени — каза Аарон.

— Да, но още спят заедно от време на време. Когато не са скарани.

— И... какъв е поводът да ни поканят на вечеря?

Клариса лапна една от хапките, увити с бекон.

Откъм кухнята долетя някакъв шум, последван от гневно възклицание.

Дженифър скочи от мястото си.

— Ще ида да видя... с какво мога да помогна. — И тя храбро се упъти към кухнята.

Клариса погледна към Грейви, която спокойно въртеше в ръка чашата си. Беше закачила в косата си някакво цвете, което изглеждаше доста нелепо с оглед ситуацията.

— Поводът ли? — попита Грейви.

— Да, поводът за това събиране.

Грейви на свой ред погледна към Клариса.

— Защо, не може ли да се съберем на вечеря без специален повод? — сви рамене Клариса. — Грейви, моля те, извади цветето от косата си.

— Аарон, харесва ли ти цветето?

— Да, хубаво е... Изглеждаш... празнично.

— Казва се гардения — осведоми го Грейви.

— Преди час може и да е изглеждало празнично, сега изглежда оклюмало — заяви Клариса и мушна в устата си още една хапка от ордювъра. Майка ѝ беше увила с бекон парченца пъпеш — как може някой да харесва подобно нещо?!

В този момент на входната врата се позвъни. Клариса се усмихна на Аарон и побърза да отвори. На прага стоеше Злата Сузи. В комплект със Саймън.

— Скъпа! — разпери ръце за прегръдка Сузи.

Клариса я сграбчи, издърпа я навътре и я набута в дрешника. После завъртя ключа. Стана съвсем импулсивно.

— Здравей, Саймън!

Той дори не беше помръднал от мястото си, само вдигна ръка объркано. Носеше пръстен на палеца.

— Веднага се връщам! Имаш страхотни обувки.

И Клариса затръшна вратата в лицето му.

— Какво, по дяволите... — изсъска Сузи, когато Клариса нахлу при нея в дрешника.

— Не можеш да водиш тук Саймън. Има си правила. Ти ги наруши. Все едно ми обявяваш война.

— Каза, че можем да си доведем кавалер...

— Не и Саймън!

— И защо не? Искам да изляза от тук.

— Защото е част от моето минало. Неприкосновена.

— Но е минало. Затворена страница. И двамата с Аарон все ще трябва да се срещнат един ден. Не виждам защо това те разстройва толкова, освен ако... — тук Сузи замълча злорадо — ... все още не изпитваш чувства към него. А ако е така... не виждам защо си се разбързала да се омъжваш за Аарон.

— Добре... — като на себе си промърмори Клариса, — ще ги сложа в двата противоположни края на масата, какво толкова?

И тя тръгна да излиза.

— Клариса?

— Да?

— Саймън се целува страхотно, нали?

Добре... заслужаваше да стои заключена.

— Деца — появи се Теди откъм кухнята, — някой да иска нещо за пиене?

Звучеше бодро, но видът му беше като след боксов мач. Косата му стърчеше (особено от едната страна), а едното му око беше подутото.

— Аз! — обади се току-що влязлата Клариса, като оправи полата си (от последната колекция на Долче и Габана). Виковете на Сузи се чуваха съвсем слабо. Клариса сложи в уредбата един от дисковете с кубинска музика и усили звука почти до крайност. Грейви я изглежда въпросително, но Клариса се направи, че не забелязва.

— Кой вдига такъв шум? — попита най-после Грейви.

— Господин Алпърт, да ви помогна ли? — надигна се от мястото си Аарон.

— Не, не! — спря го Теди. — Времето е пред теб, момчето ми. Тепърва все това те чака. Събирай сили! Пък и... в кухнята е голяма неразбория. Стискайте ми палци! — той си пое дълбоко дъх, като че ли щеше да се хвърли в бурно море, и изчезна към кухнята.

— Кой звънеше? — попита Аарон.

— Защо не разкажеш на Грейви за проекта си за мюзикъл? — обърна се към него Клариса. — Сигурна съм, че ще стане голям хит. Как смяташ, дали ще е готов до Коледа?

— Кой звънеше? — повтори Аарон.

— Кога?

— Преди малко. — Аарон й се закани с пръст. — Ах, ти, хитрушо.

Отново се позвъни.

Клариса скочи и се втурна към вратата, но Аарон се оказа побърз.

— Остави на мен. А ти дръж под око родителите си и ако замирише на барут, се обади на 911.

Откъм кухнята се чуваха крясъци. Майката на Клариса нареждаше нещо на испански, както винаги, когато беше особено развълнувана. Клариса не разбираше какво точно казва, но едва ли обсъждаше менюто за вечеря.

А отвън на прага чакаше Саймън и Аарон беше отишъл да го посрещне.

Тя се свлече на стола си като покосена. Трагикомедията започваше. Нещата бяха излезли извън контрол. Тя пресуши нервно чашата на Аарон и се подкрепих резенче ананас.

— Си, ще ми кажеш ли какво става? — приближи стола си Грейви.

— Сузи е довела Саймън.

— О! И къде са сега?

— Сузи е затворена в дрешника, а Саймън всеки момент ще се появи — Аарон отиде да му отвори. Всичко рухва, а аз дори не съм достатъчно пияна, за да не ми пука...

— Погледни откъм забавната му страна...

— Благодаря за съвета!

— Поне коктейлите си ги бива.

— Клариса? — чу се гласът на Аарон. — Дошли са приятелите ти...

Тя затвори очи. Когато най-после ги отвори, пред нея стоеше Дженифър, под ръка с някакъв латиноамериканец с черни мустаци, бели зъби и широкопола каубойска шапка. Мъжът излъчваше сила и съдържано достойнство. Личеше си, че е свикнал да бъде на открито и да работи с ръцете си.

— Клариса. Запознай се с Пабло. Говорила съм ти за него.

— Здравейте — изправи се Клариса. Колкото и да си напругаше мозъка, не си спомняше Дженифър да е споменавала някой мъж през последните две години.

Пабло свали шапката си и се поклони.

Кубинският диск на майка й свърши. Сузи беше събрала сили и виковете й прозвучаха още по-пронизителни. Откъм кухнята се чу звън на счупена чаша.

— Всичко... наред ли е? — попита Дженифър.

Счупи се още една чаша.

— Охо... скоро ще се лее кръв — промърмори Грейви.

На входната врата отново се позвъни.

— Вземете си от хапките с бекон, господин Пабло. Непременно трябва да ги опитате.

Саймън влезе, въоръжен с огромен букет кремави рози.

— Саймън! — подскочи Клариса. — Не може да бъде! Радвам се да те видя!

Саймън я разцелува по бузите.

Аарон го наблюдаваше с интерес от дивана.

— Спомних си, че майка ти обича такъв цвят рози и...

— О, Саймън! — вдигна чашата си Грейви. — Наздраве! За годежа!

Дявол да я вземе, стисна зъби Клариса. Как може да се напие толкова бързо?!

— Годеж ли?! — примигна Саймън. — Не знаех... Сузи не ми каза... А къде е тя всъщност?

И той се огледа за половинката си.

— Саймън, нали си спомняш Грейви? А това е Аарон — мисля, че сте се виждали.

Двамата се спогледаха.

— Възможно е — процеди Саймън. — Макар че не си спомням...

— Мога да ви припомня — усмихна се Аарон. — На онова парти преди няколко вечери.

— Сигурно. Срещам се с толкова хора... Не мога да си ги спомня всичките...

— Е, аз съм Аарон. Аарон Мейсън.

— Приятно ми е.

Ръкостискането им продължи няколко секунди, които се сториха на Клариса цяла вечност. В крайна сметка, за да отвлече вниманието им един от друг, тя едва не се подпали — тактика, която и преди беше прилагала успешно, без да се стига до тежки изгаряния. Аарон реагира светкавично и метна сакото си върху нея, за да потуши пламъка, а Саймън изля отгоре ѝ чаша вода, което съсипа прическата ѝ, но ѝ подежда странно освежаващо.

Пожарът беше избегнат и дойде време да се сервира предястието.

Теди и майката на Клариса се разправяха цяла вечер — тя го засипваше със звучни испански клетви, които Пабло бе така любезен да преведе на компанията във всекидневната. Изразите бяха много цветисти, от рода на „петел с отрязан пенис“ и други подобни, а Теди ѝ отвръщаше с „боливийска кучка“ и „смахната откачалка“. Никой от двамата не се задържа при гостите за повече от трийсет секунди, но Клариса нямаше време да се занимава с тях — прекалено заета беше

да наблюдава Аарон и Саймън, за да е готова да реагира, ако започнат да прехвърчат искри.

Аарон пъргаво превключваше от една на друга тема и следеше с учтив интерес разказа на порядъчно пийналата Грейви за предимствата на платината пред златото в съвременната бижутерия; успоредно с това обсъди с Пабло на тромав гимназиален испански плюсовете и минусите на последните филмови фестивали; успя дори да успокои Сузи — доста поразстроена след инцидента с дрешника, като ѝ предложи скоч, цигара и я изслуша съчувствено. Това я обезоръжи дотам, че тя прибра отровното си жилище, но не и преди да разкаже една пикантна история за Саймън и Клариса, датираща отпреди сто години. Клариса я ошипа няколко пъти под масата без особен ефект и накрая се принуди да вземе по-драстични мерки, за да прекрати словоизлиянията ѝ — тоест заби вилицата си в крака ѝ.

Докато Сузи се съвземаше, Саймън разведряваше обстановката с весели истории от света на музикалния бизнес. Той разгърна артистичния си талант с пълна сила, като имитираше особено сполучливо светила като Мадона и Мини Драйвър, скачаше от мястото си, припяваше и жестикулираше.

Справяше се добре, макар че на моменти започваше да им лази по нервите.

Дженифър и Пабло седяха един до друг и всеки път, когато Джени станеше от масата, Пабло ѝ придържаше стола, изобщо кавалерстваше ѝ по всички възможни начини и самоотвержено слушаше безкрайните истории за кучетата ѝ (най-грозните същества, които някога се бяха раждали). Двамата се разбираха чудесно, въпреки че познанията на Пабло по английски се свеждаха до няколко учтиви фрази.

Като цяло вечерята премина успешно — към десет часа гостите бяха дотолкова погълнати от разговора си, че: а) вече не обръщаха внимание на епизодичните престрелки откъм кухнята и б) не забелязаха, че десертът (прехваленият пай на майката на Клариса) така и не беше сервиран.

В крайна сметка Клариса реши да провери какво става, но Аарон отново предложи услугите си:

— Остави на мен!

И я целуна по бузата.

Грейви погледна Клариса, която пък погледна Дженифър, която на свой ред погледна Поло, която щеше да погледне към Сузи, но вместо това махна и попита:

— Майка ти да няма котка?

Саймън отиде да си вземе цигарите, а Дженифър направи знак на Пабло да го придружи. Той кимна усмихнато, смигна ѝ и побърза да се изнесе.

Съзаклятничките останаха насаме.

Сузи въздъхна.

— Аарон не е истински — заяви Грейви. — Не може да е.

— Той е съвършен — промълви Дженифър и добави — за теб, искам да кажа.

— А според мен нещо с него не е наред — каза Сузи.

— Кое по-точно? — попита Клариса. — Това, че е влюбен в мен?

— И това.

— Резултат от двубоя?

— Две на едно за Аарон — съобщи Грейви. — Розите си ги биваше, но Аарон определено е претендент за златото.

Аарон се появи с чинията си в ръка. Беше пребледнял и погледът му беше разфокусиран, сякаш току-що беше станал свидетел на жертвоприношение.

— Какво има, Аарон? — тревожно запитва Клариса. — Да не ти прилоша от храната?

— Не ви съветвам да ходите натам...

Клариса моментално се надигна, но той я спря.

— Наистина не бива, освен ако не искаш да видиш...

В този момент влязоха Теди и майката на Клариса, като крепяха поднос с нещо, което много приличаше на гигантска набъбнала яйцеклетка. Изглеждаха безкрайно доволни от уродливото си творение, ведри и усмихнати като водещи на сутрешно токшоу.

Клариса забеляза, че блузката на майка ѝ беше закопчана накриво.

— О, боже...

— Направиха го върху кухненския плот — прошепна ѝ Аарон.

Миг по-късно се появиха Пабло и Саймън.

— Бих искал да вдигна тост — каза Пабло на перфектен английски, след което погледна към майката на Клариса и добави нещо

на испански, а тя му кимна усмихнато.

Пабло заговори и макар никой, освен майката на Клариса да не разбираше какво точно казва, гласът му звучеше задушевно, мелодично и успокояващо като приспивна песен.

— В моята страна, когато двама души се обичат толкова много, колкото виждам, че се обичате вие двамата, не им остава друго, освен да се оженят. За мен е особена чест да съм тук и да споделя с вас и вашите приятели този щастлив момент. Радвам се, че станах свидетел на любовта, която изпитвате един към друг. Вие дълбоко развълнувахте сърцето ми. Надявам се един ден и мен да споходи същото щастие. Пия за вас, Аарон и Клариса!

Той вдигна чашата си и всички се присъединиха към наздравицата, трогнати и развълнувани. Очите на майката на Клариса блестяха, като че всеки миг щеше да заплаче. Тя не се опита да преведе казаното — знаеше, че смисълът му е станал ясен.

Дори Сузи изтри сълза от змийското си оченце.

— Добре. Сега е мой ред. — Аарон се изправи така стремително, че едва не катурна стола си. — Пия за Клариса, която успя да ме учуди, очарова, обърка и заинтригува повече от всяка друга жена, която съм срещал.

— И затова реши да ми я отнемеш — промърмори Саймън. Божичко, беше пиан — той, който изобщо не пиеше.

Клариса му изшътка.

— Господин Наранено честолубие, приемерте загубата с достойнство — прошепна му Грейви.

— Клариса, обичам те — изрече Аарон.

От гърдите на Съзвездieto се изтръгна дружна въздишка и чашите звъннаха. (Единствено Саймън не се включи в общата наздравица.)

След което тържествената част приключи и всички се нахвърлиха върху пая.

По-късно, когато най-катастрофалната вечеря в историята на човечеството приключи, Клариса запита Аарон:

— Е, как се чувстваш сега — по-скоро очарован или по-скоро объркан?

— И едното, и другото — призна Аарон, докато ѝ помагаше да раздигне масата. Родителите ѝ вече си бяха легнали — заедно, както

можеше да се предположи.

— Знаеш ли, Клариса — продължи той, — там, откъдето идвам...

— Далечна държава с формата на ботуш?

— Италия ли? Не. Имах предвид един щат.

— Оня, който е по-голям от Аляска?

— Няма такъв...

— Така ли? Е, добре, геологията не е силната ми страна.

Аарон се разсмя.

— Географията. А щатът е Джорджия. Та, там е прието мъжът да прави предложението.

Клариса старателно подсушаваше някаква чиния, без да вдига поглед. Аарон беше навил ръкавите си и тя гледаше ръцете му — красиво оформени, с тъмни косъмчета. Тези ръце щяха да остареят красиво. Също като ръцете на Пиърс Броснан.

Изведнъж той я прегърна и я притисна към кухненския шкаф. Тя се престори, че се съпротивлява, но не пропусна да отбележи:

— А пък там, откъдето съм аз — а именно, югоизточен Бевърли Хилс, жена, която чака мъжът да ѝ направи предложение, най-често си остава сама като кукувица.

Лицето на Аарон беше съвсем близо до нейното — толкова близо, че виждаше косъмчетата, които не беше успял да обръсне, и усещаше топлия му дъх. Погледът му беше ласкав, спокоен и... подканващ.

Тя усети коленете ѝ да омекват и изведнъж се сепна.

— Не. Да ги няма такива. Нали каза, че...

— Да, казах. Но сега съм си пийнал, а и малко ревнувам — призна Аарон.

Тя го изгледа с ококорени очи.

Той се разсмя.

После стана сериозен и каза, като не откъсваше поглед от нея:

— Какво пък... Ти ме харесваш, аз те харесвам. Нищо не пречи да опитаме... Нали казват: „Улови мига!“

— Пробен брак?

— Не, защо? Съвсем истински.

Той я целуна. И пак. И пак.

Когато спряха, за да си поемат въздух, Аарон попита:

— Това с кухненския плот да не е някаква семейна традиция?
Двамата избухнаха в смях.

8

МИНАЛО НЕСЪВЪРШЕНО

3:04 през нощта.

Конски тропот.

Рицар на бял кон язди през зелени поля. (Това трябва да е някъде в добрата стара Англия.)

Чат-чат-чат. Чаткат копитата.

Рицарят скача от коня, отмята наметалото си и застава пред прекрасната дама, която много прилича на Клариса (една Клариса с безупречен грим и фризура). Тя лежи на легло, обсипано с рози.

Той се навежда над нея, поглежда я, след което започва да танцува... степ. Краката му се движат ритмично...

Пронизителен звън.

Клариса се събуди с вик:

— По дяволите!

Кой можеше да звъни в три часа и шест минути през нощта?! Свали лавандуловата маска от лицето си (използваше я профилактично — не че имаше никакви проблеми със съня, дори напротив — можеше да спи до обяд, достатъчно беше само да са спуснати щорите).

Някой упорито продължаваше да натиска звънеца.

Клариса въздъхна и се измъкна от леглото, загърна се в кашмирения пеньоар, който си беше купила, защото знаеше, че го заслужава, въпреки че не можеше да си го позволи.

В антрето се спря, за да се огледа в огледалото. Дори по това време на денонощието държеше да изглежда перфектно. Нищо, че в такъв час би могъл да звъни само много съмнителен тип (крадец или сериен убиец).

— Клариса! — жално изви съмнителният тип.

Откъде би могъл да знае името ѝ?

Тя надникна през шпионката.

И не видя никого.

Погледна отново.

Пак нищо. Ослуша се. Долови тежко, хриптящо дишане. Само това липсваше — някой да мастурбира пред входната врата. Не стига, че я беше събудил, ами после трябваше и да чисти след него. А да не би... баща ѝ да беше получил удар и с последни сили да беше дошъл да се сбогува с любимата си (единствена) дъщеря?

При тази мисъл тя почти изпита угризение, че се спотайва зад вратата.

След като се поколеба как да постъпи (и дали просто да не отиде да си легне), тя реши да откrehне вратата, без да сваля веригата.

Някой се беше строполил на стълбищната площадка. Някой, от когото лъхаше на скъп мъжки парфюм.

Който и да беше, не изглеждаше опасен. Не и в състоянието, в което се намираше.

Клариса го побутна с върха на чехъла си. Жалката купчина простена.

— Саймън! Ставай веднага!

Саймън я погледна — с укор и отчаяние.

— Много ми е зле...

— Само не повръщай на стълбите! И... знаеш ли колко е часът?!

Тя коленичи и се опита да го вдигне, което не беше никак лесна задача.

— Клариса... аз съм болен... от любов — изхълца той.

Тя се усмихна.

— Хайде, влизай.

След като изпи няколко канички силно кафе, Саймън почти беше в състояние да води нормален разговор. Почти, защото от време на време се унасяше и Клариса трябваше да го изчака да се съвземе.

— Съжалявам — успя да промълви той. — Но ми дойде твърде много... Клариса... ти... сериозно ли?

— Да, Саймън. Омъжвам се за Аарон.

— Клариса, той... ходи с каубойски ботуши, за бога!

— Никой не е съвършен. Затова пък е свестен в много други отношения. И не виждам нищо лошо в това, че е различен от теб!

— Но той е много различен и от теб, Клариса — недоумяващо изрече Саймън. — Този каубой... и ти. Умът ми не го побира.

— Аарон се старее, Саймън. Вчера например беше с мокасини на Хелмут Ланг!

— Алигатор?

— Чиста кожа.

Саймън тъжно поклати глава.

— Не разбирам какво стана с нас, Си.

Той облегна глава на рамото ѝ и притихна, загледан в несъществуващите пламъци на никога неизползваната камина.

— Ти скъса с мен — припомни му тя.

— Ти също. При това — първа.

— Аз имах сериозна причина.

— Да, спомням си — един висок и як тип.

— Тогава бях млада... Искам да кажа... по-млада — поправи се бързо тя.

— Аарон знае ли на колко години си всъщност?

Клариса кимна.

— Разбира се.

— С абсолютна точност?

— Да. Нали това казах! Защо с теб винаги тъпчем на едно място и не можем да стигнем до никъде?

— Затова съм тук. Искам да знам какво си решила, Клариса.

— За... кое?

— За нас двамата.

Клариса замълча. Имаше нужда да събере мислите си, които щъкаха насам-натам като лабораторни мишки.

— Ето какво, Саймън. — Тя се помъчи да придаде на гласа си увереност, каквато изобщо въобще не изпитваше. — Забрави за „нас двамата“. Това е минало. Не съм те виждала цяла вечност и изведнъж се появяваш и очакваш да се затичам към теб, размахала опашка. А междувременно излизаш, с която ти падне... Гладен ли си? Защото аз умирам от глад.

— Клариса, аз също се промених. Сложих точка на предишния живот. И сега искам само...

— Какво?

— Ти знаеш какво.

— Нима? Там е работата, че не знам. Още много неща не знам. Знам само, че Аарон ме обича и възнамерявам да се омъжа за него.

— Но, Клариса, ние с теб си пасваме идеално — Саймън умолително сплете ръце. — Необходимо ми беше известно време, за да

го осъзнава, това е всичко. Но смятах, че...

— Че аз винаги ще съм на разположение и ще чакам само да ми свирнеш?

— Не. Това не е в твой стил. Но...

— Не разбрах, гладен ли си?

Клариса беше уморена, а в такива случаи изпитваше нужда да хапне нещо. Както впрочем и когато се събудеше. Тя изобщо винаги изпитваше нужда да похапне.

— Като че ли огладнях — кимна Саймън.

— Какво ще кажеш за двоен бургер и млечен шейк? Само че ще трябва да прескочиш до „Томи Бургер“ на „Ла Сиенегас“.

— Как ме виждаш да шофирам? Дори не знам къде съм паркирал...

— О, боже. В такъв случай, мисля да си легна. — Клариса погледна часовник. Минаваше четири.

— А аз може ли да остана?

— Саймън.

— Моля те, Клариса. Не можеш да ме отпратиш посред нощ.

Клариса го изгледа. В това състояние действително изглеждаше напълно безобиден.

— Е, аз ще си лягам — заяви тя. — Лека нощ.

— А целувка? Една мъничка, бърза, невинна, съвсем платоническа целувчица.

— Съжалявам, но по едно време загубих нишката. Уморена съм — прозя се Клариса.

Тя тръгна към спалнята.

— Ще те завия.

Но Саймън не успя да осъществи намерението си, защото очите му отново се затвориха.

Клариса го изгледа продължително. Не можеше да го остави да спи с дрехите. Това все пак беше Саймън, старият ѝ приятел.

Първо свали обувките му „Гучи“, разбира се.

После черните кашмирени чорапи.

Панталоните. Пролетна колекция на „Прада“.

Портфейлът „Гучи“ — 250 долара в брой. Запази си една банкнота от 20 долара — за нощувката. След като помисли, прибра още една.

Клариса събуди Саймън с каничка вчерашно кафе.

— Добро утро — пропя тя, приседна до главата му и се протегна изкусително.

Саймън разтърка очи. Изглеждаше по детски уязвим — Клариса си спомни колко ѝ въздействаше това негово изражение.

Той се озърна объркано.

— Какво се е случило?

Лицето ѝ се изопна за миг, но Клариса се усети навреме, че това я състаряваше, и побърза да се усмихне.

— Какво искаш да кажеш, Саймън?

— Какво търся тук?!

— Ти си в апартамента ми, така че по-скоро аз трябва да ти задам този въпрос, не мислиш ли? Всъщност вече ти го зададох — в три през нощта.

— О, боже... надигна се Саймън. — Бях пиан и абсолютно нищо не си спомням...

— Не беше чак толкова пиан — процеди Клариса.

— Ще ми припомниш ли... какво се случи? Да не би...

Клариса вдигна вежда.

— Да?

— Кажи ми — настоя Саймън. — Направихме ли го?

— Направихме ли го?

— О, не...

— Само това ли ще кажеш? — Клариса загърна халата си. Саймън не заслужаваше никакви екстри. — След като така горещо ме молеше да се върна при теб.

— Наистина ли?

Саймън примигна объркано.

— И, представи си, аз приех. Така че отново сме заедно. Мисля, че поводът заслужава да се отпразнува. Можем да се обадим на приятелите...

Саймън мълчеше поразен.

— Само не ми кавай, че нищо не си спомняш — тя палаво прокара пръст нагоре по бедрото му. — Призна, че съм най-добрата от всички, с които си бил...

— Ах ли го казах?

— Ти ли го каза?... Виж, Аарон ще дойде тази сутрин и бих искала ти да му обясниш...

Саймън скочи и започна да се облича.

— Освен ако не предпочиташ аз да му го съобщя. Мисля, че ще се справя.

— Ще остана, ако искаш...

— Не, не. Няма смисъл.

— Клариса, аз забърках тази каша, аз ще те измъкна от нея. Двамата с Аарон ще се разберем като мъже.

— Знаеш ли, сега, като размислих, не смятам, че идеята е добра... Проблемът си е мой, окей?

— Добре, тогава ще изчакам отвън, в колата. И ако има някакъв проблем, веднага съм готов да се намеся.

— Саймън, чуй ме. Пошегувах се. Нищо не се е случило.

— Клариса, недей. И двамата знаем, че беше фантастично.

— Беше ли? — Почти й се искаше това да е истина.

— Да. Започвам да си спомням... Защо всъщност пак не... — той посочи към спалнята.

— Защото ужасно бързам. Имам час... при лекар.

— Всичко наред ли е? — загрижено я погледна той.

— О, да. Добре съм. Но майка ми... Има някакъв проблем.

— Със сърцето?

— Да.

Струваше й се, че за днес вече е прекалила с дезинформацията.

— Клариса, мисля, че ако опитаме отново, може наистина да се получи.

— И него казваш само защото вече не съм на разположение?

Саймън се усмихна.

— Вече съм зрял мъж, Си. Знам какво точно искам.

— Радвам се.

Клариса се изправи и го изпрати до входната врата.

Когато Саймън си тръгна, тя застана умислена в антрето, като се почесваше по главата.

* * *

— Вече бил зрял мъж, вятър — изсумтя Грейви. — Саймън е същински Питър Пан, никога няма да порасне.

— Нали не мислите, че се опитва да ме манипулира? — попита Клариса. — Смятате ли, че изобщо е възможно?

Момичетата избираха годежен пръстен в „Тифани“. Грейви още се чувстваше зле след снощното парти и се беше скрила зад тъмни очила.

— Клариса, Саймън е страхотен... за гадже. Много е сладък, но още хвърчи в облаците.

— Какво ще кажете за този, с яркожълтия камък?

— Че струва 112 000 долара.

— Това много ли е?

Грейви вдигна нагоре разперените си длани. На лявата проблясваше пръстен с ромбовиден 2,5-каратов диамант, на дясната — пръстен с кръгъл 1,75-каратов диамант, заобиколен от по-малки диамантчета.

— Кой предпочиташ?

— Ох, не знам... Там е работата, че не знам кой от двамата... Изобщо не мога да реша...

— Говоря ти за пръстените — поклати глава Грейви.

По-късно същия ден, в една бледорозова стая с меко осветление, Клариса и Аарон се срещнаха с организаторката на сватбени тържества, чието лице приличаше на чекмедже за чорапи. Аарон, който явно беше взел нещата много присърце, ѝ зададе един куп въпроси: „Колко гости ще можем да си поканим?“, „Не е ли по-добра идея да се сервират бургери вместо съомга?“, „Не може ли вместо «Сватбения марш» да чуем нещо по наш избор, например «Волна птичка» на Линърд Скинърд?“ и т.н. Организаторката го изслуша търпеливо, а усмивката нито за миг не слезе от лицето ѝ. Тя перифразираше въпросите му, като на свой ред ги поставяше на Клариса, която през цялото време държеше ръката на Аарон в своята. В края на краищата сватбата щеше да бъде точно такава, каквато Аарон се опасяваше — пищна, лъскава и банална. Трябваше да се примири.

След като проведеха този толкова важен разговор, двамата се отправиха към дома на Аарон. Качиха се нагоре по стълбите ръка за ръка. Докато вървяха към спалнята, Клариса мислено пренареждаше

интериора според последните модни тенденции, пребоядисваше стените, сменяше завесите и драпериите.

След малко двамата застанаха лице в лице и Аарон започна бавно, много бавно да разкопчава блузката ѝ.

— Какво им става на тези копчета? — промърмори той. — Нещо заяждат...

Клариса вече проклинаше наум новата си копринена блузка. Най-после тя взе нещата в свои ръце и с едно рязко дръпване се освободи от блузката.

— О... това ми харесва... — Аарон се наслаждаваше на гледката.

— Дано и аз да имам повод да го кажа.

Аарон се усмихна и я побутна към леглото, като плъзна нетърпеливо ръце под полата ѝ. После се наведе и тя усети горещия му дъх върху бедрото си.

— О, боже...

Любиха се дълго, ненаситно, забравили всичко друго на света.

Доста по-късно Клариса лежеше по гръб, изтощена, но щастлива и си мислеше: „Най-после!“ Това не беше обикновено чукане. Можеше ли да е... онова, другото, вечно изплъзващото ѝ се...

Обърна се към Аарон, който лежеше до нея, и се вгледа в извивката на носа, в очертанията на устните му.

— Колко общо са стаите?

— Осемнайсет — отвърна той, без да отваря очи, напълно изцеден. — Защо?

— Значи ни остават още седемнайсет.

ЕТО ГО И... ПРЕДБРАЧНИЯ ДОГОВОР

Клариса току-що бе облякла роклята на Вира Уонг. Двете с майка ѝ бяха в хотелската стая на „Бел Еър“, заобиколени от отворени бутилки шампанско и кошници с плодове.

Днес беше денят на сватбата.

На вратата се почука. Майка ѝ побърза да отвори. На Клариса ѝ се искаше да дръпне нелепата шапчица от главата ѝ. Яркорозова, обсипана с перлички, тя приличаше по-скоро на нахлупена торта, отколкото на нормална шапка.

— Клари-и-иса. Търсят те — повиши глас майка ѝ. Акцентът ѝ беше по-изявен от обикновено, което означаваше лоши новини.

Майка ѝ се върна. Гледаше стреснато като кученце, изскочило пред фаровете на автомобил. Следваше я някакъв мъж с решителна походка и делово изражение. Имаше вид на банков инспектор или данъчен чиновник. Беше с очила и носеше куфарче с някакви документи.

— Да? С какво мога да ви помогна? — обърна се към него Клариса. Не звучеше особено дружелюбно.

— Приятно ми е. Казвам се Кийт Слокъм и съм адвокат на семейство Мейсън. — Подадената му ръка увисна във въздуха, но той остана невъзмутим. Като че ли беше свикнал с подобно хладно посрещане.

— Слушам ви.

— Мисля, че ви е известна причината, поради която съм тук.

Клариса отстъпи крачка назад и почти машинално протегна към майка си ръката с чисто новия годежен пръстен. Майка ѝ бързо ѝ подаде чаша шампанско.

— Значи така. Аарон ми изпраща семейния си адвокат. Да чуем за какво става въпрос.

Тя пресуши чашата си на един дъх и протегна ръка за нова.

Кийт отвори дипломатическото си куфарче.

— Има някои документи, които ще трябва да подпишете...

Клариса сбърчи нос, като че ли беше подушила нещо особено неприятно.

— Нищо няма да подпиша — каза и подаде на майка си отново изпразнената чаша.

— Всичко е съвсем разумно и целесъобразно...

— Господине, освен че недовиждате, сигурно и недочувате. Вече казах, че нищо няма да подпиша — Клариса свали обувките си цвят „ййчена черупка“ и ги пхна в ръцете на адвоката, който примигна зад дебелите стъкла на очилата си.

— Предбрачните договори са нещо съвсем обикновено в наши дни — каза той. — Чиста формалност...

Клариса събу тънките си копринени чорапи и елегантно ги остави върху обувките си.

Адвокатът Кийт, председател на отбора по водене на дебати във Филаделфийския университет, завършил правния колеж в Йейл с отличие, започваше да губи нишката на мисълта си. Дори Сократ би се озорил с опонент като Клариса Реджина Алпърт.

— Моля ви, просто подпишете...

Клариса усети превъзходството си — тя безпогрешно долавяше всяка проява на слабост — и се почувства като паяк, в чиято мрежа току-що бе попаднала тлъста муха. Тази нотка в гласа на мъжете ѝ беше позната („Моля те, само не казвай на жена ми!“, „Моля те, да се видим довечера!“, „Моля те, не източвай цялата ми кредитна карта!“).

— Майко, би ли придружила до вратата този... адвокат? И би ли разкопчала ципа на роклята ми? — Тя застана с гръб към нея, в очакване.

— Клариса...

— Побързай с този цип!

— Не, няма да сваля този цип! — плахо запротестира майка ѝ.

— Адвокатът още ли е тук? — попита Клариса, без да се обръща.

— Вижте, госпожице Алпърт, моят клиент само се опитва да защити интересите на семейството си. Съвсем разбираемо е... — Кийт Слокъм смутено пристъпи от крак на крак.

Междувременно Клариса беше успяла сама да се справи с ципа.

Майка ѝ изпъшка и седна на канапето, като си вееше.

Клариса остана по бикини и сутиен „Ла Перла“. Тя се обърна с лице към адвокатата и повтори натъртено:

— Предайте на клиента си, че Клариса Реджина Алпърт не подписва предбрачни договори. Въпрос на принципи.

След което му връчи сутиена си.

— Съжалявам да чуя това... — промълви адвокатът.

— Този вид споразумения по същество противоречат на убежденията ми.

— Разбирам... Уважавам гледната ви точка, госпожице...

— О, небеса... — чу се откъм канапето. — О, майко, ако беше жива...

— Стига, мамо! — Клариса отново се обърна към адвокатата. — Можете също така да му предадете, че го обичам.

— Дали някой път бихме могли... да обядваме заедно?

— Не. По-скоро предайте му, че го обичах. Чухте ли ме добре. В минало време. Важно е.

Когато вратата хлопна зад гърба на смаяния Кийт, Клариса изгледа строго майка си.

— Защо клатиш глава? Надявам се заради нахалството на този тип? Какво безочие само...

— Клариса, ти си гола.

Клариса си наля поредната чаша шампанско и си наметна пеньоара.

— Е, сега доволна ли си?

— Защо се инатиш така? Не разбирам... Човекът има право. В наши дни всички подписват предбрачни договори. — Майка й говореше толкова разпалено, че от бурното жестикулиране розовата шапчица тип „Кукувиче гнездо“ падна от главата й.

Клариса я грабна и я запрати през отворения прозорец.

Майка й пребледня, все едно бяха изхвърлили новородено.

— Как можа?! Какво направи с шапката ми?! Струваше двеста долара, известно ли ти е?!

Клариса се отпусна на дивана и отвори едно списание.

— Майко. За кой път ти казвам — имай ми повече вяра!

Майка й се изпъна като войник, приглади роклята си и пое дълбоко дъх.

— Е, трябва да съобща новината...

— Каква новина?

— Че сватба няма да има. — Тя звучеше задавено.

— Кой е казал, че няма да има сватба? — Клариса се приближи до майка си и я прегърна през рамо. — Хайде, седни и се успокой. Направи си още един коктейл.

Пет минути по-късно Аарон стоеше на вратата, облечен в смокинг. Изглеждаше толкова сладък, че Клариса едва не се разплака от вълнение. Само мисълта, че е похарчила 500 долара за грима си, я спря.

— Госпожо Алпърт — леко се поклони Аарон на майката на Клариса и я целуна по бузата, — виждате ми се разстроена...

— О, то е защото дъщеря ми току-що изхвърли шапката ми през прозореца.

— Нямах избор — отсече Клариса. — Беше отвратителна.

— Ще ви купя нова шапка — обеща Аарон. — Но и така изглеждате прекрасно.

— Косата ми е сплескана...

— Напротив. Великолепна е.

Майка ѝ се изчерви като момиченце.

— Ами ти? — обърна се Аарон към Клариса. — Как ти дойде наум да се разсъблечеш пред семейния адвокат?

— Той се държа грубо.

— Така значи... Представям си докъде би стигнала, ако се беше държал мило...

Аарон погледна към майка ѝ.

— Госпожо Алпърт, ще ни извините ли...

— Мамо — поправи го тя.

— Мамо — послушно повтори Аарон.

Клариса завъртя очи.

Преди да излезе от стаята, майка ѝ настоятелно я изглежда.

— Слушай човека! Той поне има разум в главата си.

После вирна глава и тръгна към вратата. Клариса познаваше тази походка — майка ѝ се старееше да пристъпва гордо като фазан, но по-скоро подскачаше като яребичка.

— Е? — погледна Клариса Аарон.

— Е?

— Значи няма да подпишеш.

— Няма да подпиша.

Аарон седна. Изведнъж ѝ се стори състарен. Изглеждаше поне на трийсет.

— Клариса. Искам да седнеш до мен... Добре. А сега искам да затвориш очи.

— Защо?

— Защото аз те моля.

Тя въздъхна и затвори очи.

— Така... Сега искам да си представиш нещо и да ми кажеш съвсем честно какво изпитваш.

— Дадено.

Тази игра не ѝ беше много по вкуса, но само сви рамене и зачака какво следва.

— Представи си, че вече сме женени и... нямаме вече никакви пари. Започваме от нулата.

Клариса се усмихна.

— Искам добре да си го представиш — настоя Аарон.

Тя го направи и спря да се усмихва.

— Аз карам „Тойота“, а ти „Мазда“ или, да речем, „Форд“.

— „Експлорър“?

— На старо.

— Последен модел?

— Не бих казал...

— Но поне има касетофон...

— Клариса. Ядем в ресторант най-много веднъж-дваж пъти месечно, и то в заведения като „Ел Торито“ и „Кугис“ в най-добрия случай. Ходим на кино също толкова често. Не правим купони и си водим много строг разчет на месечните разходи, защото сами си плащаме сметките и трябва да се съобразяваме с ограничения си бюджет. Не ни липсват развлечения — ходим в парка, посещаваме музеи, но не можем да харчим безразсъдно. Пазаруваме само най-необходимото. Мечтаем един ден да си имаме деца. Когато ще можем да си го позволим.

Клариса въздъхна дълбоко.

— Е, това беше. Сега отговори на въпроса: обичаш ли ме още?

— Ти пак така ли ще изглеждаш? — попита тя, без да отвори очи.

Аарон нежно хвана брадичката ѝ.

— Кажи ми, Клариса. Трябва да знам. Ако не съм богат, ще ме обичаш ли още?

Тя го погледна втренчено.

После го целуна.

Целувката ѝ казваше всичко. Нямаше смисъл от излишни думи.

Двайсет минути по-късно Клариса вървеше по пътеката в църквата под звуците на тържествена музика. Предбрачният договор така и не беше подписан.

Вървеше с вдигната глава, но едва не заби нос в земята, когато видя Саймън с костюм на Исей Мияке, вратовръзка на Армани и обувки от кожа на алигатор. Беше застанал от лявата ѝ страна, точно зад леля ѝ Марги, онази с болните бъбреци.

Почти не му обърна внимание.

НЕЩАТА СЕ ЗАПЛИТАТ

„Пекапекво пепо педяпевопелипете петърпеси песайпемън петук?!“ (Превод: „Какво, по дяволите, търси Саймън тук?!“)

Това изкрещя в прасковенорозовите дамски тоалетни на „Бел Еър“ Клариса. Съзвездието провеждаше извънреден брифинг в пълна секретност предвид създадените обстоятелства. За тази цел се налагаше да използват езика „пе“, овладян до съвършенство още в ученическите години, когато връстниците им залягаха над френския, испанския и италианския.

— Знам кой стои зад всичко това — каза Грейви.

В същия миг в тоалетните с гръм и трясък нахлу свръхвъзбудената Сузи.

— Този Саймън е направо из-клю-чи-те-лен!

— Пекупечка — беше коментарът на Грейви.

— Пети песни пекупечка — озъби се Сузи. — Имах пълното право да го покания. Мисля, че се разбрахме по въпроса.

— Именно. Каза ти се да не се занимаваш със старото гадже на Клариса.

— Ха! Ако старите гаджета на Клариса са табу, в Ел Ей няма да останат свободни мъже... — изсмя се Сузи.

— Благодаря за признанието, Сузи — Клариса вече се беше съвзела. — Знаех си, че не се съмняваш във възможностите ми.

Нямаше да остави тази гадинка да ѝ помрачи деня. Най-важния ден в живота ѝ. Щеше да сияе в целия си блясък напук на злобарката Сузи.

Чу зад гърба си познат глас:

— Има ли някакъв проблем?

Приятелките се извърнаха като една. Към тях се приближаваше Аарон с ръце в джобовете — приличаше на някой от героите на Ф. Скот Фицджералд.

— Исусе... — промърмори Грейви.

— О, той не е между поканените. Но някой от архангелите може да се мотае наоколо... стига да е подходящо облечен.

— Харесвам черния ти хумор — Клариса го хвана под ръка и го измъкна от дамската тоалетна.

— Ще ми кажеш ли какво става? — попита Аарон вече напълно сериозно. Изражението му можеше да изтръгне признание от закоравял престъпник. — Клариса, вече би трябвало да нямаме тайни един от друг...

В този момент Клариса видя към тях да се носи яркорозово облаче — очевидно майка ѝ беше прибрала чудото на шапкарската индустрия от градината на хотела.

— Клариса! Къде беше?! Знаеш ли откога те търся?!

Клариса погледна Аарон в очите и бързо каза:

— Няма нищо, уверявам те. Нищо сериозно. Щях да ти кажа, ако имаше.

Малко по-късно обаче, когато приемаше поздравленията на гостите, вече не беше чак толкова убедена в онова, което каза на Аарон. Двамата с Аарон бяха застанали един до друг и Клариса се чувстваше като принцеса, приветствана от поданиците си. Тя приемаше благопожеланията на гостите със сдържаната грация на младата Грейс Кели. През целия си живот беше очаквала този момент, подготвяла се беше за него по един или друг начин и не се беше съмнявала, че един ден сватбата ѝ ще се превърне в събитие, достойно да бъде отразено на страниците на „Градът“.

В крайна сметка усилията и се бяха увенчали с успех. Тя въздъхна със задоволство. Двеста от най-близките до сърцето ѝ (най-заможни и влиятелни) приятели бяха събрани тук, в тази зала, и погледите им бяха отправени към нея с възхищение (и мъничко завист). Огледа красивите си шаферки (Грейви, която в момента оправяше роклята си; Дженифър, която триеше просълзените си очи и размазваше гримаси; Поло, която подсмърчаше, и Сузи, с пресилената усмивка на жена, чиято приятелка се омъжва преди нея). Плъзна поглед и по свитата на младоженеца, избрана лично от самата нея (ангелът Макси Рийз, чийто клетъчен телефон засвири мелодията от „Батман“ наред церемонията; Том Сайзмън — основал най-горещите нощни клубове в Ел Ей; Джони Морис — изпълнителен директор на звукозаписна компания, единственият тъмнокож съученик на Клариса,

баща му беше оперен певец, и Тони Би, който през цялото време се подхилваше). Клариса беше преспала с всички тях, включително и с Тони Би, въпреки че той по принцип рядко го правеше с жени.

— Как си? — смигна й Аарон.

— Чудесно. Бих искала да се женя всеки ден — отвърна тя и прие поздравленията на една от майчините си лели.

Следващият, който чакаше реда си, за да ги поздрави, беше Саймън.

— Моите поздравления, Аарон. По-добрият спечели. А Клариса е забележителна жена, от мен да го знаеш. Няма друга като нея.

Подобни откровения не бяха по вкуса на Клариса.

— Така е, няма — потвърди тя. — Строшили са калъпа.

Не си падаше и по фалшивата скромност. Изобщо всяка скромност според нея беше фалшива.

Искаше й се Саймън да отмине по-бързо, но той явно не беше свършил.

— Знаеш ли, Аарон, Клариса беше първата ми любов.

— Знаеш ли, Саймън, поне двама преди теб ми казаха същото. Излиза, че съм извадил дяволски късмет...

Той прегърна Клариса, а тя зарови глава на рамото му.

— Желая ти всичко най-хубаво, Клариса. — И Саймън я целуна по бузата. Лъхна я мирис на борова гора и в главата й нахлуха тийнейджърски спомени.

Дълго още усещаше целувката му на бузата си. Докато стискаше ръката на следващия гост, си помисли, че не би било зле да пийне нещо.

* * *

Няколко бързи кадри от мястото на събитието:

1. Грейви, след като здравата си е пийнала, настойчиво ухажва шейсетгодишния плешив вуйчо на Клариса, чиято перука се е килнала на една страна.

2. Поло, с рокля на Версаче, която открива бедрата й чак до цепката, е заобиколена от групичка пъпчиви подрастващи, които се увъртат около нея, изплелизали език.

3. Дженифър срамежливо е застанала по-встрани, когато булката хвърля букета си, но като по чудо той се приземява право в ръцете ѝ.

4. Сузи спъва Дженифър (неволно) малко след като е уловила букета.

5. Дженифър изтръгва букета си обратно от ръцете на Сузи.

6. Том Сайзмън щипва Клариса по задника, докато тя танцува с баща си.

7. Дженифър повръща в тоалетните, стиснала букета си.

8. Джони Морис пита Клариса дали би искала да последва примера на Сони Корлеоне (в смисъл не да бъде убита от мафиоти, а да идат в някое ъгълче и да се изчукат).

9. Майката на Клариса танцува с Аарон (оркестърът свири „Лунна река“ на Хенри Манчини).

10. Саймън танцува брейк и се върти на гърба си, докато неговата „дама“ Сузи го наблюдава изумена.

11. Аарон и Теди си говорят в градината, запалили пури.

Беше почти три през нощта, когато Клариса седна на леглото в апартамента на младоженците, все още облечена в сватбената си рокля, затвори очи и се опита да запечата в съзнанието си онова, което щеше да разказва на потомците.

Спомняше си какво ѝ бяха разказвали нейните майка и баба — как родителите ѝ се срещнали, как се влюбили и набързо се оженили въпреки протестите на родителите си. А баба ѝ била още момиче, когато избягала с едно селско момче, с което едва се познавали и което по-късно станало герой от войната.

Но Клариса не беше чак толкова млада и безразсъдна и си задаваше въпроса: „Той ли е? Ами ако не е той?“

Дали мъжът, когото беше успяла да хване на въдицата си, щеше да стане мъжът на живота ѝ?

Тя се загледа в Аарон, който тъкмо излизаше от банята, като си тананикаше нещо на Синатра. Запита се дали след години тананикането му няма да започне да ѝ лази по нервите и изведнъж изпита желание да побегне, колкото ѝ държат краката.

Тя скочи от сватбеното легло, покрито с рози. Аарон се разкиха.

— Алергичен съм.

Той събра всички розови цветчета в един калъф от възглавница, а Клариса тръгна към банята.

— Жива ли си? — попита Аарон след петнайсет минути, когато тя все още не излизаше.

— Мисля, че пих много...

— Госпожо Мейсън, съпругът ви се умори да чака...

Тя се усмихна. Все още не беше свалила сватбената рокля. Чудеше се дали да го прави.

Най-после Клариса излезе от банята. Междувременно Аарон беше осигурил компания — три от плюшените животинчета се бяха разположили на брачното им ложе (предварително се бяха договорили за бройката — трябва да се правят компромиси).

Аарон беше останал само по слипове (с картинки на Туити). На нощното шкафче се мъдреха няколко презерватива.

— Слиповете ти са много... симпатични.

— На мен пък ми харесва роклята ти.

— Ще имаш възможност да я видиш по-отблизо, тъй като смятам да спя с нея. Ако не възразяваш...

Тя легна до него. Двамата се гледаха в очите.

— Какво още ти харесва в мен? — попита Клариса.

— Устните ти. — Той я целуна. — Кожата ти... — Той плъзна устни надолу по шията ѝ. — Харесвам твоята целеустременост... — каза той, докато целуваше гърдите ѝ.

— Лявата или дясната?

Той се засмя.

— Харесвам те цялата. Такава, каквато си. Моята женичка...

Клариса се изчерви. Това ѝ се случваше рядко. Хвърли поглед към нощното шкафче.

— Аз пък харесвам... този размер презервативи — каза, за да прикрие смущението си.

След това последваха искрите, пламъците и фойерверките. Всичко по реда си. Накрая, омаломощени, запалиха по цигара.

А после, когато съпругът ѝ заспа блажено като бебе, Клариса се затвори в банята и прекара там близо половин час, заета с изключително важна мисия. В рамките на една година възнамеряваше

да роди (това беше приоритет в списъка с непосредствените ѝ задачи), така че нямаше смисъл излишно да протака нещата. Или да ги оставя в ръцете на случайността. Тя беше преди всичко практична. И както Аарон правилно беше забелязал, целеустремена. Затова в чантичката с тоалетните ѝ принадлежности (наред с пиличките, кремове и четките за коса) се намираше и една изключително важна вещ — пипета.

Гениалната идея я беше осенила, след като прочете една статия за бивш състезател по бейзбол, замесен в дело за бащинство. Той обвиняваше приятелката си, че е използвала пипета и кондом, пълен със семенната му течност, за да забременее.

И така, след като прояви инициативата да изхвърли използваните кондоми, Клариса се зае с изпълнението на задачата. Тя извади пипетата (предварително стерилизирана в продължение на дваайсет минути у дома, на котлона, до който Клариса се доближаваше само в много редки случаи, и опакована във вакуумирана торбичка), всмука спермата на Аарон, вдигна роклята си и застана в поза „свещ“, като разтвори широко крака. Плочките в банята бяха студени и не се чувстваше особено комфортно, извършвайки манипулацията с пипетата, но високите цели изискват жертви.

Замисли се какво ли име би подходило на наследника на фамилията Мейсън и изведнъж осъзна, че родителите на Аарон изобщо не се бяха появили на сватбата. Трябваше да пристигнат сутринта, тъй като предния ден бяха пропуснали полета си. Мейсън-старши (известен още като Джо Трети, тъй като носеше името на баща си и на дядо си) беше виден бизнесмен, успял да превърне дядовото си магазинче „на кьошето“ в процъфтяваща верига магазини (третата по големина в Съединените щати). За съжаление обаче се славеше като доста стиснат. Синамън („Канела“), майката на Аарон, въпреки името си се струваше на Клариса доста блудкава и безцветна личност. Поне ако се съдеше по снимките. Приличаше на Бети Крокър. Или лейди Бърд Джонсън.

В най-скоро време трябваше да ги посети и да им засвидетелства добрите си чувства.

Щеше, освен това да се опита да ги убеди колко практично и целесъобразно беше да си вземат частен хеликоптер (щеше да им спести толкова нерви и време).

Изобщо имаше големи планове, свързани с новото си семейство. Щеше да ги научи да харчат парите си с повече въображение — това щеше да придаде повече цвят на живота им. За което щяха само да са й благодарни.

Фактът, че Аарон не спомена нищо за отсъствието на родителите си, й се струваше малко обезпокоителен. Но после си го обясни с това, че, естествено, не искаше да й помрачава настроението.

Както и да е, скоро щеше да се запознае с новите си роднини. Нямахме търпение това да стане.

КРАЙ НЕ КАТО В ПРИКАЗКИТЕ

Клариса се събуди и видя Аарон да си събира нещата. Беше стегнал и нейния багаж. Представа нямаше защо се е разбързал толкова, но ѝ допадаше неговата организираност. Вече усещаше здравото мъжко рамо до себе си. Поздрави се за избора на съпруг.

— Прибра ли Пуфи? — (Пуфи беше едно от плюшените мечета). Тя се чувстваше длъжна на свой ред да прояви малко загриженост.

Аарон се усмихна. Имаше нещо потайно в усмивката му.

— Тръгваме ли вече? — надигна се Клариса. Все още беше облечена в сватбената си рокля.

— Имам новина — съобщи Аарон, докато затваряше ципа на сака си.

— Добра новина, предполагам. Защото, като чуя за „новина“, си представям разни бедствия и ужасии — катастрофа, пожар... друга жена... Аарон? — тя го изгледа с подозрително присвити очи.

— О, боже не. Няма никаква друга жена. Ти напълно ми стигаш — засмя се той и закрачи напред-назад из стаята.

През главата на Клариса започнаха да минават какви ли не мисли. Тя храбро се приготви да посрещне най-лошото. Може би Аарон заминаваше на лечение в клиника за алкохолици и тя трябваше да реши къде да прекара (сама) медения си месец. Може би в Каньон Ранч. Или пък Баха?

Най-после Аарон наруши тягостното мълчание.

— Клариса. Най-добре да ти го кажа направо. Родителите ми се отказват от мен и ме лишават от наследство.

Клариса застина. Никога не се беше чувствала на крачка от смъртта (не беше преживявала сърдечен удар или опасност от удавяне, не бяха я заплашвали с нож), но вече усещането ѝ беше познато. Бясно пулсиращото сърце, недостигът на въздух, студената пот по дланите... Това беше.

Когато се свести, легна на пода. Аарон беше сложил възглавница под краката ѝ и ѝ вееше. Чу го да повтаря името ѝ.

— Защо е толкова тъмно?... Запалете лампите... Не виждам нищо.

— Клариса! Така ме уплаши! Строполи се като чувал с тухли...

— Вода. Искam вода.

Аарон изтича да налее вода.

— От чешмата ли е?

— Минералната свърши.

— Обади се на румсървис.

В този момент нещо в изражението на Аарон ѝ напомни за баща ѝ. Теди изглеждаше по същия начин, когато се опитваше да излъже. Или да скрие нещо.

Той се закашля.

— Не мисля, че идеята е добра.

— Значи ли това, че каретата се е превърнала в тиква?

— Тоест, че след като сме яли и пили за петстотин долара, е време да се омитаме от тук?

— Да.

— Боя се, че точно това значи. — Аарон погледна часовника си.

— С колко време разполагаме? — осведоми се Клариса така, сякаш питаше за времето.

— Пет-шест минути.

Клариса скочи.

— Сватбената рокля... — започна Аарон.

— Няма да я съблека!

— Но с нея... привличаме прекалено вниманието.

— Е, това не е мой проблем, нали?

— Клариса, бъди разумна.

— Аарон — тя изливаше остатъка от шампанското в чаша. — На мен ли го казваш?

Всъщност тя беше учудващо спокойна. Беше чула за хора, запазили хладнокръвие в лицето на неумолимата съдба (по време на опустошителни земетресения, самолетни катастрофи и други бедствия). Възхити се на забележителното си самообладание и на способността си да мисли трезво при създадените обстоятелства.

Вярно, че отказа да съблече сватбената си рокля, но направи компромис — метна халат отгоре ѝ.

Аарон грабна куфарите.

— Ще изкарам колата... ако още си е на мястото.

— Какво?! — едва не залитна Клариса и се опита да каже нещо, но Аарон запуши устата ѝ с целувка и тя се почувства като във филм с Кари Грант и Одри Хепбърн.

След малко Аарон, който беше отишъл да извика асансьора, се завърна тичешком и грабна Жълтата неонка.

— Не изоставяй боен другар при никакви обстоятелства! — провикна се той, докато тичаше по коридора.

Клариса никога не го беше виждала толкова кипящ от живот. Направо ѝ се завиваше свят, като го гледаше.

В асансьора се оказаха притиснати между две колички на румсьорвис. От аромата на прясно кафе и гофрети за по трийсет долара на Клариса ѝ се доплака.

Едва беше успяла да стигне върха и вече се спускаше главоломно надолу.

Когато седнаха в бентлито, Клариса безсилно облегна глава на стъклото. Стомахът ѝ беше празен и настойчиво ѝ напомняше, че е пропуснала закуската, а главата ѝ сякаш щеше да се пръсне.

Аарон сви на изток по булевард „Сънсет“ и се опита да сложи ръка на рамото ѝ, но Клариса се дръпна като попарена.

Още му беше ядосана. Не знаеше дали изобщо ще може да му прости. Чувстваше се ограбена.

— Клариса? Спомняш ли си какво си говорихме преди сватбата?

Тя направи гримаса, сякаш беше отпила вода от тоалетната чиния. Беше си спомнила.

— Господи... само ако знаех, че съществува дори най-малката вероятност това са се случи...

— Какво? Не би се омъжила за мен?

Тя замълча.

— Това „да“ ли означава?

— Разбира се, че щях да се омъжа за теб — каза най-после Клариса, но гласът ѝ звучеше глухо. — Щях да го направя, но нямаше

да бия барабани...

Той се усмихна.

— Ето го моето момиче...

— Все пак... ще ми кажеш ли какво точно се случи? Затова ли родителите ти изобщо не дойдоха?

— Всъщност... те бяха тук.

Аарон сви по „Ла Бриа“. Колкото по на изток отиваха, толкова по-зле се чувстваше Клариса.

— Как така? Аз не ги видях. Сигурна съм, че щях да забележа майка ти с тази нейна прическа.

— Не се подигравай с майка ми.

— Бети Крокър!

— Клариса.

— Добре. Казвай.

— Когато ти отказа да подпишеш предбрачния договор, те просто не се появиха на сватбата и отидоха да се забавляват в „Юнивърсъл Студиос“.

— Но... това е ужасно.

— И решиха да ме лишат от наследство.

— Допуснали са голяма грешка. Имах такива планове за тях. Щях да се опитам да внеса малко разнообразие в живота им. Можеха само да са ми благодарни. — Клариса говореше искрено. Изобщо не можеше да разбере тези хора. При положение, че можеха да живеят в Южна Калифорния и да посещават „Юнивърсъл Студиос“ всеки божи ден, те се бяха забили някъде в затътената провинция... дори не си спомняше точно къде.

— А къде всъщност отиваме? — изведнъж попита Клариса.

— Ще ти призная, че решението им не бе съвсем изненадващо за мен и не ме свари неподготвен. Наел съм апартамент.

— А какво стана с къщата ти?! — задъха се Клариса. — С Джинджър Роджърс и Фред Астер? С розовото стълбище?

— Забрави за тях.

— Е, колата поне ни остава — облегна се назад Клариса омаломощена.

— Само до края на седмицата.

— Оо, боже. Та ти си напълно прецакан... Оставили са те на сухо.

— И двамата сме на сухо, Клариса. Започваме от нулата. Какво по-хубаво от това?

Отклониха се от улица „Холивуд“ и свиха по тясна алея, която отвеждаше към жилищен блок, строен някъде през петдесетте. Мрачна постройка, обрасла в бръшлян. Клариса потръпна. По такива места живееха рояци безпарични студенти.

— Ето че стигнахме — бодро каза Аарон.

— Не мърдам от колата — заяви Клариса.

— Клариса, спомни си брачната клетва — „заедно в добро и зло“.

— Да, но не подозирах, че неприятностите ще започнат от първия ден. Не би трябвало да стане така! Не е честно.

Друго е примерно след трийсет години да получиш рак на задника, нещо такова.

Аарон излезе от колата и мина от нейната страна, но Клариса не му позволи да отвори вратата. Не искаше и да чуе за слизане. През ум не ѝ минаваше да остава на това ужасно място.

— Клариса, нищо страшно не е станало. Толкова хора започват от нулата.

— Е, аз не съм от тях! Нямам намерение да започвам от нулата!

Вече бяха започнали да привличат вниманието. От прозорците надничаха глави и с любопитство наблюдаваха спора между момичето в колата („Това под халата сватбена рокля ли е?!“) и младежа с морскосин пуловер, който приличаше на Биф от „Смъртта на търговския пътник“.

Момичето изведнъж погледна нагоре и показва среден пръст с грижливо поддържан френски маникюр на двама, надвесени от балкона.

— Виж ги само! — извика тя на мъжа, застанал до бентлито. — Приличат на посредствени актьори от сапунен сериал. Не разбирам какво изобщо търсим тук!

Някой ги замери отгоре с кожен сандал.

— Пфу! Изкуствена кожа... — потръпна Клариса. — Искam при мама.

Тя бързо набра номера на майка си, но чу баладата на Чък Маниън, изпълнена на тромпет. Беше се включил телефонният

секретар. Клариса издаде жален, протяжен звук като кит в период на чифтосване.

— Мамо, обажда се Клариса. В беда съм! Аарон вече е беден.

Тя прекъсна обаждането и набра номера на баща си. Това я позатрудни малко — баща ѝ сменяше номера си кажи-речи всеки месец, за да се отърве от кредиторите, от данъчните и от адвокатите на разни непълнолетни „кайсийки“.

По подобен начин сигурно действаше и Пабло Ескобар, колумбийският наркобарон.

Междувременно Аарон вече се беше качил горе и я наблюдаваше от балкона. Чу го да разговаря с новите им — о, не! — съседи.

— Кой се обажда? — чу се гласът на телефонния секретар.

— Клариса, дъщерята на Теди.

— Изчакайте за момент.

Клариса изчака. Слънцето изплуваше иззад облаците и се издигаше нагоре. Биеше едва девет сутринта. При други обстоятелства това би било началото на един прекрасен ден. Тя въздъхна.

— Сладкишче! — възкликна най-после баща ѝ в слушалката. — Поздравявам те! Сватбата беше невероятна!

— Теди, телефонният ти секретар е ужасен. И защо не ми вдигна ти, след като си вкъщи?

— Бях зает, миличка. На компютъра съм...

— Ти?!

— Точно така, да ти се похваля — има 64 RAM, 156 K, работя по въпроса за DSL — тук, на запад, е малко трудничко...

— Теди...

— Та ти казвам, точно разговарях по интернет с едно бонбонче от Финландия, истинско бижу. Свири на барабани и иска да стане актриса, засега е снимала само порно, но нищо хард...

— На колко години е?

— Поне на деветнайсет.

— О, Теди. А какво стана с Кайсийка? Искях да кажа, Ейприкът. Чух, че се била хванала със Слокъм...

Клариса затвори очи и се облегна назад. Усилието да води светски разговор в този момент ѝ се струваше твърде изтощително.

— Тя ли? Тя не гледаше на връзката ни достатъчно сериозно...

— Така ли?

— И ми отмъкна един куп неща — една картина, сребърен сервиз, няколко чека.

— Много съжалявам... Татко, имам проблем. Сериозно съм загазила.

— Да не се е случило нещо с Аарон.

— Аарон е добре, но...

— Това момче наистина ми харесва.

— Родителите му го лишиха от наследство.

— Я гледай...

— Само това ли ще кажеш?

— Много лошо...

— Наистина много лошо — Клариса се разплака. — Ужасно. Като кървящи хемороиди... Като дизентерия... Като...

— Мога ли да ти помогна с нещо, Сладкишче?

За пръв път от това обръщение не я побиха тръпки.

— Хей, Аарон! — провикна се тя победоносно към съпруга си, който пушеше малко по-настрани с новите си приятели и похапваше „Чирпос“ от една голяма купа. — Връщай се в колата! Отиваме при Теди!

— Няма да стане. Няма да моля баща ти за никакви пари.

— Аз обаче ще го моля.

Баща ѝ винаги досега беше плащал наема ѝ. Не виждаше причина сега, след като вече беше семейна, да не продължат добрата традиция. Но първо трябваше да си намерят прилична къща.

— Няма да приема никакви пари от Теди!

— Аарон, вярвам в теб. Както и в бъдещето на брака ни. Но не и ако живеем под границата на бедността.

— Господи. Няма такава опасност.

— Аарон, разбери, че не мога да живея в такава дупка. С всичко останало мога да се примиря.

Това, разбира се, беше лъжа. Щяха да принадлежат към средната класа. Колко по-ниско можеше да падне човек? Дори преди брака социалното ѝ положение беше по-добро. Ами сватбените подаръци? Можеше ли да ползва сребърните прибори и сервизите от фин китайски порцелан в тази мизерна дупка?

Теди ги посрещна облечен в копринена пижама и усмихнат до ушите и ги покани в просторния си хол. Вратата към кабинета му беше отворена — виждаше се включеният компютър и петното на стената, където доскоро беше висяла някаква картина. Въздухът беше тежък от застоял цигарен дим.

— Много мислих за твоя проблем, Сладкишче. И реших, че най-добрият начин да ти помогна, е изобщо да не се намесвам.

— Какво говориш, Теди? — Клариса смаяно отстъпи назад. Аарон побърза да издърпа един от столовете, тапицирани в убийствено лилаво, и тя се свлече на него.

— Само помисли, миличка. Ами че това е най-доброто, което изобщо можеше да ти се случи — той звучеше така развълнувано, сякаш току-що беше спечелил милион на конни надбягвания. Или на боксов мач между две от приятелките му.

— Не виждам нищо хубаво в цялата ситуация, Теди. Сигурно е заради стреса. Ще ти бъде благодарна, ако ми отвориш очите.

— Знаеш ли, Сладкишче, най-романтичният период от брака ни с майка ти беше в началото, когато започвахме от нулата.

— Само не споменавай този израз, Теди! Алергична съм към него — побиват ме тръпки.

— Защо? Няма нищо лошо в това да се сблъскате с живота. Ще прием ли по едно „Блъди Мери“, Аарон?

На Клариса ѝ се искаше да закрещи.

— Как можеш да говориш за това с такъв лековат тон?! Имам чувството, че се забавляваш с нещастията ни. Ще свършим, нагъвайки котешка храна направо от консервата, а ти ми говориш за романтика!

— Дъщеря ми винаги е имала усет за драматичното — с гордост отбеляза Теди.

— Забелязал съм — потвърди Аарон.

— Е, какви са плановете ти, синко?

— Зарежи това „синко“, Теди — срязва го Клариса. — Важни са делата, не думите.

— В понеделник започвам работа — спокойно отговори Аарон.

— Като продуцент? — попита с надежда в гласа Клариса.

— Асистент на продукция. Ще получавам по триста долара седмично.

— Асистент на продукция?! — простена Клариса.

— Е, не мога да започна от най-високото стъпало. Първо трябва да мина през чиракуването. — Настроението на Аарон изобщо не изглеждаше помрачено.

— Ами договорът за „Прясно разведен“? Нали уж всичко беше уговорено...

— Уговорката остава, но сценарият все още не е готов. Това може да отнеме доста време, а междувременно трябва да се работи нещо. Не мога да стоя и да чакам.

Клариса поклати глава невярващо. Струваше ѝ се, че това е някакъв лош сън.

Компютърът записука.

— О, това е моята кукличка от Украйна — грейна Теди. — Ще ме извините ли?

Той стисна ръката на Аарон и щипна Клариса по бузата, при което тя едва не отхапа пръста му.

Теди се устреми към кабинета си, като добави в движение:

— Клариса, момичето ми, време е да пораснеш. Досега не бях добър баща — мисля, че доста те поразглезих. Време е да проявя малко твърдост — за твое добро.

— Знаеш ли какво мисля аз да направя за твое добро, Теди? — провикна се след него Клариса. — Да докладвам доходите ти на данъчните власти. Време е и ти да се научиш да поемаш отговорност и да се сблъскаш с живота!

Баща ѝ им помахаша за довиждане, докато Аарон я избутваше към вратата.

Клариса се изтръгна от него, втурна се в кухнята, събра всички вилици на баща си и ги отнесе.

— Като толкова обича да започва от нулата, да го видим сега...

БЕДНОСТТА НЕ БИЛА СТРАШНА

Клариса настоя Аарон да я закара до къщата на майка ѝ на „Южен Бевърли Драйв“, където беше израснала по времето, когато баща ѝ не изкарваше много пари. Едноетажното бунгало нямаше много представителен вид за квартал като Бевърли Хилс, но това беше домът ѝ и щом го видя, Клариса избухна в сълзи.

За пореден път.

— Знаеш ли, Клариса, да не си богат си има и своите положителни страни — отбеляза Аарон.

— Кажи ми една — подсмръкна тя.

— Нямах вземане-даване с богатите.

— Ще влезеш ли с мен?

— Само ако обещаеш да не молиш майка си за пари.

— Добре тогава. Изчакай ме. Връщам се след минутка. — Тя слезе от бентлитото и тръгна към вратичката от ковано желязо, типична за вилните райони на Калифорния.

Докато чакаше майка си да отвори, забеляза светлосин кадилак, паркиран встрани от къщата и почти скрит от храстите.

— Мамо? Мамо!

Още малко и щеше да задумка по вратата, но ето че майка ѝ най-после отвори. Беше с къси панталонки и копринена блузка.

Клариса погледна тънките ѝ загорели крака, но се въздържа от коментар. Вниманието ѝ беше привлечено от един млад чернокож мъж, който седеше на дивана с електронно пиано на коленете. Тя разпозна един от музикантите от сватбения оркестър. Оттук нататък имаше няколко възможности: А) Да не обръща внимание на младежа; Б) Да се държи на висота и да реагира хладнокръвно; В) Да се разплаче и да повърне; Г) Всичко гореизброено плюс да помоли майка си за пари.

Избра последния вариант. И така, обърна се към майка си, все едно не забелязваше младежа:

— Е, мамо, как прекара снощи? Доволна ли остана?

— О, да, Клариса. Esta es Roberto...

— Боби — поправи я усмихнато музикантът.

Биваше си го, не можеше да се отрече. Нищо чудно, че майка ѝ се беше изчукала с него.

— Аха. Мамо, получи ли съобщението ми?

— О, Клариса, цяла сутрин бях толкова заета, нали виждаш — засмя се майка ѝ с кръшен смях, като потракуваше с токетата си по червеникавите мексикански плочки.

Клариса стисна зъби. Току-що беше приключила с втора фаза — хладнокръвното поведение. Още повече, че седящият на дивана Боби (Роберто) беше гол от кръста надолу.

— Това хотелски халат ли е? — смигна ѝ той. — Бива си го.

Крайно време беше да пристъпи към трета фаза.

— Мамо — подсмръкна, — Аарон е гол като пушка.

— В какъв смисъл?

— В пълния смисъл...

— Ще пиеш ли кафе?

Клариса кимна. Майка ѝ правеше невероятно кафе — силно и ароматно. Купуваше го от магазинчето на един латиноамериканец. Като дете Клариса много обичаше да слуша бръмченето на машинката за мелене на зърната. Сега, когато целият ѝ свят се разпадаше около нея, познатият звук ѝ поддейства странно успокояващо.

Двете седнаха една срещу друга и помълчаха, отпивайки кафе от тънничките порцеланови чашки. Тишината беше нарушавана от подрънкването на музиканта Боби.

— Той е страхотен любовник — сподели майка ѝ под сурдинка. (Произнесе думата „любовник“ така, като че ли се състоеше поне от осем срички. По същия начин звучеше в устата ѝ и думата „вагина“ например, от което на Клариса направо ѝ се повдигаше.)

— Ето какво, мамо — тя се опита да насочи разговора в желаната посока. — Имам нужда от помощ, от съвет и най-вече... от пари.

— К'во се е случило?

— Не си ли закусила? Изяде няколко букви.

— Дошла си да молиш майка си за помощ, а ѝ се присмиваш. Мно'о хубаво.

Ето пак.

— Родителите на Аарон го лишиха от наследство. Останал е само с дрехите на гърба си. В понеделник започва работа. Като асистент на продукция... Всичко се обърка, мамо... Какво ще правя сега?

— Обичаш ли го?

Клариса кимна.

— Тогава ти сама ще решиш. Ето, ние с баща ти навремето започнахме от н...

— Достатъчно, мамо! Моля те, спри! Не знаеш какво е... Можеш ли да си представиш, наел е апартамент в онази противна сграда...

— Клариса, нали ти ми каза: „Мамо, имай ми доверие! Знам какво правя.“ Така ли беше?

Майка ѝ беше застанала с ръка на кръста, с незапалена цигара между пръстите. Имаше вид на жена, с която самият Аристотел Онасис би излязъл на среща.

— Така беше — призна Клариса и се опита да издърпа цигарата от ръката на майка си. Мразеше този ѝ навик — половината от роднините ѝ в Боливия бяха умрели от рак на белите дробове. Но онова, което я вбесяваше още повече, беше, че рефлексите на майка ѝ бяха по-бързи от нейните — така и не успя да издърпа цигарата.

— Е, добре, щом искаш да знаеш, аз наистина вярвам в теб. Сигурна съм, че двамата с Аарон ще преодолеете всички препятствия по пътя си.

— Да разбирам ли, че няма да ми дадеш пари?

— Знаеш, че нямам много пари, Клариса. — Майка и си запали цигарата и закрачи из стаята. — Освен това мисля, че така ще е най-добре за вас.

Това прозвуча като точка на разговора.

Майка ѝ излезе от кухнята. Клариса я последва.

— Това, че ми имаш доверие, не пречи да ни подпомогнеш финансово. Само докато изгладим нещата с родителите му.

— Клариса, двамата с Роберто смятаме да хапнем палачинки. Роберто ги обожава. Ще се присъедините ли към нас?

Роберто/Боби беше под душа. Клариса чуваше водата в банята. Представи си го женен за майка ѝ и себе си като негова заварена дъщеря. Роберто беше на не повече от трийсет.

— Не, благодаря. Ще пропуснем купона.

— Както искате. Предай на Аарон поздрави от мен. — Тя целуна Клариса по бузата. От нея лъхаше на „Вирджиния Слимс“ и „Шанел №5“.

И на щастие.

Един ден от живота на неомъжената Клариса:

1. Ставане. Между 8:30 (отвън строяха някаква сграда, вероятно полицейски участък, напълно законно — нищо не можеше да се направи) и 11:59 (горе-долу по това време се чуваше с майка си). Сутринта беше много разтегливо понятие.

2. Закуска. Съдържанието ѝ зависеше от наличността в хладилника и в портмонето на Клариса. Можеше да е купчинка корнфлейкс — сух (от оня, който разни момичета с крака, тънички като куки за плетене, рекламираха по телевизията) или с нискомаслено мляко (белезникава течност с вкус на тебешир), парче плод и порядъчно количество кафе (достатъчно, за да върне към живот мъртвец или наркоман в състояние на амок).

3. Следваше четене на „Ню Йорк Таймс“. От кора до кора.

4. Това, последното, беше майтап.

5. Разговор със Съзвездието по мобилния телефон. Съставяне на план за деня. Това отнемаше около час.

6. Следваше същинската част от деня.

а) Здравословно начало (тренировка по йога). Особено полезна при тежък махмурлук. Максимална продължителност девет и половина минути (препоръчителна според книгата „Десет минути за перфектно тяло“). Половин минута едва ли беше от значение при положение, че съвършенството е нещо субективно.

Понякога „а)“ можеше да се пропусне и да се премине направо към съществената част:

б) Обяд с приятелките на едно от следните три места: 1. „Айви Робъртсън“ (ако разполагаха с кредитната карта на някое бивше гадже); 2. „Чая“ (ако някоя от тях се чувстваше дебела или изненадващо беше станала почитателка на малограмажните порции треволяк); 3. Онова европейско заведение на „Сънсет Булевард“, пълно с мъже на име „Фазул“ или „Кшищоф“, готови, след като ги стрелнеш

с очи и пофлиртуваш интензивно петнайсетина минути, на драго сърце да ти платят сметката.

Обядът продължаваше приблизително два часа и половина.

7. Обикаляне по магазините: за гримове (три пъти седмично); за обувки (на „Медисън“ или „Агнес Би“) и т.н. или посещение при фризьор, козметик и т.н.

Понякога (да речем, веднъж месечно) се случваше идеята за масаж на гърба да предизвика у тях прозявка и да им се прииска да опитат нещо по-различно (от рода на физическо раздвижване или интелектуално занимание). Например литературно четене. Или преглед на печата (в смисъл на някой вестник, на чиято първа страница не се обсъжда надълго и нашироко шокиращата новина, че Мелиса Ривърс има проблем със задържането на течности). А една от тях (най-вероятно Дженифър) дори веднъж предложи да пояздят. Но Поло се беше противопоставила най-категорично (собствената ѝ майка беше горчив пример за последиците от ездата — отдалече изглеждаше стройна, загоряла, но отблизо беше с толкова сбръчкана и задебеляла кожа, че тръпки да те побият). Не, никаква езда. Още повече, че (както Грейви правилно отбеляза) в конюшните мирише отвратително.

Предпочитанията на самата Клариса клоняха към следобедната дрямка (нищо по-здравословно и релаксиращо).

8. Вечеря. Три основни алтернативи: а) италианска кухня в домашна обстановка, пред телевизора — 24-инчов „Сони“, подарък от Теди (в компанията на „Али Макбийл“, „Приятели“ или участниците в някое телевизионно шоу); б) „Мистър Чоу“ (ако разполагаха с нечия кредитна карта — за справка виж точка „обяд“; в) среща с мъж, който притежава потенциал (това включваше обувки, прическа, ръст, зъби, свеж дъх, социално положение, фамилия и изобщо — стил). Поло особено държеше кавалерът ѝ да е в крак с последните модни тенденции.

Бяха излизали с общо... трима такива мъже за последните пет години.

9. Сън. За него идваше ред някъде около полунощ. (Или по-късно, ако бяха канени на купон.)

А те почти винаги бяха.

Клариса не си спомняше да си е лягала преди два още от времето на подплънките (а модата им наистина мина отдавна).

За сравнение: един ден от живота на омъжената Клариса (по-конкретно, ден втори):

1. Събуждане в седем. Изпращане на съпруга на работа, последвано от горък плач (в изблик на самосъжаление) и кървави планове за отмъщение (насочени към някои близки роднини).

Връщане в леглото — в жалката спалня, на мизерното апартаментче на невзрачното блокче, гъмжащо от начинаещи нископлатени актьори.

2. Повторно събуждане (някъде към десет или дори по-късно). Незабавно надничане през прозореца, за да се провери дали случайно беемвето не е изчезнало през нощта или издраскано от маздата на някое актьорче. (В този квартал можеше да се очаква всичко, дори най-лошото.) Следваше разговор с приятелките по мобилния телефон (Клариса използваше случая, за да си поплаче още малко).

3. Плач. Докъм обяд, когато приятелките ѝ идваха да я посетят (всички, с изключение на Сузи). Поло започваше да киха още с влизането. („Тук някъде има котка!“, въпреки че прекрасно знаеше, че Клариса има котка от осем години, и сядаше на балкона, откъдето не помръдваше в продължение на два часа.) Когато си тръгваше, лицето ѝ беше подпухнало и зачервено — посещението при алерголога беше неизбежно.

Гостуването на приятелките приключваше с произнасяне на суровата присъда: „Не бива да оставаш тук нито ден повече!“ Единствено Дженифър беше на особено мнение и подхвърляше фрази като „истинска любов“ и „парите нямат значение“.

4. Свечеряваше се. Налагаше се да отложи заминаването по обективни причини — резервоарът на беемвето беше празен, а за да го зареди с газ, трябваше да се моли на дебелокожия си коравосърдечен баща.

5. Плач. Съпроводен с нещо като вечеря (макарони, сирене и рибна консерва).

6. Плач.

7. Думкане по стената — напразен опит да бъдат усмирени съседите, които разиграваха сцена от „Дивия запад“, сравнима само с концерт на „Металика“, кънтящ право в ухото.

8. Получаване на SMS от съпруга: „Връщам се в шест. Обичам те. Липсвам ли ти?“

9. Изпращане на отговор: „Мразя те.“

10. Обаждане в полицията (анонимно) с твърдението, че от съседния апартамент се чуват изстрели.

11. Дояждане на загорелите макарони в компанията на плюшените играчки на съпруга.

12. Плач.

13. Заспиване на дивана с мокро от сълзи лице.

14. Съпругът ѝ се завръща от работа и я събужда с целувки, като бърбри нещо за перспективи, идеи, възможности, сработване с екипа и други подобни щуротии. След което ѝ повтаря, че много я обича, че се гордее с нея, промърморва, че е много уморен, и заспива с глава в скута ѝ.

15. Клариса взема твърдото решение да обяви гладна стачка и да гладува до смърт.

16. Измъква се от прегръдките на дълбоко заспалия съпруг, завива го с кашмирено одеяло (останало от предишния живот) — не за друго, а за да не премръзне до смърт и да не ѝ създаде допълнителен проблем.

17. Остъргва полепналите по дъното на тенджерата макарони.

Аарон отново можеше да бъде самият себе си. Защото бентлитото, къщата в Бел Еър и черната кредитна карта „Американ Експрес“ — това не беше той. Моторът — виж, това беше друго нещо.

Вълнуваше се от новата си работа като асистент на продукция. Благодарение на нея успяваше не само да си плаща сметките, но и усвояваше тънкостите на занаята, трупаше професионален опит, създаваше контакти. Нямахше нищо против това, че се налагаше да взема костюмите на режисьора от химическото чистене и да разхожда йоркширския му териер, след като имаше възможност да следи отблизо създаването на един филм, работата върху сценария, да се учи от истински професионалисти, като ги наблюдава в действие. Междувременно двамата с режисьора трябваше да се спрат на подходящ сценарий, който студиото би одобрило, за да започнат заснемането на „Прясно разведен“. (По договор разполагаха с шест

месеца за работа върху проекта.) Аарон щеше да движи нещата. Всичко това го устройваше напълно.

В личен план събитията също го изпълваха с оптимизъм. Имаше до себе си съпруга, която щеше да го подкрепя, и макар че всяко начало е трудно, с малко повече късмет двамата скоро щяха да си стъпят на краката и да наемат къща на хълмовете. Тогава Клариса щеше да му прости окончателно и да не съжалява за избора си.

Бъдещето беше пред него и той не възнамеряваше да стои със скръстени ръце.

След няколко седмици Клариса стигна до следните изводи: 1) Моторът „Хонда“ 260 съвсем не беше толкова привлекателно средство за придвижване, колкото телевизионните реклами със сексапилни момичета по бикини се опитваха да го изкарат. 2) Да успееш да се добереш до общата пералня в гъстонаселен жилищен блок изискваше шпионски умения, адвокатска хитрост, мафиотски инстинкти и хладнокръвие на наркобарон. 3) Храната в „Тако Бел“ беше чудесна, макар и не напълно автентична. 4) След дълго обикаляне на супермаркетите можеше да се натъкнеш на истински находки, сравними само с откритията на някоя археологическа експедиция. И, 5) все пак да си богат беше за предпочитане.

— Безспорно — съгласи се Клариса с пълна уста, докато похапваше рулца от раци с гарнитура от зеле и пържени лучени кръгчета. Саймън я беше поканил на галаобяд в „Палмата“. — Но до каква степен?

— Зависи с кого споделяш богатството си — отговори Саймън, като я гледаше настойчиво.

— Увърташ. Бих искала по-ясен отговор — въздъхна Клариса.

Отдавна не беше слагала в устата си истинска храна (в смисъл, нещо различно от макарони, консерви и сухи супи). Поне от две седмици. Затова, когато Грейви предложи тримата да хапнат някъде навън, прие на драго сърце. Само че хитрушата Грейви така и не се появи и Клариса се оказа *tete-a-tete* със Саймън. Тъй като вече беше омъжена жена, ситуацията доста я смути, но като видя огромните пържоли и усети аромата на лучените кръгчета, реши, че все пак жертвата си струва.

— Саймън, защо толкова искаше да обядваш с мен? Не че не съм поласкана и не че не бих се изчукала с теб за последно, просто заради доброто старо време, но...

— Срегнах Александра и тя ми разказа всичко. — Каза го с такава сериозност, все едно току-що беше научил за смъртта на Брендън Фрейзър или Елизабет Хърли.

— Какво точно ти разказа?

— Това, че... твоят съпруг... няма никакви пари.

— За момента.

— Откъде си толкова сигурна, че нещата ще се променят?

Саймън я гледаше и се усмихваше. Обективно погледнато, той беше дори още по-привлекателен, отколкото в гимназията. Годишите бяха прибавили към чара му (това не е толкова необичайно за мъжете, погледнете само Хулио Иглесиас). На тях им приличат и посребрените коси, и бръчиците от смях около очите, та дори и небрежният стил на обличане. Един добре ушит мъжки костюм прикрива всички недостатъци на фигурата, докато горките жени не могат да скрият целулитата си, освен ако не облекат нещо безформено. И кой казва, че мъжете не били облагодетелствани?

— Клариса?

— Извинявай. Бях се замислила.

— Зададох ти въпрос. Щастлива ли си?

— О, да. Лучените кръгчета са направо божествени.

— Имах предвид, в брака си.

— Знам какво имаш предвид, Саймън. Аз вярвам в Аарон.

— Това е... чудесно.

— Смятам, че ще успее да вразуми родителите си.

— А ако не успее?

— Саймън, случайно да си чувал брачната клетва? По-специално онази част — „в добър и в лош час“. Това би трябвало да означава нещо, не мислиш ли?

— Клариса, знаеш, че не си от хората, способни да търпят лишения. Дори се учудвам, че издържа и толкова.

Честно казано, и Клариса беше изненадана от себе си. Изненада се, когато поздрави съседите си тази сутрин. Изненада се, че се беше срамувала от беемвето, при положение, че беше най-новата и лъскава

кола на паркинга (останалите караха стари тойоти и хонди). Изненада се дори, че пазаруването от разпродажби взе да ѝ харесва.

Изобщо, беше започнала да изпитва задоволство от сегашния си живот. Не щастие — щастieto имаше съвсем други измерения. Но определено не се чувстваше нещастна.

И това я безпокоеше. Защото не ѝ се струваше редно.

След обяда (и десерта, и капучиното, и бисквитките, и ментовите бонбони) Саймън и Клариса излязоха на булевард „Санта Моника“. Тя се молеше да не срещне някой познат — не ѝ се искаше Аарон да разбере, че е обядвала точно със Саймън (чувствата ѝ към когото не бяха изстинали напълно).

Докато Саймън плащаше на момчето, което докара колата ѝ от паркинга, Клариса беше заета да претегля мислено всички „за“ и „против“.

Саймън беше мъж със стил — елегантен, самоуверен, представителен.

Имаше красив профил и дълги крака.

Аарон не беше светски лъв, но също беше мъж с характер и достойнство. Освен това ѝ беше съпруг.

Стори ѝ се, че чува гласчето на Сузи да бръмчи като досадна муха в ухото ѝ и да пита какво изобщо виждаха в Клариса тези двамата.

Отговори ѝ гласът на Дженифър (също невидима, приела чертите на ангел). Според нея всеки свестен мъж би оценил жена като Клариса. Нещо повече, би решил, че е неустоима. Дженифър, тази добра фея, не пропусна да похвали и обувките на Клариса (купени непосредствено преди сватбата от „Трейси Рос“ на „Сънсет“).

— Не ми остава друго, освен да стана будистки монах — сепна я гласът на Саймън.

— О, не! Оранжевото не е твоят цвят! Изобщо няма да ти отива.

Като истински кавалер той държеше вратата на беемвето ѝ, преди да се качи в кадилака си, който чакаше отзад.

— Веднъж ми беше казала, че съм тип „зима“.

— Спомням си. Определих типа ти в час по биология. Надявам се, че съветите, които ти дадох, са ти били от полза.

Саймън се усмихна. Клариса устоя на порива да погали трапчинките му.

— Благодаря ти за приятната компания, Клариса. Въпреки че през последните пет минути беше някъде другаде.

Клариса седна в беемвето — крайно време беше да тръгва, отзад се беше образувала опашка.

Саймън се наведе към нея и бързо я целуна по бузата.

— Клариса, аз все още...

Той се поколеба, поклати глава и преглътна края на изречението.

— Ти какво? — извика Клариса, докато потегляше. — Не си довърши мисълта!

Но Саймън само се усмихна малко тъжно, помахаше ѝ и тръгна към колата си.

Отзад вече се чуваха клаксоните на изнервени шофьори и обидни подвиквания по неин адрес. Клариса рязко се обърна, направи красноречив жест с ръка и даде газ, като се чудеше накъде върви светът и какво става с добрите обноски в днешно време.

— Това бяха последните му думи. „Аз все още...“

— ... си приглаждам косата с пръсти, за да приличам на Хю Грант в „Четири сватби и едно погребение“ — предположи Грейви.

— Обичам този филм — оживи се Дженифър. — Не те кара да си изплачеш очите, като, да речем, „Безсъници в Сиатъл“...

— Само се пошегувах — прекъсна я Грейви.

— Стига, момичета. Мисля, че идеята, общо взето, ни е ясна — намеси се Поло. След което кихна и подсмръкна. Пак беше настинала.

— Естествено. Той още я обича. Трябва да си идиот, за да не се досетиш.

— Но, Грейви... Клариса е омъжена.

Това, разбира се, беше Дженифър.

На тази си сбирка щяха да събират пари с благотворителна цел (за подпомагане на Клариса). Седяха в къщата на майката на Поло (внушителна постройка в колониален стил на „Олд Брентууд“, в която прислугата беше повече от членовете на семейството). Всички бяха на лице, с изключение на Сузи (която все още държаша в неведение относно брака на Клариса, за да не ѝ дават повод за злорадства). Затова пък майките (и дори част от домашната прислуга) бяха готови да дадат волни пожертвования, за да измъкнат Клариса от Мизерията. Тоест да

й помогнат да наеме по-прилично жилище. Дори, благодарение на Дженифър, която тъкмо беше взела успешно (от трети опит) първия си изпит за брокер, бяха й намерили нещо подходящо, като на първо време — една къща в Западен Холивуд, малко след Дохени. Благотворителната вечер имаше и художествена част (Дженифър изпя „Спомени“ от мюзикъла „Котките“, а икономката изсвири няколко пиеси за пиано — майката на Поло беше плащала уроците, за да осигури на гостите си културна програма).

Накрая прожектираха диапозитиви, за да покажат на Клариса новия ѝ дом с най-големи подробности (до бидето в тоалетната).

Но, противно на очакванията, Клариса не изглеждаше възхитена.

— Чувствам се така неловко, както когато пуснах газове, докато се явявахме на изпита SAT.

— Не се ли чувстваше още по-неловко после, когато видя резултата си? — хапливо подхвърли Грейви.

— Би трябвало да се чувстваш неловко и когато съобщаваш настоящия си адрес — добави Поло.

Еlegantна тъмнокоса жена в розова униформа се приближи към Клариса, наведе се и ѝ прошепна нещо на ухото, като ѝ стискаше ръката. Клариса изведнъж почервения като домати.

— Поло, Клементина току-що ми даде двайсетачка. Иде ми да потъна в земята...

Клементина беше бавачката на Поло, останала в семейството като компаньонка и доверена приятелка на майка ѝ.

— Какво толкова? Жената е загрижена за теб.

— На мен пък апартаментчето на Клариса ми харесва — съвсем искрено каза Джени.

— Ти не си критерий. Като знам как изглеждат кучетата ти...

— Имаш нещо против кучетата ми?!

— Добре, момичета, стига толкова — намеси се Клариса. — Благодаря ви, че сте помислили за мен. Много мило от ваша страна...

— Мило ли? — направи гримаса Грейви. — Правим го от съвсем други съображения. Спомни си точка четвърта от кодекса на Съзвездieto.

— „Една за всички, всички за една, в добри и в лоши времена“ — изрецитира Поло.

— Какво ще кажеш за къщичката?

— Аз се погрижих за градината — усмихна се Джени.

— Всичко е чудесно, но наистина нямаше нужда...

— Досега сме събрали 1500 долара — обяви Грейви.

Клариса я изгледа.

— Значи къщата има и градина?

Малко по-късно Грейви тържествено връчи на Клариса чека и всички седнаха отвън, с любимия коктейл на Поло (червен, с неизвестни съставки) в ръка. Клариса си спомняше как, когато бяха още ученички в гимназията, се събираха след училище и си приготвяха пунш (от ром, водка, джин и каквото още намереха в барчето), а след това плуваха голи в басейна чак докато паднеше мрак.

Липсваха й онези безгрижни дни.

— Добре поне, че не си бременна. Това щеше съвсем да те закопае.

Забележката на Грейви прекъсна носталгичните й спомени.

Клариса бавно кимна. След мистериозния коктейл на Поло реакциите й бяха забавени, но постепенно в съзнанието й изплува ужасяващата картина — нощта след сватбата, студените плочки на хотелската баня, разтворените й крака, пипетата със спермата.

О, не! Само това не.

— Клариса?

— Не, не съм бременна. Само това липсваше.

— Клариса?

Грейви, която лежеше по корем, се надигна и я погледна подозрително.

— Казвам ти, че не съм. Вероятността е... минимална.

Грейви сви рамене, изтегна се в шезлонга и затвори очи.

Клариса повтори, повече за собствено успокоение:

— Няма начин да съм бременна. Това е... пълен абсурд. Изключено!

13

АБСУРДЪТ

Двете розови ивици върху теста за бременност недвусмислено доказваха противното.

Клариса се взираше в лентичката още от сутринта, сляпа и глуха за всичко наоколо. Дори не вдигаше телефона.

Не преставаше да си задава въпроса: „Как можа да се случи точно на мен?“, въпреки че сама беше предизвикала катастрофата.

Малко по-късно, докато обядваше с Грейви в „Мортън“, приятелката ѝ постави въпроса по малко по-различен начин.

— Как според теб е могло да не се случи?!

Както винаги, Грейви имаше честта да научи новината първа.

— Ако смяташ да го задържиш, ти си луда.

— Какво толкова? Нали съм омъжена?

— Ти си знаеш — разпери ръце Грейви. — Аз съм пас. Значи отказваш кафето, така ли?

— Не смятам...

— И захарта?

— В никакъв случай.

— Алкохола?

— Грейви. Мислех, че си ми приятелка.

— Цигарите?

— Не пуша — припомни ѝ Клариса. — Ти пушиш.

— Още по-добре. Защото никога нямаше да имаш волята да ги откажеш и щеше да родиш едно сбръчкано, недоносено бебе.

— Мисля довечера да кажа на Аарон... Ще ми е малко трудно. Искам да кажа, че не е както в гимназията: „Хей, задник такъв, заради теб съм на тоя хал и сега ще платиш за аборта, защото аз фалирах, откак купих онези дънки.“

— Във вашия случай не е много по-различно — отбеляза Грейви. Още беше ядосана на Аарон за това, че накара Клариса да върне събраните на благотворителната вечер пари. Въпреки че, разбира се, те

не ѝ позволиха да го направи. Накараха я да си ги задържи и да си купи нещо полезно — кожено палто на Долче и Габана, да речем, за хладните, мразовити януарски дни, така типични за Южна Калифорния.

— С тази разлика, че Аарон не е задник. Дори само поради факта, че е баща на детето ми.

Грейви вдигна очи нагоре.

— Ето, пак се почна. Страдаш от комплекса на Мадона, известно ли ти е?

Клариса не отговори. Устата ѝ беше пълна със салата с риба тон.

— Чудя се дали суровата риба е полезна за бебето.

— Господи! Бременна си едва от трийсет секунди. Не се впрягай толкова.

— Не знам... Не искам никакви паразити да разядат вътрешностите на бебето ми. — И тя остави салатата настрана.

Грейви поклати глава.

— Какво стана с оня тип, с когото Поло ти беше уредила среща?
— попита Клариса, за да смени темата.

— Не се получи — Грейви направи красноречива гримаса.

— Не си ли прекалено претенциозна?

— Възможно е. А ти звучиш точно като майка ми.

Докато шофираше към къщи, Клариса се замисли и установи, че Грейви имаше право — беше прозвучала точно като нечия майка. Дали не беше заради бременността?

Тя погледна корема си и се усмихна. После се сети за стриите и усмивката ѝ замръзна. Майка ѝ казваше, че били наследствени.

О, ужас.

Тя рязко смени посоката и зави към къщата на майка си. Имаше нужда някой да успокои страховете ѝ.

Не беше попаднала на подходящия човек.

— Сигурна ли си, че бебето е на Аарон? — попита я майка ѝ.

— Ти да не си двойничката на Злата Сузи? Какви ги приказваш?!
Разбира се, че съм сигурна.

— Защото си имала доста партньори...

— Всеки си има хоби, мамо — сви рамене Клариса. — А ти не ми разрешаваше да колекционирам порцеланови кукли, ако си спомняш.

Майка ѝ запали цигара.

Клариса я гледаше как глади ризите на баща ѝ. Твърдеше, че това я успокоява. И макар че с брака им беше свършено, майка ѝ не виждаше причина да се отказва от стария си навик. Според Клариса тя просто изпитваше нужда да се чувства необходима.

Винаги когато се замислеше за взаимоотношенията на родителите си, я присвиваше стомахът.

— Е, добре, добре — помирително каза майка ѝ. — Lo siento, miја. — И изведнъж добави: — Знаеш ли, мисля, че Роберто е женен.

— Кой?

— Роберто, музикантът, с когото те запознах.

— А, той ли?

— Жалко, беше страхотен любовник...

— О, мамо. Моля те. Само не въздишай така. Побиват ме тръпки.

Майка ѝ въздъхна отново, сякаш не я беше чула.

— Май има и деца...

Тя помълча, после изведнъж стисна ръката ѝ и каза:

— Толкова се радвам, че ще имаш бебе.

— Така ли? Дори да не съм сигурна кой е бащата?

Майка ѝ сякаш не усети сарказма.

— Да. Ще бъда чудесна баба. Още днес ще изляза да купя бебешки дрешки от „Неймънс“ и „Сакс“.

Клариса също щеше да има нужда от нови дрехи. Синди Крауфорд изглеждаше великолепно в напреднала бременност. Дано и тя да извадеше късмет. Въпреки че после най-вероятно щеше да се наложи да спазва жестока диета. В най-лошия случай щеше да се подложи на липосукция при първа възможност.

— Ти ще бъдеш чудесна баба, а аз...

Майка ѝ я погледна очаквателно.

— Да?

— О, боже... — промълви Клариса. — Минало ли ти е през ум, че... майка ти е била ужасна майка, ти също беше ужасна майка... Съзнаваш ли какво означава това?

Майка ѝ сви рамене.

— Наследствено е! И аз ще бъда ужасна майка... — Тя отпусна голямата си глава на крехкото рамо на майка си и се разплака неутешимо.

Клариса се почувства малко по-добре, когато майка ѝ похарчи солидна сума за тоалети за бъдещи майки в магазина на Лиз Ландж. Въпреки че беше бременна едва от шест седмици, тя мислеше с перспектива и нямаше търпение да изпробва черния ластичен клин, обувките тип „бална пантофка“ и всички останали атрибути на майчинството.

Завърна се вкъщи окрилена, обзета от желание да приготви собственоръчно една истинска домашна вечеря — специалитета на баба си, картофен кюгел. Баба ѝ, решителна дама, радетел на справедливост, рядко им идваше на гости — прекалено заета беше да спасява света (участваше в политически демонстрации, разпалено протестираше срещу построяването на атомна електроцентрала или срещу повишаването на цените в местния супермаркет).

Но една вечер, когато Клариса беше на осем, баба ѝ запретна ръкави и приготви превъзходен картофен кюгел — знаеше рецептата от майка си, която приготвяла вкусното, питателно ястие веднъж седмично. Клариса я гледаше как реже картофите на тънки, почти прозрачни филийки, как пъха тавата във фурната, как бучките масло се топят, а картофите стават златисти.

Искаше ѝ се и тя на свой ред да опитва тази вкуснотия всяка седмица, но баба ѝ твърдеше, че кюгелът е тежка храна, която съдържа прекалено много холестерол, а освен това приготвянето му беше много пипкаво. Тогава Клариса си беше задала въпроса дали някога някой ще я обича достатъчно, за да готви нещо за нея отново и отново.

Сега обаче, като гледаше купчината необелени картофи на кухненския плот, си задаваше друг въпрос: струва ли си трудът?

Изведнъж се почувства много уморена и се отказа от идеята да готви. Щеше да поръча пица, какво толкова?

Това също беше една чудесна вечеря.

Аарон се прибра в осем и половина и завари половин пица „Пиперони“ с допълнително сирене и една съпруга, спяща на дивана, издокарана в черен ластичен клин и балетни пантофки.

Аарон я зави с одеялото, но тя се размърда в съня си, разтърка очи като малко момиченце и промърмори:

— Ти да не би още да живееш тук?

— Клариса, още е едва осем — Аарон се нахвърли върху пицата.

— Осем ли?

Така беше. В момента течеше сериалът „Приятели“.

Защо ѝ се спеше толкова?

— Не исках да те будя. Така сладко беше заспала...

— Аарон, трябва да поговорим.

— Така ли? Е, значи все пак моментът настъпи. Можеш да си спестиш приказките. Знам какво ще ми кажеш.

— Знаеш ли?

Откъде, за бога, би могъл да знае?

Аарон отиде до хладилника и си взе една бира.

Клариса изхлипа.

— О, боже. Не исках да те засегна...

Тя само поклати глава. Сълзите я задавяха.

— Виж... знам, че напоследък нямаше много причини да се чувстваш щастлива. Имам предвид, че много ти се събра...

Клариса го погледна със зачервените си очи и подсмъркна.

— Клариса, моля те. Само не плачи! Не мога да гледам как някоя жена плаче.

Тя захълца още по-безутешно.

Аарон, съвсем объркан, я стисна в мечешка прегръдка, но това само влоши нещата.

В отчаянието си Аарон стигна дотам, че започна да подскача на един крак, да пляска с ръце, а после падна на гърба си и започна да рита с крака.

И ето че Клариса се разсмя.

— Стига, глупчо, престани!

Той се надигна и седна до нея на дивана. Очите му бяха сериозни, угрижени.

— Знаеш на куково лято — поклати глава Клариса.

— Не искаш ли да се изнесеш от тук?

— Как да не искам — въздъхна Клариса. — Да не съм мазохистка? Но исках да ти кажа нещо друго.

— Какво? Да не би майка ти пак да е умряла?

— Бременна съм.

Аарон замръзна. Вкамени се като статуя.

— Но...

— Няма „но“. Стават и такива неща.

Той бавно кимна. И после изведнъж подскокна и затанцува из стаята.

— Значи... се радваш?

— И още как! — Той отново я взе в прегръдките си и я завъртя, докато не ѝ се зави свят.

И въпреки че беше жена със здрав разум и осъзнаваше сериозността на ситуацията, Клариса откри, че също се чувства щастлива.

Тази нощ Аарон спа като къпан, сгушен между жена си и плюшените животинчета (които бяха в течение на нещата и очевидно също споделяха щастието им).

Сънят на бъдещата майка беше далеч по-неспокоен, изпълнен с тревожни въпроси: дали „Прада“ скоро щяха да създадат бебешка колекция? Дали бебето нямаше да наследи ужасния нос на Теди и в такъв случай кога най-рано можеха да го коригират? Дали щяха лесно да вкарат наследника си в добро частно училище или щеше да се наложи първо да подкупят някого.

Но най-вече я безпокоеше въпросът за парите. С Аарон доста бяха поспорили на тази тема и най-после Клариса обеща да не моли баща си за финансова помощ.

Не че възнамеряваше да спази обещанието си — не виждаше причина да го прави. Още повече, че намеренията ѝ бяха благородни.

На сутринта рано-рано (около девет) Клариса се отправи към офиса на баща си, за да го моли (ако трябва — на колене) за пари. Не можеше да лиши бебето си от памперси и други най-елементарни неща. Нямаше да го допусне.

Баща ѝ, издокаран в костюм на райета, с жълта вратовръзка и прясно боядисана (в червено) коса, изглеждаше като водещ на

сутрешното токшоу.

— Какво те води насам, бонбонче?

— Бременна съм и имам нужда от пари — Клариса не виждаше смисъл от увертюри — това все пак беше баща ѝ.

— И аз се радвам да те видя, Сладкишче.

Офисът на Теди беше облицован с ламперия. Приличаше на планинска хижа.

На баща ѝ не му липсваха пари, но определено му липсваше вкус.

Бащата и дъщерята седяха един срещу друг, но ги делеше пропаст, огромна като Саргасово море или като задника на баба ѝ през последните години от живота ѝ.

Най-после Клариса заговори:

— На бременните вече не им ли се полага кафе?

— Само безкофеиново. Една бъдеща майка трябва да мисли за тези неща, Клариса.

— Още си спомняш името ми? Това е добре. За родителските отговорности ли ще ми говориш, Теди? Личният ти пример е напълно достатъчен.

— Но острият език определено не си наследила от мен... — въздъхна Теди и машинално извади пура, но погледът на Клариса го спря. Дъщеря му се усмихваше насмешливо — бащите на бъдещите майки също трябва непрекъснато да се съобразяват с някои неща.

Теди задъвка крайчето на пурата.

— Само не си прави от онези тестове... как им беше името...? За качеството на яйцеклетката...

— Амнио?

— Сигурно. Слушах в едно предаване, че били вредни. Освен това сигурно са болезнени — забиват ти игла ето тук...

Той я потупа лекичко по корема. Клариса отблъсна ръката му.

— И не ми казвай пола предварително. Не искам да знам. Предпочитам да е изненада, както си му е редът.

— Татко...

— Теди.

— Татко. Скоро ще ставаш и дядо, така че свикни с шибаната дума.

— Не говори така пред бебето! Пък и... то също може да ми казва Теди.

— Или защо не „Дон Домат“? С тази червена коса...

Теди хвърли поглед към голямото огледало над бюрото и приглади коса.

— Какво му е на цвета? Намирам, че изглеждам добре. Приличам на...

— На клоуна от „Макдоналдс“? На Худи Дуди?

Клариса умираше за кафе. Общуването с баща ѝ за нея беше свръхнатоварване и изискваше огромна концентрация на енергия (физическа и психическа), също като оцеляването в кризисна ситуация (например по време на война или в евтина актьорска квартира, където се ядат рибни консерви три пъти седмично).

— Ще трябва да кърмиш, добре е за бебето. — Лицето на Теди беше добило загрижено изражение, което никак не му отиваше — видът му беше по-скоро комичен.

Клариса си представи малкото чудовище, захапало зърното ѝ, и направи болезнена гримаса.

— Все пак ще трябва.

— Налага ли се? Майка ми не ме е кърмила.

— Тогава не сме знаели колко е полезно майчиното мляко, сега знаем.

— Но вече не ви влиза в работата! — тросна се Клариса. Не беше дошла при баща си за съвет, а за конкретна помощ.

— И никакъв алкохол, нали?

Не можеше да понася този наставнически тон. За какъв се мислеше Теди?

— Доколкото знам, майка ми е изпивала по едно мартини на ден, докато е била бременна.

— Бяхме много млади и неопитни. Много неща не знаехме, не се замисляхме за последиците... Ето на, ти например не завърши колеж.

— Да не би ти да си завършил?

— Сега не говорим за мен, а за теб. И бебето.

— Точно така. Да си дойдем на думата. Ще ми дадеш ли пари или не?

Баща ѝ я изгледа. Ново присадената коса на темето му стърчеше като на Чичко Тревичко.

— Разбира се, Сладкишче.

Клариса скочи и го целуна по бузата. Не беше подозирала, че е способна да го направи. При никакви обстоятелства.

Теди грейна и също я целуна, като че ли това беше нещо напълно естествено. Като че ли им се случваше всеки ден.

Докато тичаше надолу по стълбите, окрилена от този малък жест (и от чека, който баща ѝ ѝ даде), Клариса се питаше дали наистина това бебе нямаше да промени живота ѝ. И най-после да го сложи в ред.

Не си спомняше кога за последен път баща ѝ я беше прегръщал. Може би в началното училище.

Сега най-после разбираше защо бедните жени раждат толкова много деца (досега винаги се беше чудила какво ги кара да се плодят като зайци). Децата бяха обещание за надежда. Това беше.

Мисълта за нейното собствено (макар и само зародиш на шест седмици) вече ѝ даваше криле. След като, благодарение на него, беше постигнала такъв успех с баща си, може би щеше да извади късмет и с родителите на Аарон, кой знае?

Във всеки случай, струваше си да опита. И то час по-скоро. Щеше да им се обади по телефона веднага щом се прибереше.

— Не — каза тя на глас, за да си вдъхне увереност, и едва не се сблъска с идващия насреща минувач. — Ще отида лично да говоря с тях. Ще хвана първия самолет.

Само трябваше да се сети в кой от щатите живееха.

ПОЯВЯВА СЕ ЗЛАТА СУЗИ И ВСИЧКО СЕ ОБЪРКВА

Клариса трескаво се ровеше в справочника „Жълти страници“, отмъкнат от съседния апартамент (бяха оставили вратата отворена). Преглеждаше адресите на туристическите агенции, когато на вратата се почука. Долови подрънкване на гривни и изтръпна от лошо предчувствие.

Събу чехлите „Прада“ (подарък от мама!) и се приближи на пръсти до вратата.

Някой надничаше през шпионката. Клариса бързо отстъпи назад. Сърцето ѝ се беше качило в гърлото (където се опитваше да се качи и снощната пица).

— Клариса, скъпа! — пропя меден гласец. — Отвори! Знам, че си вкъщи!

„Да я вземат дяволите!“ — процеди Клариса, като се мятеше из стаята, като че ли сивият (стандартен) мокет се беше подпалил.

— Побързай, миличка! Натоварена съм...

Ако Клариса не я пуснеше да влезе, Злата Сузи беше способна да изкърти вратата.

— Ммм... очарователно местенце — каза тя, като огледа помещението, което служеше на Клариса едновременно за дневна, трапезария, кухня и гостна.

— Нали си спомняш баса за предбрачния договор. Е, ти спечели. И трябва да спазя обещанието си.

Тя тържествено връчи на Клариса елегантната чантичка на Луи Вюитон и продължи да бърби весело:

— Разбрах, че Аарон е лишен от наследство, тъй че, дори да решиш да я продадеш, все ще ти свърши работа. Можеш да ѝ вземеш доста пари, а като те гледам, ще имаш нужда...

Тя се вторачи в един стар филмов плакат, който Аарон беше прикрепил с дъвка към стената.

— Харесва ми как сте се обзавели... Много е свежо и... нестандартно. Като чух къде живееш, си представих какви ли не ужасни неща...

Клариса нямаше да се учуди, ако Сузи започнеше да съска като пепелянка, а от устата ѝ да капе отрова.

— Кафе?

С най-голямо удоволствие би лиснала една чашка върху новия костюм на Шанел, с който Сузи се беше издокарала. Така приличаше на богата леля, дошла да посети изпадналия си в немилост племенник.

— Нес кафе ли, скъпа? Не, мерси. Не пия.

— Както искаш — сви рамене Клариса. — Е, Злобара, кой ти каза къде живея?

— Тайна — усмихна се Сузи. Очите ѝ блестяха като на Скарлет О'Хара по време на първия ѝ бал.

Клариса се вторачи в торбичките под очите ѝ. Наследствен проблем, с който Сузи имаше максимум две години, за да се оправи. В противен случай... Клариса угрижено потърка собствените си (несъществуващи) торбички. Знаеше, че това ще вбеси Сузи.

После заплашително повтори въпроса си:

— Кой ти каза?

Сузи примигна невинно.

— Размислих... Можеш да ми направиш кафе. В някоя от онези весели чашки „I love New York“.

Клариса едва не си отхапа езика, докато се опитваше да си го задържи зад зъбите. Започна ожесточено да тършува в евтините кухненски шкафове — опитваше се да изрови сервиза от китайски порцелан, забутан някъде на дъното (същия, който толкова щеше да подхожда на розовото стълбище в къщата на Аарон). Най-после откри малка чашка с позлатено ръбче и нежен флорален мотив (останала от бабините сервизи — онези, които майка ѝ мятеше по Теди, когато му се ядосаше). Тази щеше да свърши работа.

Изплю се в чашката, преди да поднесе кафето.

— Мляко? Сметана?

— Мляко, благодаря.

Имаше малко останало в чинийката на котката.

— Захар?

Сузи седеше на крайчето на дивана, като че ли щеше да се изцапа.

— Не, благодаря.

Сузи отпи от кафето и Клариса ѝ отправи най-очарователната си усмивка. Този път напълно искрена.

— Дженифър изпя всичко... След като я подложих на електрошок и я рязах парче по парче... Шегувам се, шегувам се! Обичам метафорите.

— И все пак как я принуди да ти каже? — Клариса се безпокоеше за приятелката си. Дори Сузи да не беше изтръгнала признанието ѝ със сила, Дженифър едва ли би ѝ разказала за падението на Клариса доброволно.

— Много лесно. Казах ѝ, че няма да ѝ бъде приятелка — усмихна се Сузи. — Знаеш си я каква е...

Така беше. Дженифър беше добра душица и не обичаше конфликтите. Опитваше се да бъде приятелка на всички. Клариса въздъхна. Джени беше неравностоен противник на Злата Сузи. В една схватка между двете нещата бяха предопределени.

— Ще ме разведеш ли из уютното ви гнезденце?

— Сигурно се надяваш да получиш един от редките си оргазми, Сузи, но в бъдеще ще трябва да си търсиш други начини. Ситуацията е временна. Дватамата с Аарон скоро се изнасяме от тук.

— О? Да не би да е умрял някой?

— Не, скъпа. Някой е забременял.

Лицето на Сузи за миг се разкриви в гримаса, но тя бързо се съвзе от шока.

— Така ли?! Моите поздравления!

Тя притисна Клариса до плоските си гърди. Клариса се почувства като муха в обятията на паяк и бързо се изтръгна от прегръдката.

— Благодаря. Освен теб знае само Грейви. На никой друг не съм казала още.

Искаше ѝ се да върне думите си назад, но вече беше късно.

— Дано само не наддадеш много — пожела ѝ Злата Сузи, докато се изтегляше към вратата. — Започна ли вече да ти се гади? Понякога продължава чак до деветия месец.

Клюощавата ѝ ръка с тънички вени вече натискаше дръжката на вратата.

— А, и нали знаеш как се определя полът на бебето? Момичетата мразят майките си, затова те ужасно погрозняват. А ако ти излизат само пъпки, значи ще е момче. — И Сузи облиза с език вечно пресъхналите си устни.

— Знаеш ли, ти си истинско съкровище.

— Не, скъпа, ти си истинско съкровище! — усмихна се Сузи, разцелува я и изхвърча навън. Клариса я видя да измъква в движение миниатюрния си клетъчен телефон. Знаеше какво ще последва и се опита да изпревари събитията. Трябваше да съобщи на приятелките си новината преди Сузи, която само щеше да развали всичко.

Грейви вече знаеше. Следващата в списъка беше Джен.

— Ало? — вдигна тя още след първото позвъняване. Охо? Някой дебнеше до телефона?

— Джен, обажда се Клариса. Аз...

— О, Си, само за момент... — Чу се леко изщракване и тя задържа линията.

— Не! — отчаяно изкрещя Клариса.

Няколко секунди по-късно Джени възкликна:

— О, боже! Моите поздравления, Си! Толкова се радвам за теб... Но наистина ли си наддала пет килограма?

— По дяволите...

Обади се на Грейви за подкрепа. Приятелката ѝ хрускаше солети.

— Наистина ли си се опъпчила? Разбрах от Сузи. Не се притеснявай, скоро ще мине...

Клариса изохка.

Минута по-късно получи SMS от Поло: „Чух новината. Много ли ти се гади?“

— Мътните да я вземат! — изкрещя Клариса, остави телефона и се сви на дивана в ембрионална поза, като затвори очи. Не искаше нито да вижда, нито да чува някого.

Първото, което видя, когато се събуди, беше справочникът „Жълти страници“, отворен на буквата „М“, „масаж“. Загледа се в обявите за масаж, предлаган от рускини или тайландски момичета, и

мислено благодари на Бога, че все пак се е родила в страна, която предлага на младите жени и по-привлекателни възможности за изкарване на прехраната. Като например да си хванат богат съпруг. Въпреки че при нея нещата не изглеждаха блестящи. Поне за момента.

Беше решила лично да се срещне с родителите на Аарон — новината, че е бременна с внучето им, нямаше да прозвучи достатъчно въздействащо, ако им я съобщи по телефона.

Тя позвъни в една от туристическите агенции и се поинтересува къде точно се намира град Колон или Колин или нещо подобно, след което си запази билет за самолета и си направи резервация за хотел (не искаше да се натрапва все пак).

Минута по-късно влезе Аарон с някакво пакетче в ръце.

— Аарон, скъпи — подскочи Клариса, — какво правиш вкъщи по това време?

— Защо? — озърна се той. — Да не би да си с мъж?

— Не, но точно щях да...

— Шегувам се — засмя се той. — Я виж какво ти нося...

— За мен ли е?! — Тя грабна пакетчето и разкъса опаковката с треперещи ръце.

Вътре имаше златна огърлица с турмалин и перли. Беше прекрасна. И никога нямаше да може да си я сложи. Нямаше толкова тънко вратле.

— За деня на майката — отговори Аарон на въпросителния ѝ поглед.

— Но, Аарон, аз още не съм станала майка.

— Откога такива подробности ти правят впечатление? Или подаръкът не ти харесва?

— Напротив, чудесна е... И сигурно е много скъпа? — Погледът ѝ изразяваше недоумение.

— Взех я на изплащане.

— О, Аарон... толкова е красива.

— Значи ти харесва?

Той засия.

Клариса се усещаше изпълнена с ново, неизпитвано досега чувство.

Тя се огледа.

— Колко стаи имаме на разположение?

— Близо... три.
— Е, да се залавяме за работа.

Правеха го за трети път, когато чува телефона. Клариса помоли Аарон да не вдига, но нямаше начин — той чакаше да се обади шефът му.

Беше Теди.

— Баща ти е — прошепна Аарон само с устни.

— Няма ме!

— Няма я — повтори Аарон в слушалката, но след миг изражението му се промени и той се обърна към Клариса.

— Мисля, че трябва да говориш с него. Остават му още само три и половина минути.

Клариса вдигна вежди.

— Каква е тази комедия?

— Ако един мъж на средна възраст попадне в затвора заедно с разни татуирани отрепки, това ми прилича по-скоро на драма.

Клариса грабна слушалката.

— Татко?

— Теди.

— Теди. Къде си?

Той въздъхна.

— Не разполагам с много време.

В слушалката се чуваха някакви крясъци.

— Какво става там?

— Викат ни за обяд.

— Моля те, кажи ми, че си канен в тежкарски ресторант.

— На ъгъла на Четвърта и „Гранд“...

Клариса изпъшка.

— Божичко...

— Трябват ми десет хиляди долара. За да си платя гаранцията.

— Е, аз в момента имам не повече от двайсет долара.

— А чекът, който ти дадох?

— Ах, да. Чекът.

— Имам нужда от тези пари, за да се измъкна от тук.

— Но как така опря до тях?! — недоумяваше Клариса. Баща ѝ отново въздъхна.

— Имам още около петстотин долара. Под компютъра. Но трябва да се вземат, преди да са претършували апартамента.

— Петстотин долара?! — ахна Клариса. — Имаш предвид... петстотин хиляди?

— Освен това трябва да побързаш с чека. Всеки момент ще замразят и сметките ми в банката.

— Как така ще ги замразят?! А какво ще стане с нас?! И с горкото бебе...

— Съжалявам, Сладкишче. Не съм искал да стане така...

— Но какво всъщност стана?

— Бившият ми партньор...

— Бивш?

— Точно така. Разделихме се. Много мърмореше...

— Защо?

— Че сме били укривали данъци... Въпрос на изобретателност, така мисля аз. Знаеш, че винаги съм бил пълен с идеи.

— Татко...

— Да.

— Ще те измъкна от там.

— Ето го моето момиче.

Клариса затвори телефона и погледна Аарон.

— Сега тръгваме. Само да се облека.

— Не, няма нужда да идваш и ти. Неудобно ми е...

— Шегуваш ли се? Как няма да дойда?! Нали сме семейство.

— Семейството не е нещо, с което човек се гордее — мрачно отбеляза Клариса.

* * *

След необходимите формалности Теди беше освободен от Централния затвор и двамата с Аарон се поздравиха сърдечно като стари бойни другари. Бъбриха си през целия път, като че ли нищо особено не се беше случило — обсъдиха борсата, последния мач на „Лейкърс“ и се консултираха къде в Ел Ей се предлага най-вкусната

пица. Единствената тема, която не засегнаха, беше вероятността Теди отново да попадне в затвора.

Закараха баща ѝ до апартамента му, а междувременно решението на Клариса да посети родителите на Аарон се беше затвърдило окончателно. Все някой трябваше да прояви здрав разум в конкретните обстоятелства.

Не възнамеряваше да прекара още един месец от бременността си в мизерия.

Най-трудното беше Аарон да не разбере какво е намислила.

Не, грешка.

Още по-трудно беше да убеди Грейви да я придружи.

— Кракът ми няма да стъпи някъде, където още се гледа V05!

— Снобка.

— Просто оценявам постиженията на цивилизацията — сви рамене Грейви.

— Стига, Грейви. Това са подробности.

— Ни най-малко.

— Значи, решено. Идваш с мен.

— Какво пък? Ще бъде забавно да те гледам как се правиш на глупачка пред родителите на Аарон.

— Не ставай кучка.

— Винаги съм била. Това си е дарба, усъвършенствана с годините. Може би като малка ми е липсвала родителска любов.

Двете размениха съзаклятнически погледи.

— Отивай да си стягаш багажа. Утре в осем те искам тук. Полетът ни е в девет и половина.

— Велики боже — простена Грейви. — Дано поне в самолета да предлагат „Блъди Мери“.

* * *

— Скъпи, нали нямаш нищо против тази вечер да остана у Грейви...?

Аарон я погледна озадачено.

— Тя... не се чувства добре... Трябваше спешно да ѝ отстранят някакъв израстък там, долу... Много болезнена процедура...

Аарон сгърчи лице и остави настрана чипса.

— Достатъчно, моля те. Не навлизай в подробности.

— Благодаря ти, скъпи. Знаех, че ще проявиш разбиране. Грейви наистина има нужда от мен. Значи, ще се видим чак утре вечер. Но ако искаш да ме чуеш, звъни ми по клетъчния телефон.

Аарон само кимна. Клариса се усмихна. Мъжете нямаха нищо против женската вагина, но само от споменаването ѝ можеше да им призлее. Стряскаха се, все едно някой беше размахал пистолет в лицето им.

Едва го изчака да тръгне и се отправи към къщата на Грейви. Искаше да е сигурна, че тя няма да се откаже в последния момент или да изпуснат самолета. Както и предполагаше, наложи се да я измъкне от леглото. В този убийствено ранен за нея час Грейви изглеждаше като Къртни Лав в ранните (купонджийски) години.

— Много си ми задължена, да знаеш — промърмори тя, докато Клариса я избутваше под душа.

Пътуваха в първа класа (и защо не? Една бъдеща майка се нуждае от максимален комфорт при пътуване). Беше платила билетите с кредитната карта на майка си, но съвестта ѝ беше чиста. (Ако майка ѝ знаеше за какво става въпрос, в никакъв случай не би се скъпила.)

Толкова често беше чувала да казват: „Полетът протече нормално.“ Точно техният полет ли трябваше да бъде изключение? Още в самото начало Грейви влезе в конфликт със стюардесите, тъй като настояваше да качи на борда свръхбагаж. Те не можаха да излязат на глава с нея, но после на свой ред не ѝ останаха длъжни и буквално я оставиха „на сухо“. Шишенцата водка, които се полагаха на пътниците, бяха микроскопични. Направо се подиграваха с тях. Като капак, стюардесите се направиха на разсеяни и не им донесоха полагащата се порция ядки. А когато Грейви се оплака от избора на филма, който щяха да гледат по време на полета: „Няма ли кой да разкара от погледа ми шибаната физиономия на... (следваше името на известен холивудски актьор)?“, една от стюардесите я заплаши, че ако

не престане, ще я завърже за седалката и ще ѝ нахлузи кислородната маска.

Грейви трябваше да признае, че си е намерила майстора.

Когато слизаха от самолета, тя сподели, че сериозно се е замислила дали да не стане стюардеса. Имала дадености за тази професия.

Клариса се беше опитвала да запази спокойствие по време на гневните избухвания на Грейви, а когато самолетът минаваше през турбулентна зона (някъде над Колорадските планини), дори затвори очи и се опита да медитира.

Не успя да постигне кой знае какво, освен че визуализира как родителите на Аарон я посрещат с отворени обятия (и портфейли!). Клариса дори им носеше подаръци — вратовръзка на Армани за господин Мейсън и шал на Хермес за майката на Аарон.

Вратовръзката беше намерила в шкафа на баща си, докато ровеше за онези петстотин долара, а шала взе от чекмеджето на майка си (още преди време, така, за всеки случай). Баща ѝ, като се има предвид къде се очертаваше да прекара близките месеци, едва ли щеше да има нужда от вратовръзка, а майка ѝ беше сложила шала на Хермес само веднъж — преди да стигне до заключението, че я състарявал.

Самолетът се разтресе при кацането и Клариса сложи ръка на корема си — вътре имаше един мъничък пътник, който се нуждаеше да бъде успокоен. Грейви я погледна разбиращо.

— Спокойно, мамче, всичко ще бъде наред.

Самолетът се приземи с пронизително свистене и Грейви изрева:

— Мамка му! Не забравяй, че си ми задължена!

СРЕЩА С (ТЕХНИ ВЕЛИЧЕСТВА) РОДИТЕЛИТЕ НА ААРОН

— Какво?! Значи те изобщо не знаят за идването ти?! Страхотно!
— възкликна Грейви, докато мъкнеха саковете си на излизане от летището.

— Никога не подценявай ефекта на изненадата — смигна ѝ Клариса, като се опитваше да прикрие нарастващото си безпокойство.
— Освен това... те не може да не ме харесат, не мислиш ли?

Докато Клариса се оглеждаше за кола, Грейви зяпаше минаващите покрай тях жени с руси гривии, ярки рокли с подплънки и едри бижута.

— Дали ще те харесат? — подхвърли тя. — Иска ли питане? Имат толкова причини: първо, по-възрастна си от сина им; второ, омъжила си се за него без брачен договор; трето — не приличаш на куклите от сериала „Далас“, а тук те са навсякъде — направо с лопата да ги ринеш.

— Достатъчно, Синди Адамс — тросна се Клариса. Синди Адамс снабдяваше жълтите вестници с пикантни истории и беше известна с острото си езиче.

Клариса се спря на открита кола — това повдигаше духа ѝ винаги когато се чувстваше напрегната.

— Надявам се, че кредитната ти карта е валидна — отбеляза Грейви. Тя се спря да си запали цигара само на няколко крачки от знака „Пушенето забранено!“.

— Валидна е, разбира се, въпреки че не лично моя, а по-скоро на майка ми.

— И тя, разбира се, няма нищо против да я използваш?

— Надявам се.

Грейви се усмихна и поклати глава. Възрастна жена в розово костюмче ѝ се закани с пръст и посочи табелата.

— Само едно дръпване — увери я Грейви и забърза след Клариса.

Към четири часа Клариса сви по алеята, която отвеждаше към „Мейкън Тауърс“, хотел в центъра на Атланта, който не правеше впечатление нито с архитектурата, нито с посетителите си. Туроператорът ѝ беше описал надълго и нашироко очарователното местенце, издържано в старовремски стил, но с всички удобства на цивилизацията — басейн, сауна, климатик и широки удобни легла.

Клариса пристъпи в стаята, резервирана по телефона, и направи отвратена гримаса.

— Тук вони...

— Да ти припомня ли, че ти избра това място?

— Няма нужда — въздъхна Клариса.

Бяха наели хотелския „апартамент“, така че освен два маломерни кревата, събрани един до друг, тук имаше и диван, който изглеждаше така, като че ли е паднал от високо.

Клариса продължаваше да души въздуха.

— Да ти помогна ли? Кучешка урина, бабешки чорапи, изсъхнала сперма — услужливо изреждаше Грейви. — Да продължавам ли?

Клариса грабна телефонната слушалка, като внимаваше да не я доближава до ухото си повече от необходимото, и набра номера на Синамън и Джо Трети Мейсън. Молеше се да имат стая за гости... (почеса се — нещо току-що я беше ухапало по ръката)... и да ги поканят, преди да са пипнали бълхи.

Безпогрешни признаци, че някой наистина е много богат:

1. Алея без никакви означения, която отвежда към заградено имение, чиято морава заема площ 3–4 квадратни километра.

2. Липса на пощенска кутия, затова пък — наличие на табела с гръмко име на входа. Само истински богатите кръщават именията си.

3. Висока ограда и порти като кремълските (или подобни).

4. Площадка за хеликоптери.

5. Зоологическа градина. (Без майтап.)

6. Отвъд оградата, портите, табелата и огромната зелена морава — самата Светая светих — каменна сграда с наистина внушителни размери.

Да, старите Мейсън без съмнение бяха червиви от пари.

Грейви би могла да го потвърди, ако не беше загубила дар слово. Челюстта ѝ беше увиснала така, че имаше опасност да се откачи. Клариса паркира наскре зелената морава (зеленото винаги е балсам за очите — все едно дали в приказките за елфи или във вид на шумолящи банкноти) и се опита да изтръгне приятелката си от вцепенението ѝ.

Измъкнаха се от мустанга и се отправиха към парадния вход, към който отвеждаха белокаменни стъпала (едно, две, три... Клариса се отказа да ги брои, тъй като ѝ свърши дъхът).

Синамън Мейсън, с кокетна престилчица и чаша мартини в ръка, ги чакаше горе на площадката и ги поздрави така сърдечно, че Клариса се уплаши да не е сбъркала адреса.

— Клариса, скъпа! Радвам се, че най-после се появи!

Тя я притисна в прегръдките си и разтърси ръката на Грейви така силно, че едва не я откачи от раменната става.

— Заповядайте, момичета. Добре сте дошли!

В огромното фоайе ги очакваше икономът — възрастен негър с бяла, гладко вчесана назад коса. Той пое багажа им и връхните им дрехи.

Клариса имаше чувството, че е попаднала в някоя от старите плантации на Юга. Побиха я тръпки както всеки път, когато влизаше в съприкосновение с нечие огромно богатство.

Но външно се владееше, дори успя да прошеушне на Грейви:

— Ще ти изхвъркнат очите!

В момента минаваха през балната зала(!), която беше свързана с всекидневната.

— Извинете ни за неразборията — свойски каза Синамън.

Сигурно имаше предвид двете списания, оставени на масичката за кафе.

Дори да ѝ беше съдено да умре от насилствена (удушаване) или преждевременна смърт (задавяне с фъстък), Клариса би била щастлива да го стори в такава обстановка сред кадифе и коприна в

прасковенорозово, заобиколена от букети свежи цветя. Сигурно щеше да се озове направо в рая...

И Грейви сигурно се вълнуваше от подобни мисли, ако се съдеше по стреснатото ѝ, леко глуповато изражение. „Някои хора губят ума и дума при срещата си с истинското богатство“, помисли си Клариса.

— Моля, заповядайте — усмихна се Синамън. — Настанявайте се. Сигурно умирате от глад след дългия път...

(Боже, ако знаеше колко е близо до истината!)

Тя позвъни със сребърен звънец и две домашни прислужници с колосани престилки изникнаха като изпод земята. Огромните подноси в ръцете им се огъваха от тежестта на ордьоврите.

Грейви се разкашля. Клариса я смушка в ребрата.

— Ще желаете ли и нещо за пиене? — попита Синамън.

— Едно мартини ще ми се отрази добре — каза Грейви, но Клариса я настъпи предупредително.

— Благодарим, но засега ще се задоволим само с по чаша вода.

— Прекален светец и богу не е драг — процеди Грейви едва чуто.

— Мила Клариса, колко е хубаво, че си тук... Имаме да си говорим за толкова много неща! — майчински бърбеше Синамън.

— О, да, наистина... — потвърди Клариса и напъха някаква странна на вид хапка в устата си.

Каквото и да беше това, определено беше вкусно.

Грижливо избърса уста с ленената салфетка с монограм. Защо родителите ѝ никога не се бяха сетили да я запишат на уроци по етикет?! Тя нямаше да допусне същата грешка — добрите маниери бяха жизненоважни за бъдещето на едно дете. Нейният син (или дъщеря) нямаше да се чувства неловко, когато гостува на баба си.

Синамън приглади и без това изрядно вчесаните си коси. Беше гладка и изящна от глава до пети като порцеланова статуетка. Дори по челото ѝ нямаше нито една бръчица.

— Как е моето момче Аарон? Не съм го виждала от...

Тя махна неопределено с ръка и Клариса затаи дъх. Това беше жест на майка ѝ!

Прие съпадението като знак от съдбата.

— Аарон е... добре — беше всичко, което успя да измисли.

Грейви се беше вторачила в някаква лампа с абажур от цветно стъкло.

— Това... от „Тифани“ ли е?

Клариса едва не потъна в земята, но Синамън отговори с усмивка:

— Да. И вие ли ги колекционирате?

— Госпожо Мейсън... — намеси се Клариса.

— Моля те, дете. Наричай ме просто Синамън. Защо са тези официалности?

Клариса разбра, че Синамън си беше пийнала, но умерено, като нечия възрастна леля, която обича домашния уют и всяка неделя ходи на църква.

— Синамън, трябва да ти кажа нещо — започна тя. — Нещо, във връзка с причината, която ме доведе тук...

Грейви наостри уши.

— О, да, обезателно ще си поговорим надълго и нашироко по време на вечерята. Нали ще останете за вечеря? — Синамън имаше специфичен южняшки акцент. На Клариса щеше да ѝ бъде необходимо известно време, за да свикне с него. За миг я връхлетя споменът за Саймън с неговия английски акцент, но тя успя да го прогони, като живо си представи нощите на Юга — искрящи като огърлици от светулки и уханни като ментов сироп. Чувстваше се като Скарлет О'Хара — готова да жъне победи, да се остави вихърът да я отнесе.

— Дали ще останем за вечеря?! — възкликна Грейви. — Искате ли питане? Ако кажете, ще останем и следващите няколко години. Не бих имала нищо против и да ме осиновите.

В този момент Клариса на драго сърце би я удушила.

Синамън учтиво се засмя, но изражението на очите ѝ остана непроменено. Клариса внимателно я наблюдаваше. Тя разполагаше с нещо като вътрешен радар и успяваше да прецени повечето хора още при първа среща, и то с прецизността на електронен микроскоп. Но майката на Аарон, въпреки своята дружелюбност и непринуденост, в същността си оставаше непроницаема — като морска повърхност.

В нейно присъствие Клариса се чувстваше объркана. Както когато в осми клас Марти Бауърс се появи в училище със сутиен и истински пораснали гърди. Беше се сблъскала с нещо ново и затова смуцаващо, дори плашещо.

— Сигурно бихте искали да се освежите, да се преоблечете — каза Синамън, като приглади престилчицата си.

Тези ръце с гладка бяла кожа не бяха хващали тиган — Клариса бе готова да се закълне в това.

— Поканили сме няколко семейни приятели на вечеря. Нищо официално. Облечете се както ви е удобно.

Икономът, който се носеше като Исус по водата, ги въведе в „покоите им“ — стая за гости с размерите на хангар.

— Объркана съм — каза Клариса, когато двете най-последна останаха сами. — Защо тази жена се държи толкова мило? Нали отрязаха квитанциите на Аарон само защото се ожени за мен! Искан да спечеля сърцата им, бях готова за дълга и упорита съпротива, нещо в стил „Animal Planet“.

Тя вдигна малката снимка в сребърна рамка, от която я гледаше Аарон. Беше още момче — загоряло, голо до кръста, с въдица в ръка. До него стоеше друго момче — русо и кльощаво, доста по-дребно, с леко нацупено изражение. Двамата нямаха почти нищо общо.

— Южняците са вежливи хора — отбеляза Грейви. — Благовъзпитани. Дори ако се канят да ти прережат гърлото, ще кажат „моля“ и „извинете“. Да имаш предвид.

Тя влезе в банята и изпищя.

— Какво има?! — скочи Клариса.

— Двойна вана! Бързо ела да видиш!

Клариса само поклати глава и си събу обувките. Имаше чувството, че краката ѝ са отекли. Размърда пръсти — време беше да си направи педикюр. Снахата на Синамън, съпругата на Аарон, трябваше да бъде изрядна. Във всяко отношение.

Трябваше да се опита да надзърне в „детската стая“ на Аарон. При първа възможност.

— Идваш ли?! — изкрещя Грейви.

Беше захвърлила дрехите си на пода. Тялото ѝ беше стегнато и стройно — като на онова момиче, което преди осемнайсет години отмъкна първото гадже на Клариса. Грейви, с котешките очи и грациозната походка. В сравнение с нея Клариса се почувства тромава и разплута. От горещината и дългото пътуване дрехите сякаш бяха залепнали за нея като втора кожа. Разсъблече се с пухтене и зашляпа

към ваната, където Грейви се цамбуркаше весело като осемгодишно момиченце.

Бяха канени на вечеря — факт, който все повече ги притесняваше. След като се погрижиха (с помощта на сешоара) за прическите си, трябваше да решат и какво ще облекат. Най-после се спряха на бели тениски, леки памучни пуловери (също снежнобели) и панталони на Катайон Адели. Една лека перлена огърлица би била много подходящо допълнение към тоалета, но уви.

Трябваше да се примирят с факта, че каквото и да облекат, щяха да изглеждат или по-официално облечени от останалите гости, или тъкмо напротив.

Отне им доста време, докато открият трапезарията. За малко да пропуснат вечерята. В крайна сметка, след като дълго се бяха лутали из разни коридори и почти бяха изпаднали в паника, икономът ги уведоми, че гостите са на верандата.

Това беше изключително полезна информация. Стига да знаеха къде е верандата.

— Би трябвало да е някъде отвън... — каза Грейви.

— Сериозно ли?

Последваха икономата, който стъпваше безшумно като котка.

Минаха през френския прозорец и се озоваха наред дълго патиио, което гледаше към задния двор. Гостите, насядали около огромната маса, бяха поне два-сет души. И всички гледаха в една посока — към игрището за голф.

Жените бяха облечени в стилни ленени костюмчета и всички до една носеха перли. Определено нямаше опасност да се окажат най-официално облечените.

— Косата ми настръхна... — прошепна й Грейви.

— Поне няма да останем на сухо...

Всички гости бяха с чаши в ръка.

Изведнъж, някъде съвсем наблизо, проехтяха два изстрела. Грейви и Клариса се хвърлиха по очи на земята.

Времето сякаш спря. Изведнъж гостите заръкопляскаха, а Грейви и Клариса вдигнаха плахо глави.

— Клариса, скъпа! — чу се гласът на Синамън. — Добре ли си?

Двете се изправиха на крака.

— Открих го! — възкликна Клариса и подаде на Грейви нещо, което тя побърза да пхне в устата си.

— Викодин — обясни Грейви на аудиторията. — Много помага при стрес.

— О, скъпа! Стреснахте ли се? — обърна се Синамън към Клариса. — Няма нищо страшно. Моят човек Джо Трети просто си гърми. Туй му е страст. Все гледа да отстреля една-две яребици преди вечеря. А ако извади късмет, може да уцели и някоя дива патица.

— Патица? — потръпна Клариса. — Жива?

— Запален ловец е, скъпа. Пък и готвачката ни е невероятна. Тъй ги приготвя, че пръстите да си оближеш! Слага им чили и каквото там трябва...

— Исусе Христе — промърмори Грейви.

— Исус също е бил ловец — спокойно отбеляза някакъв мъж с формата на патладжан и със сако от туид, като връчи на Грейви чаша ментов джулеп. Тъкмо навреме. Тя се свлече на един от столовете, останала без сили. Ако беше видяла годината (хиляда седемстотин и някоя си), инкрустирана на седалката на стола, това щеше съвсем да я довърши.

Около тази маса спокойно можеха да седнат трийсет души. Имаше няколко свободни места.

Синамън, като истинска домакиня, обикаляше около масата с грацията на примабалерина, дебютираща в Кралската опера, за да се увери, че всички са се настанили удобно. Грейви и Клариса седяха една срещу друга. Грейви се оказа между някакъв младеж с папийонка и Патладжана със сако от туид, който очевидно беше взел задачата да я налива с джулеп много присърце.

Той се прояви като кавалер още в самото начало, когато изтегли стола на Грейви, а тя се стресна и за малко да реши, че мястото е запазено за друг. Момичетата в Ел Ей не бяха свикнали с подобни жестове.

Клариса се подсмихна. Двете с Грейви размениха многозначителни погледи. Не всеки ден се случваше да ти кавалерства мъж.

Изведнъж се появи едър мъж с буйна снежнобяла грива, оранжево елече и ловджийска шапка. Приближаваше се като вихър и възбудено размахваше дванайсеткалибров двуцевка (Клариса беше виждала такива във филмите с Бърт Рейнолдс и по телевизия „Фокс“).

— Какво ще кажете, а?! Туй се казва изстрел! — изрева той. — Уха-а!

Всички заговориха в един глас, а новодошлият захвърли пушката на масата (при което Грейви и Клариса отново подскочиха), пресуши до дъно една чаша с кафява течност (която най-вероятно беше бърбън — поне това пиеха всички южняци във филмите) и избърса уста с опакото на ръката си.

След което удари с юмрук по масата и успя да обърне няколко чаши.

— Джо Трети — надигна се от мястото си Синамън, — веднага престани!

Съпругът ѝ я погледна като дете, на което са се скарали.

— Защо се сърдиш, Захарче?

— Защото се излагаш, а освен това излагаш и мен. Дръж се поприлично. Дошла е снахата — какво ще си помисли?

Всички се извърнаха към Клариса. В погледите им се четеше очакване.

— Здравейте, господин Джо Трети — малко плахо започна Клариса. — Радвам се да се запозная с вас...

Тя очакваше някаква реакция, може би бурна мечешка прегръдка, но след като нищо такова не последва, продължи:

— Както знаете, омъжена съм за Аарон, вашия син.

— Да, известно ми е. Е, ще изплюеш ли камъчето? Казвай к'вото имаш да казваш.

Клариса почувства, че стомахът ѝ всеки момент ще се освободи от съдържанието си. Насред масата.

— Не е нещо важно... — смотолели тя. — Може да почака.

— К'во да чака? Да цъфнат налъмите?

Клариса примигна. Никога не беше чувала този израз.

Тя погледна към Грейви, но приятелката ѝ само сви рамене. Веднъж още като ученичка беше ходила в Киото на разменни начала и се беше чувствала по подобен начин — не разбираше почти нищо.

Възцарила се беше такава тишина, че можеше да чуе тиктакането на някакъв стenen часовник вътре в къщата.

Мозъкът ѝ работеше на бързи обороти, като отчаяно се опитваше да реши дали точно сега е моментът да направи важното съобщение и как точно би следвало да прозвучи то, като се имат предвид обстоятелствата. Знаеше, че се намира на вражеска територия, като парашутист по време на Втората световна война, но дали наистина всичко беше изгубено или имаше шанс да отърве кожата и да се добере до своите?

Прибягна до отчаян ход — реши да лъже — смело и безогледно.

— Преди всичко искам да изкажа благодарността си на господин и госпожа Мейсън за това, че ме приеха в своя гостоприеман дом. Чувствам се като... — тук Клариса се запъна в старанието си да измисли сравнение в стил „Джо Трети“ — нещо като „петел на бунице“, но после се отказа от идеята. — Чувствам се... чудесно. Сега разбирам защо Аарон винаги говори за вас с такава любов.

Джо Трети изгледа Клариса, сякаш току-що беше отхапала главата на гърмяща змия. А Синамън се прокашля, сякаш се беше задавила. Не беше изключено. Понякога джинът влиза в кривото гърло.

Но ако се съди по това как се беше ококорила Грейви, обяснението беше друго — без да иска, Клариса беше засегнала болното място. Всъщност Аарон никога не говореше за родителите си. Това можеше да означава само едно...

Че не ги обичаше особено. Може би дори ги ненавиждаше.

Когато поиска, Клариса съобразяваше със скоростта на светлината. Но обикновено не се напрягаше чак толкова.

Тя се усмихна с най-очарователната си усмивка и продължи:

— Както знаете, Аарон напоследък е изключително зает — работи върху новия си филм и тъй нататък... Затова решихме да ви направим малка изненада — и... ето ме тук, за да ви засвидетелствам синовната му любов и признателност.

Тук, съвсем ни в клин, ни в ръкав, Грейви се разкашля и наруши тържествеността на момента. Клариса я стрелна с поглед.

Патладжанът бързо наля на Грейви още вино.

— Ами... това беше всичко. Благодаря ви, че ме изслушахте — завърши Клариса.

Двайсет и шест от присъстващите трийсет души заръкопляскаха. Синамън благодари на Клариса и отпи от поредното си мартини. (Икономът беше успял да ѝ го подаде със сръчността на фокусник.)

Джо Трети мълчеше. Беше се вкопчил в масата, което отстрани правеше доста страховито впечатление. Като че ли всеки миг щеше да скочи и да я обърне. Клариса за всеки случай поотмести стола си. Грейви окуражително вдигна палец нагоре — беше доволна от представянето ѝ.

И тогава изведнъж се чу стон. Наведен над чинията със салата, Джо Трети горчиво ридаше.

Клариса паникьосано погледна към Синамън, но тя беше потънала в разговор с някаква жена.

Като че ли никой друг, освен Грейви не виждаше какво става с Джо Трети. Приятелката ѝ беше закрила уста с ръката си и раменете ѝ се тресяха. Очевидно не можеше да спре истеричния си смях — не биваше да ѝ се сърди, ситуацията беше доста стресова.

Преди да разбере какво прави, Клариса протегна ръка и лекичко потупа Джо Трети по рамото. Ах, тези семейни взаимоотношения... Цяло чудо е, че някой изобщо успява да оцелее във водовъртежа им.

Джо Трети продължи да хълца още известно време, а гостите му го оставиха да се наплаче. Клариса остана до него, като се опитваше да го утеши и в същото време да хапва от пържолата си, което се оказва нелека задача. Но успя да се справи. При това — на ниво.

Грейви също смяташе, че мисията е приключила успешно.

Оставаше най-трудното. Клариса смяташе сутринта да се поразходи със Синамън и да ѝ съобщи за наследника в по-неформална обстановка. На четири очи.

Ако изиграеше картите си добре, никога вече нямаше да има повод за притеснение. Поне по финансови въпроси.

Тази мисъл я изпълни с оптимизъм и тя заспа като бебе. Нищо не бе по-здравословно от пълния комфорт, следствие на финансова обезпеченост.

ЛОВДЖИЙКАТА КЛАРИСА

Клариса се събуди късно на следващия ден и осъзна, че не беше говорила с Аарон. Провери съобщенията на мобилния си телефон — бяха точно пет. Ядоса се на себе си, но бързо ѝ мина — беше чиста пред съвестта си, тъй като се ръководеше само от добри намерения. Все пак реши да му звънне незабавно. Веднага след като изяде едно шоколадче.

Аарон спеше. Нищо чудно, след като в Ел Ей беше едва пет сутринта — и за какъв дявол им беше тази часова разлика?! Толкова беше объркващо.

— Здравей, скъпи! Съжалявам, че досега не успях да ти звънна.

— Не успя да отделиш дори минута? — попита Аарон. Звучеше много кисело.

— Имах... неотложна работа. Трябваше да придружа Грейви до болницата. Опитай се да разбереш...

— Разбирам. Дори повече, отколкото си мислиш.

— Тоест?

— Знам всичко.

— Така ли?! — ахна Клариса. Вероятно Синамън или Джо Трети му се бяха обадили снощи в прилив на чувства. Да се чудиш как бяха успели да наберат номера след изпитото количество алкохол, но сигурно си имаха хора за всичко.

— Саймън ми разказа.

Клариса млъкна стъписано.

— Клариса. Там ли си?

— Кой Саймън? Какво ти разказа?

— Клариса... знаеш много добре за кой Саймън става въпрос. Един мазен английски тип. Но това не е разговор за телефон.

— Саймън не е мазен тип. И отдавна не живее в Англия. Освен това сме стари приятели и не виждам какъв е проблемът, че сме обядвали заедно.

— Не говоря за обяда, Клариса.

Тя прехапа устни. Това беше работа само на Сузи.

— Не се прави на света вода ненапита — продължи Аарон. — Няма смисъл да си играем игрички. Казах ти, че знам всичко и няма да търпя да ме правят на глупак!

— Аарон, успокой се. Нека изясним нещата...

— Няма да изяснявам нищо по телефона! Ще поговорим, когато се прибереш у дома. Ако изобщо се прибереш.

И той прекъсна връзката.

Клариса пребледня — това не ѝ се беше случвало от незапомнени времена и нямаше намерение да се примири. Тя отново му позвъни и изкрещя:

— Не можеш да прекъсваш така! Нямах право!

Не можеше ли?

— Ааааа!

Този вик можеше да събуди и умрелите, но спящата в съседното легло Грейви само се обърна на другата страна. Тя имаше дълбок, здрав сън — единственото, което можеше да я събуди, беше обещание за кафе в леглото или орален секс. Не задължително в тази последователност.

Телефонът на Клариса звънна. Тя го вдигна с думите;

— Ще правя каквото си искам и никой няма право да ми държи сметка!

— Разбира се, скъпа — чу отсреща гласа на Синамън. Свекърва ѝ звучеше усмихнато и ведро. — Обаждам се да ти кажа, че ви изпращам ловните екипи, четвърти размер, ако не греша.

Клариса тихичко простена. Новият ден започваше.

— Цялата компания отиваме на лов. Джо Трети пак го е засърбяла крастата.

Клариса стисна зъби. Надяваше се, че не отиват на лов за зайци — нямаше да го понесе. Като малка си имаше зайче (подарък за Великден от баща ѝ) и без да иска, го беше задушила в прегръдките си. Беше го убила от любов. Още една от детските ѝ драми. Списъкът беше дълъг.

Три минути по-късно Клариса и Грейви (полусъбудена) се взираха в ловджийските екипи, донесени от иконома, с чувство за обреченост. Все едно ги изпращаха на война във Виетнам.

Камуфлажните униформи, войнишките ризи и тежките черни ботуши подсилваха зловещото чувство.

Грейви мълчаливо започна да се облича, а Клариса я последва, като полагаше двойно повече усилия. Трябваше да легне по гръб, за да успее да вдигне ципа на панталона си, а лицето ѝ стана червено като рак. Най-после успя някак да се напъха в униформата и да нахлузи ботушите.

Двете се изправиха пред огледалото. Непослушните къдри на Грейви изскачаха изпод камуфлажния каскет, а гърдите на Клариса заплашваха всеки миг да пръснат войнишката риза.

Гледката, поне според тях, не беше особено привлекателна, но бодрият глас на Синамън, долетял по интеркома, ги изтръгна от самосъзерцанието.

Дружинката беше готова за тръгване. Пикапите всеки момент щяха да потеглят.

Дългата колона пикапи, които напускаха имението, напомняше придвижване на танкове по време на военна маневра. Табелите на автомобилите започваха с „Мейсън I“ и стигаха до „Мейсън X“. Доста внушителна гледка. Клариса седеше до Джо Трети, който вече беше успял да пресуши поредното „Блъди Мери“. Движеха се със скорост, доста по-висока от допустимата, но ченгетата ги наблюдаваха невъзмутимо и кротко като преживящи край пътя крави.

Джо Трети би могъл да им помаха и да вдигне наздравица с бутилката — те щяха да отвърнат на поздрава. Южняците явно си живееха като едно голямо купонджийско семейство.

Синамън Мейсън посрещаше гостите си на входа на ловното имение с ръка на хълбока и чаша в другата. Клариса и Грейви се бяха хванали под ръка и пристъпваха плахо, като че се бояха да не би в един момент самите те, принцесите на Бевърли Хилс, да се окажат преследваните животни.

Клариса нямаше кой знае какъв опит с огнестрелните оръжия — беше натискала спусъка един-два пъти на стрелбището в Бевърли Хилс, но присъствието ѝ там беше чиста случайност (беше я замъкнало седемнайсетото ѝ поред гадже, тенисистът — много спортен тип). Спомняше си как се разкарваха с ферарито на баща му и

ваканцията им в Иберия. За съжаление после родителите му загинаха при трагични обстоятелства и последва дълъг съдебен процес. Май това беше причината да скъсат.

Недалеч от входа на ловното имение имаше едноместни моторници в камуфлажен цвят. Очевидно групичката се беше запътила натам.

— Трябва ли да се кача на това чудо?! — настръхна Клариса.

— Много ясно — отвърна Джо Трети. — Освен ако не искаш да плуваш през мочурището чак до езерото с патиците.

Клариса погледна към Грейви, но тя се беше заприказвала с един от мъжете.

— Какво пък — въздъхна Клариса. — Веднъж се мре...

— Майчице-е-е-е-е! — изтръгна се от нея вик, когато моторницата потегли с пълна газ, напълно неуправляема.

Кокалчетата на ръцете ѝ, вкопчени в кормилото, бяха побелели. Целият ѝ живот мина за миг пред очите ѝ. А като капак, беше оплескана чак до ушите с кал и воняща тиня. Не можеше да понесе да си отиде от света така.

Моторницата на Джо Трети изпърпори до нея. Свекърът ѝ беше загубил ловджийското си кепе и бялата му коса се ветрееше.

— Намали! — изкрещя той, за да надвика рева на мотора. — Ще подплашиш патиците!

Някакво огромно летящо насекомо се завря в устата ѝ.

Какво ли още щеше да се наложи да изтърпи? Кошмарът едва започваше. Само мисълта за бебето я крепеше.

— Освободи клапана! — изрева отново Джо Трети.

Клариса го изгледа умно. И в следващия миг, като по чудо, ръцете ѝ отслабиха хватката си. Моторницата се разтресе и... спря.

Джо Трети направи кръгче около нея.

— Скачай! Хайде!

Той също скочи от моторницата и нагази в калта. Клариса го последва. Тревата беше висока почти до пояс, а ботушите затъваха в лепкавата кал.

Най-после стигнаха до езерото и се скриха зад някакво укрепление от клони и листа.

Тогава Клариса видя патиците. Бяха около двайсетина, имаше и малки патенца, които плуваха плътно зад майките си.

Джо Трети вдигна пушката си и се прицели.

— Може ли аз да стрелям първа? — бързо попита Клариса.

— Разбира се.

Джо Трети ѝ подаде пушката си.

— Стреляй над главите им, за да се вдигнат във въздуха. Гледай да стреляш на север, за да не хвъркнат в неподходяща посока и да ни избягат.

— На север, значи — повтори Клариса, като се усмихна.

После хвана пушката, опря я на рамото си и се прицели.

Джо Трети направи знак на останалите да се дръпнат назад.

И тогава Клариса изведнъж се извърна и „без да иска“ стреля на юг, вместо на север.

Случиха се две неща.

По-точно, три.

Първо, някой извика:

— Уцелен съм!

Второ, патиците хвъркнаха в неподходящата (за стрелба) посока. Тоест мисията на Клариса беше изпълнена.

Трето, една патица тупна точно в краката на Клариса. Тя остана потресена. Това не биваше да се случва.

— Убих патица!

Дори това, че Патладжанът лежеше по гръб на земята и се гърчеше, бледнееше пред факта, че беше простреляла патицата. Ловджиите се скупчиха около пострадалия.

— Страшна си! Това се казва „с един куршум — два заека“ — изкоментира случилото се Грейви.

По време на обяда, който се състоеше от патица на барбекю, фасул, картофи, царевични питки и плодов пай, Клариса разбра, че се беше превърнала в героя на деня, и се убеди, че беше успяла да влезе под кожата на Синамън и Джо Трети. Родителите на Аарон и гостите им си припомняха с най-малки подробности как беше управлявала

моторницата със самоотвержеността на камикадзе и как беше произвела забележителния изстрел, който им осигури обяда. Дори Патладжанът си припомняше със смях как беше станал жертва, въпреки че раната на хълбока му съвсем не беше безболезнена.

Клариса изживяваше звездния си миг — всички лица, обърнати към нея, грееха в усмивка.

Дори Грейви изглеждаше щастлива и бръчката, която сутринта стигаше от челото ѝ чак до пъпа, беше изчезнала.

„Няма никакво съмнение, помисли си Клариса, тези хора ме харесват.“ Така беше — тези толкова различни хора, които гласуваха за републиканците, пиеха странни коктейли и имаха смешен акцент, действително я харесваха.

И тогава изведнъж настроението ѝ се помрачи. „А аз съм дошла да ги моля за пари!“

Реши да не го прави. По-скоро разбра, че няма да го направи. Щеше само да им съобщи, че е бременна, и... да остави топката в техни ръце.

Изправи се и почука по кристалната си чаша с връхчето на ножа (както беше виждала да правят по филмите).

Действително успя да привлече вниманието на всички. За съжаление чашата пострада, но един прислужник се материализира буквално от въздуха и побърза да събере парчетата.

Клариса изчака за момент.

— Да, скъпа? — погледна я окуражително Синамън.

— Ще имам бебе.

След това признание беше готова незабавно да си седне, но Джо Трети я сграбчи в мечешката си прегръдка. И този жест съвсем не срещна съпротивата ѝ, дори напротив — като че ли само това беше чакала.

Синамън изръкопляска с грейнало лице и изведнъж възкликна:

— За бога, та ти не биваше да съ подлагаш на всичко туй! Ами ако съ беше случило нещо с бебето?!

От силното вълнение изговорът ѝ съвсем се доближаваше до този в „Отнесени от вихъра“.

— О, госпожо Мейсън, не се безпокойте — намеси се Грейви. — Клариса е същински експерт по отношение на бебетата.

Клариса я изгледа кръвнишки.

— Нищо лошо не казах... — сви рамене Грейви. — Ти си истинска Мария Кюри в тази област. С което можеш само да се гордееш...

Клариса остави това без коментар и демонстративно насочи цялото си внимание към Синамън и Джо Трети.

Синамън се усмихваше.

— Предвид добрата новина, скъпа Клариса, мисля, че и аз трябва да направя изявление.

Тя се изправи.

„Слава богу, помисли си Клариса, свела свенливо глава. Крайно време беше.“

— Това е най-добрата новина, съобщавана някога — каза Синамън.

Синамън и Джо Трети си взеха довиждане с Клариса с насълзени очи (и това се дължеше не само на изпитото количество джин), след което един от шофьорите (тук помощният персонал никнеше като гъби след дъжд) ги откара до едно частно летище недалеч от Атланта. Синамън и Джо Трети настояха Клариса и Грейви да се приберат със собствения им частен самолет, който галено наричаха „Гууди“ и който се оказа... истински 727.

На борда ги посрещна широко усмихната стюардеса, настани ги и им донесе хавлиени кърпи и вода с бучки лед. Предоволни, момичетата се облегнаха на седалките, вдигнаха краката си нагоре и затвориха очи. Малко след излитането Клариса заспа и се събуди едва когато се приземиха в Бърбанк, където вече ги очакваше черен седан с тъмни стъкла, изпратен от грижовните домакини.

Клариса беше откарана до дома ѝ първа. Тя прегърна Грейви и помаха, докато седанът се отдалечаваше. Забеляза мотора на Аарон паркиран на обичайното място и при мисълта, че след малко ще се изправи лице в лице със съпруга си, краката и изведнъж отмаляха.

Заизкачва се нагоре по стълбите с тежка стъпка. За пръв път не ѝ се искаше стъпалата да свършат.

ЗДРАВЕЙ И... СБОГОМ

Отгоре на всичко си беше забравила ключовете. Налагаше се да почука.

Аарон ѝ отвори и както пишат в книгите, „стори ѝ се по-красив откогато и да било“.

Измънка нещо като поздрав, но се дръпна, когато Клариса се опита да го целуне.

Гледаше я изпод вежди, със скръстени пред гърдите ръце.

— Добре съм, благодаря — каза Клариса. — А ти как си?

— Не съм спал цяла нощ.

— Пет милиграма „Амбиен“ или десет „Ативан“ или „Ксанакс“, ако освен това се чувстваш и неспокоен — изрецитира Клариса. — И здравият сън ти е гарантиран — поне според Грейви.

— Клариса.

— Добре де, съжалявам, че не си мигнал цяла нощ. Нали това искаш да чуеш?

— Клариса, ти ме изумяваш. Съсипвам се, за да ти осигуря нормален живот, а ти скалпваш някаква лъжа, хукваш нанякъде и ме зарязваш, без да ти мигне окото. Е, можеш да се гордееш със себе си — накара ме да се чувствам пълен глупак.

Клариса седна на дивана, като гледаше кротко като териер на стара дама, докато Аарон крачеше напред-назад из стаята и се горещеше.

— Знам къде си била, така че няма смисъл да разиграваме театър! — каза най-после Аарон и изпусна въздух като парен локомотив.

Клариса съзерцаваше ноктите на едната си ръка. Имаше нужда от маникюр.

— Знам и с кого си била и ако мислиш, че ще се държа, все едно че нищо не е станало, горчиво се лъжеш!

— Не мисля, че знаеш — тихо каза тя. — Ходих да видя родителите ти. Пращат ти много поздрави.

Аарон спря в крачка с отворена уста — като в кадър от анимационно филмче.

Най-после каза само:

— Блъфираш. Не ти вярвам.

— Повярвай ми. Говоря самата истина. Бях при Синамън и Джо Трети.

Аарон, който досега обикаляше като лъв в клетка, изведнъж седна.

— О, боже...

Тя хвана ръката му.

— Нищо чак толкова страшно не е станало. И аз си мислех, че ще ме изядат жива, но, представи си, дори ме харесаха.

— А... разгледали къщата?

— Бих я нарекла по-скоро палат — усмихна се Клариса.

— Какво ти казаха... Синамън и Джо Трети?

— Нищо особено — сви рамене тя и го изгледа, тъй като въпросът ѝ прозвуча малко странно. — Какво по-точно те интересува?

— Просто питам...

Не, не питаше просто така.

— Мисля, че знаеш какво би трябвало да са ми казали...

— Клариса, съжалявам. Мислех сам да ти кажа, но... изчаквах подходящ момент.

Нещо определено не беше наред.

— И кога възнамеряваше да ми кажеш? Нали уж не трябваше да имаме тайни един от друг? — Това, че самата тя го беше излъгала, не се броеше. За това си имаше сериозно оправдание. — Между другото, няма ли хляб в тази къща?

Вече беше гладна, а това допълнително я изнервяше.

— Очаквах, че ще реагираш по-остро — отбеляза Аарон. — В смисъл, че ще започнеш да ме замеряш със столове или нещо такова.

— Аарон, явно не ме познаваш. Аз съм зряла жена и намирам, че е излишно да се правят сцени. Затова, ако обичаш, седни и ми разкажи всичко, което си пропуснал да ми кажеш.

Той се усмихна и седна до нея на червения диван (плюшът му беше започнал да се протрива и погледнат отблизо, той вече

изглеждаше доста старичък).

— Само как се измъкнахме от онази хотелска стая, а? Сигурно още ни търсят...

— Да, много беше забавно — потвърди Клариса. — Гледай този път да не ми спестиш нито една забавна подробност.

Тя се измъкна от прегръдката му, втурна се в кухнята и затършува в чекмеджетата.

— Какво търсиш там?

— Ето това — тя измъкна тесте карти. — Ще поиграем на покер.

— На какво?

— Истината и само истината. Ако спечеля, ще ми кажеш какво точно криеш от мен. И помни, че нямаш никакъв шанс, защото съм много добър играч на покер.

— О, не се съмнявам — подсмихна се Аарон. — Но едва ли си по-добра от мен.

— Така ли мислиш, скъпи? Нали не си гледан от баща, половината живот на когото, е минал в казиното?

И тя раздаде картите така чевръсто, като че ли цял живот само това е правила.

След пет минути играта приключи. Клариса беше разбила Аарон.

* * *

Доволна от себе си, Клариса унищожаваше кутия корнфлейкс, а Аарон замислено я изучаваше с поглед.

Най-после той си пое дълбоко дъх, погледна я в очите, сложи ръка на корема ѝ.

— Клариса. Има нещо, което трябва да знаеш.

— Убедена съм в това.

— Не съм лъжец по природа и никога преди не съм лъгал...

— Искаш да кажеш, че си ме излъгал?

— Съжалявам, чувствам се ужасно, но нещата просто излязоха от контрол...

— Аарон, свързано е с родителите ти, нали?

— Да — въздъхна той.

— Те не са се отказали от теб и не са те лишили от наследство.

Аарон я погледна и на лицето му се появи тъжна усмивка. После бавно поклати глава.

Клариса хвана ръката му, сложена на корема ѝ, и я захапа с всичка сила.

Аарон изкрещя и размаха ръка като развълнуван диригент.

Клариса скочи на крака и извика в лицето му:

— Как не те беше срам да ме излъжеш?!

— Ти ме ухапа — Аарон невярващо гледаше ръката си.

— А ти ме излъга!

— Естествено. Всеки с капка мозък в главата щеше да разбере, че си се омъжила за мен заради парите ми. Искях да знам докъде би изкарала с мен, ако няхах пари.

— Как може?! — повтори Клариса. — Аз нося детето ти.

— Ако ДНК тестът го потвърди — изплъзна се от устата на Аарон.

Изведнъж настана гробна тишина, наситена с напрежение, като в разказ на Едгар По.

— Какво каза? — най-послед попита Клариса. Беше олицетворение на спокойствието, каменно спокойствие — същински Робърт де Ниро в „Нос Страх“.

— Пошегувах се.

— Нищо. Повтори го.

— Казах... — Аарон направи гримаса (осъзнаваше, че е нагазил в лайната, че направо е затынал до шия). — Ако ДНК тестът го потвърди.

На Клариса ѝ бяха необходими по-малко от три минути, за да струпа в куфара си чисти дрехи, кристалния сервиз и чашите от китайски порцелан, розовия „сватбен“ тефтер и някои други дреболии, да грабне котката и кутия десертчета с фъстъчено масло за из път и... да стигне до вратата, при положение, че можеше да премести проклетия куфар, разбира се...

— Клариса, недей...

Тя продължи да влачи куфара — не беше жена, която се предава лесно.

— Нека поне да ти помогна.

Аарон не можеше да я гледа как се мъчи, но Клариса, плувнала в пот, изобщо не му обърна внимание и продължи да пъшка, да проклина

и да дърпа куфара. Най-после си каза, че не това е образът, който иска да остави на своя (вече бивш) съпруг, отстъпи крачка назад и кимна. Налагаше се да преглътне гордостта си, макар че едва не ѝ приседна.

Аарон вдигна куфара без никакво (видимо) усилие и галантно ѝ отвори вратата. Искаше ѝ се да му скрита задника, но щеше да повреди обувките си и се отказа от идеята.

Измина пътя до беемвето с гордо вдигната глава, скрита зад тъмните очила, същинска Грейс Кели (в комбинация с Джаки Онасис), демонстрираща как една истинска дама си тръгва от негодника съпруг.

— Съжалявам, наистина — повтори Аарон. — Но, Клариса, все пак трябва да признаеш, че това светкавично забременяване е малко странно... И в същото време разбирам, че си обядвала с оня тип Саймън, без да ми кажеш и... картинката започва да ми става ясна. Само се постави на мое място...

Той сложи куфара в багажника и се извърна към нея. Лицето му беше толкова близо, че Клариса можеше да види тъмните кръгове под очите му, както и косъмчетата, които не беше успял да обръсне.

Личеше си, че наистина не беше спал цяла нощ.

Клариса седна зад кормилото, а той се наведе към нея.

— Клариса, скъпа, къде смяташ да отидеш? Знаеш, че не си в състояние да се грижиш за себе си...

— О, така ли? — изгледа го Клариса. Погледът ѝ мятеше мълнии. — Много се лъжеш! Ще се погрижа не само за себе си, но и за бебето. Защото то наистина не е твое! — Тя се потупа по корема и добави злорадо: — На Саймън е!

След което потегли с пълна газ, без да поглежда назад.

Всъщност трябва да признаем, че погледна в огледалцето за обратно виждане. Аарон стоеше на същото място с наведена глава, мушнал ръце в джобовете. Искаше ѝ се да го мрази малко повече.

— Мога да се грижа за себе си — повтори, за да си даде кураж. — Мога, и още как. Ще види той!

Извади клетъчния телефон. Трябваше да говори с майка си. Незабавно.

Майка ѝ не се обаждаше. Вместо това Клариса трябваше да изслуша записа на някаква оперна ария и нервите ѝ не издържаха.

Животът е твърде кратък, за да се подлагаш на такива мъчения.

Прегледа пощата си и видя, че беше получила няколко съобщения. Първото беше от Джени — приятелката ѝ се интересуваше как е; второто беше от Ситибанк — те пък се интересуваха къде са парите им. („Ще изпратим нашите адвокати... дрън... дрън... дрън...“ Такива неща.) Третото съобщение беше от Саймън.

„Току-що се връщам от срещата с (тук се споменаваше името на една свръхсексапилна, но известна с това, че е все още девствена, певица) и си мислех за теб... Което, честно казано, малко ме плаши.“

Клариса се засмя — за пръв път от сутринта, и набра номера на Саймън. (Учудващо беше, че го е запомнила.)

Той веднага се обади.

— Имам нужда от компания — откровено заяви Клариса. — За предпочитане, лоша.

И изведнъж се сети, че му е ядосана.

— Защо си казал на мъжа ми, че сме обядвали заедно?

— Не съм аз, някой друг му е казал! А той ми се обади да пита вярно ли е. Попаднала си на мъж с много избухлив характер — като буре с барут е...

— Какво точно ти каза?

— Заплаши гениталиите ми, предупреди ме, че може да се простя с живота си, неща все от този род, не особено приятни. След четвъртата псувня затворих.

— Никога не съм го чувала да псува... — замислено каза Клариса.

— Е, какво си решила? Да не би да бягаш от къщи?

— И освен това съм бременна.

Тя свали всички карти на масата.

Мълчанието отсреща продължи толкова дълго, че Клариса започна да се пита дали Саймън е затворил.

— Така значи... — Най-послед го чу да казва. — Възелът се затяга... Няма страшно. Хладилникът ми е пълен.

Клариса нямаше спомен колко време е плакала на рамото на Саймън, но когато вдигна глава, навън беше паднал мрак и едно телевизионно шоу, което се излъчваше в най-гледаното време, току-що

беше свършило. Саймън включи уредбата — искаше да пусне на Клариса новите си записи.

— Той ми каза, че не съм можела да се грижа сама за себе си! — Клариса се опитваше да надвика музиката, усилена до краен предел. — Какво знае той?! Цял живот съм се грижила сама за себе си!

— О, да...

— Не искам да кажа финансово, но... емоционално.

Саймън кимна разбиращо.

— Той си мисли, че бебето е твое — продължи Клариса.

Саймън я погледна и намали звука на уредбата почти до край.

— Би могло да бъде, нали?

— Не, Саймън. Няма начин. Онази нощ не сме спали заедно.

Казах ти!

Той я прегърна през рамо.

— Ако искаш, ще говорим за това по-късно. Когато си готова.

Клариса само поклати глава.

— Клариса, ти се хвърли в този брак с главата напред...

— Знам — подсмъркна тя в ръкава на пуловера си.

— Беше много безразсъдна постъпка. Та ти дори не го познаваше. Можеше да се окаже някой сериен убиец...

— Така е. Но не можеш да отречеш, че сватбата беше нещо сензационно.

— А бракът ви предварително беше обречен на неуспех. Искаш ли да видиш новия клип на...

Клариса изсумтя като Арнолд Прасето от „Зелените поля“ (с Ева Габор — истинска филмова икона). Трябваше да си издуха носа. Много спешно.

Втурна се към банята. Дългият коридор беше задръстен от златни плочи — като в приемна на водеща звукозаписна компания. Един любител на музиката би изпаднал в екстаз — нея обаче я вълнуваше друго. От няколко часа не беше слагала нищо в устата си. Дали наистина хладилникът на Саймън беше пълен?

Стените на банята също бяха отрупани с плакати и обложки на грамофонни плочи. Тук беше цялото детство (и юношество) на Клариса — „Стоунс“ редом с „Бийтълс“, „Лед Цепелин“, „Дюран Дюран“, „Депеш Мод“, „Аеросмит“ и Брус Спрингстийн.

Клариса седна на тоалетната чиния и се замисли за Саймън и неговата голяма страст — музиката. Това беше нещо, което присъстваше в живота му, откакто го помнеше. Но всъщност откога? Би искала да знае. Не защото това беше Саймън — искаше по-скоро да знае заради самата себе си.

Откъде извираше у някои хора тази страст — все едно дали към музиката или към работата, или към бързите автомобили, или към нещо друго? Тази страст, която в един момент започваше да осмисля живота им и да го изпълва?

Тази страст, която очевидно липсваше у нея.

Този факт дотолкова я смути, че тя грабна листче и химикалка (предвидливо оставени от Саймън на една от етажерките — още едно доказателство, че някои хора са пораснали, а други — тя имаше предвид самата себе си — явно — не). Точно така. Тя все още не се беше превърнала в напълно оформен индивид. Беше някаква... какавида.

И все пак се опита да направи един списък на нещата, които обичаше.

1) Пазаруването.

Разбира се. Ако можеше да се каже, че нещо придаваше смисъл на битието ѝ, това беше то. Виждаше се в най-ранните си спомени — малко червенобузесто момиченце — как гордо носи пазарската чанта на майка си, докато обикалят из отдела за обувки в „Сакс“. Спомняше си с каква възхита гледаше продавачките — усмихнати, очарователни, ухаещи на парфюм.

И... май това беше всичко.

Замисли се дълбоко и след пет минути добави:

2) Яденето.

Обичаше да похапва, не можеше да го отрече. А също и да си пийва.

3) Приятелите.

Не можеше без тях. (Въпреки че понякога не можеше да ги понася.)

4) Сънят.

След кратко размишление задраска пазаруването и написа съня на първо място.

Сега като че ли наистина нямаше какво повече да се добави. Нещата, любими на повечето хора, не я вълнуваха особено. Нямаше любима книга, нито кой знае колко любим филм, предпочитана музика, хоби (друго, освен пазаруването), работа, която да я поглъща, занимание, на което да отдава излишъка си от енергия (спорт, танци, йога, екскурзии сред природата...). Нямаше и някаква изявена дарба.

Затова пък списъкът с нещата, които не харесваше или не я интересуваха, можеше да стане предълъг.

Клариса въздъхна. Започваше да си мисли, че май нещо не беше наред с нея. Беше жена на двацет и осем (трийсет и една години) — би трябвало вече да е изградила характера и интересите си. Но истината беше, че не проявяваше кой знае какъв интерес към света около нея. От друга страна, не беше единствената. Бяха цяла армия млади жени от типа „Моника Люински“, без особени таланти (освен може би един — да съблазняват мъжете по върховете) и притежаващи една вродена инертност (въпреки „високите“ цели, които си поставяха).

Клариса се взираше замислено в образа си в огледалото. Отсреща я гледаше една млада жена, която не се интересуваше от нищо друго, освен от себе си и от собственото си оцеляване (изкачване нагоре по стълбичката).

Отново изпита нужда да ползва тоалетната. (А дори още не беше излязла от банята.) „Проклетата бременност, помисли си. Само ядеш и плакаеш, ядеш и плакаеш!“

Докато седнаше на тоалетната чиния, забеляза малко ръждиво петънце на бикините си. Вгледа се по-отблизо.

Беше кръв. Нямаше никакво съмнение в това.

„О, боже — прошепна. — Що за шегичка е това?“

На тоалетната хартия също се беше появило червеникаво петънце. Клариса прехапа устни.

„Няма нищо — каза си, като се опитваше да се самоуспокои. — Това е само една малка, съвсем мъничка капчица... О, боже! Кръвта ми изтича!“

Дори да извикаше за помощ, Саймън едва ли би могъл да я чуе — уредбата отново гърмеше. Напъха в бикините си достатъчно тоалетна хартия, за да спре бента на язовир, и си пожела час по-скоро

да попадне в ръцете на доктор, и то истински доктор (не посивялото старче с вид на бухал, с приглушен глас и студени като лед ръце, който се грижеше за здравето ѝ още откак беше десетгодишна). Това не беше лека настинка, за която да ѝ изпишат хапчета, не беше някакво обикновено неразположение — имаше нужда от млад, компетентен специалист, запознат със съвременните методи. Някой, в чиито ръце щеше да се чувства сигурна (и нямаше да я побиват тръпки), някой с топъл глас, който щеше да я увери, че всичко е наред.

И да спаси живота на бебето ѝ.

— Слушай, кукло — закани се тя на стреснатото момиче в огледалото. — Ще се измъкна от тази каша и ще запазя бебето дори ако трябва да си навра някъде коркова тапа!

Тя изхвърча от банята и откри Саймън изтегнат на дивана да пуши трева, с блажено затворени очи и слушалки на ушите. Главата му се поклащаше в такт с ритъма.

Викът на Клариса наруши тази идилия.

— Саймън!

Тя го разтърси за раменете.

— Саймън. Трябва да отида в болницата! Веднага!

Той я погледна уплашено.

— Бледа си!

Скочи от дивана, като съвсем забрави за слушалките и политна назад като закачен на ластик. Гледката би била много забавна. При други обстоятелства.

— Моля те, побързай! — Клариса грабна чантичката си. — Губя кръв... Ти ще ме закараш!

Отделението за спешни случаи в болницата „Сидърс Синай“ беше претърпкано, но нямаше нито един наръган с нож гангстер или жена, чийто съпруг я беше посинил от бой — тук не приемаха неосигурени. Клариса връчи здравната си карта, издадена от фирмата на баща ѝ, като се молеше да е валидна.

След което трябваше да почака. Клариса се паникьосваше все повече с всяка изминала секунда, въпреки че петънцето върху салфетката, която проверяваше през две минути в дамската тоалетна, почти не се беше увеличило. И все пак беше достатъчно голямо, за да я

разтревожи не на шега. Достатъчно голямо, за да я накара да осъзнае, че иска това бебе повече от всичко друго на света.

Саймън задряма на един от столовете в чакалнята. Клариса беше трогната от загрижеността му, изпълнена с благодарност.

След час и половина лекарят я прие. Беше лекарка. Млада жена, смущаващо красива.

— От кога сте бременна?

— От два месеца.

— И забелязахте капчици кръв?

Клариса кимна.

— Вие... лекар ли сте?

— Специализант.

Лекарката съсредоточено попълваше болничния лист. Наистина беше много по-млада от Клариса.

— Да... забелязах малки ръждиви петънца.

— Добре, нека да погледна... Вероятно не е нещо обезпокоително.

Клариса вдигна крака на стола.

Жената затопли някакъв метален инструмент и го пъхна във вагината ѝ.

— Кой е вашият гинеколог?

— Нямам такъв...

— И не сте ходила на предварителен преглед?

— Кога? Преди да забременея?

— Да. На профилактичен преглед.

Засрамена от некомпетентността си, Клариса се чувстваше като пълен идиот.

Ето че още преди да роди се беше оказала небрежна, безотговорна майка. Нейната собствена майка поне я беше изчакала да навърши три.

— Можете ли да ми препоръчате някой... добър специалист?

Жената я погледна.

— Доктор Кац. Той е много внимателен.

— Женен ли е? — изплъзна се от устата на Клариса.

Добре, че жената не я чу, заета да наднича някъде във вътрешностите ѝ. Клариса имаше чувството, че търси вътре изгубен ключ. Или златен пръстен.

Най-после прегледът приключи.

— Всичко е наред. Шийката ви е затворена. Няма никакви признаци за отлепяне на плацентата или начало на спонтанен аборт.

Клариса избърса очите си.

— Бебето е добре. Но ви е необходимо спокойствие. И, моля ви, свържете се с доктор Кац при първа възможност.

— Непременно.

— И не се безпокойте. Всичко ще бъде наред.

— Добре — обеща Клариса, но знаеше, че лъже. Навлизаше в свят на тревоги и безпокойства и отсега нататък едва ли щеше да бъде възможно да запази хладнокръвие.

— Благодаря ви от сърце. — Клариса стисна ръката на лекарката. — Ако имам дъщеря, много бих искала да прилича на вас. Впрочем как се казвате?

— Елсбет.

— Не, по-скоро бих предпочела друго име.

Доктор Елсбет сви рамене и излезе от стаята за прегледи.

Клариса остана сама. Не бързаше да си тръгне. Седеше и мислеше за младата лекарка, с която току-що беше разговаряла. Какво ли беше накарало едно толкова привлекателно момиче да седи с години над книгите и да си вади очите, след като спокойно би могла да си хване някой стабилен съпруг и да си уреди живота? Би било толкова по-просто.

Изведнъж ѝ просветна.

А може би пътеката, която Клариса беше избрала, не беше полесната? Въпреки че тя се беше насочила към нея някак съвсем естествено, като че ли всичко беше предварително предначертано.

Как беше започнало всичко?

1. Клариса се беше родила красива. Снимките го доказваха.

2. Видеофилмче документираще първите ѝ стъпки, а в същото време баща ѝ пееше: „Ето я, идва... бъдещата мис Америка.“

3. На петгодишна възраст беше принудена да пази първата си диета. Оттогава мразеше сирене.

4. В прогимназията майка ѝ я убеди, че няма смисъл да се явява на трудния изпит по математика (въпреки че Клариса успяваше да се справи със задачите).

5. На тринайсетгодишна възраст баща ѝ я предупреди, че ако продължава да играе футбол, няма шанс един ден да се появи на корицата на „Плейбой“.

6. На четиринайсет години и половина майка ѝ я заведе в една от агенциите за модели и Клариса трябваше отново да се подложи на серия от убийствени диети.

7. Беше на осемнайсет, когато баща ѝ ѝ намекна, че никога няма да е в състояние да се грижи сама за себе си, затова би трябвало да си намери богат съпруг. Оттогава го търсеше. Дванайсет дълги години. Повече време, отколкото се изискваше, за да станеш лекар. И докъде го беше докарала?

Ето как в малката болнична стая, която миришеше на лекарства, Клариса се закле пред себе си и пред нероденото си бебе, че ще се погрижи и за двамата, че ще спре да се лута без цел и посока и ще направи нещо смислено с живота си (нещо, от което щеше да си докарва максимално високи доходи). Но, разбира се, първото, което ѝ предстоеше да направи още щом се прибереше, беше да почисти веждите си, преди съвсем да е заприличала на Фрида Кало. Кое ѝ напомни най-важното — все още нямаше никаква идея къде ще отиде.

Можеше да помоли Саймън да поостане при него, но прецени, че щеше да бъде тъпо. Аарон щеше да разбере и да я лиши от издръжка при развода. Освен това идеята да трупа целулит пред очите на Саймън не ѝ се стори никак добра.

Може би трябваше да се обади на Аарон, но още му беше много ядосана. Освен това си имаше гордост.

Оставаше още само една възможност.

В шкафчето с медикаменти имаше отворена бутилка изопропил. Клариса отпи една глътка за кураж и набра телефонния номер на майка си.

— Мамо?

— К'во? — майка ѝ звучеше сънено. Клариса погледна часовника си — нищо чудно, приближаваше полунощ. — Мiја, да не се е случило нещо с Аарон? — Тя изведнъж се разсъни.

— Не, мамо.

— Слава Богу...

— Мамо!

— Сигурна ли си, че наистина е добре?

— Божичко... Аз имам проблем, мамо! Аз! Аз!

— К'во си направила? — въздъхна майка й.

— Какво съм направила?! — Клариса не вярваше на ушите си. — Хванах самолета и отидох да се срещна със Синамън и Джо Трети, а Аарон ме е търсил няколко пъти през това време и когато се прибрах, беше като обезумял, после ми призна, че родителите му не са се отказали от него, тогава пък аз откачих, после той каза нещо, което не биваше да казва, и аз си събрах нещата, но преди това му казах, че бебето не е негово, после отидох при Саймън (той беше толкова мил), но едва не загубих бебето. Сега съм в болницата и искам да се прибера у дома. При теб. Мамо? Чуваш ли ме?

— Добре ли е бебето?

— Да, мамо. Бебето е добре.

— А къде е Аарон?

— Мамо! Не ме ли слушаше? Вече не съм с него и не ме интересува къде е!

— Той ти е съпруг. Трябва да поговориш с него. Трябваше той да е с теб сега, а не оня Саймън.

— Какво му е на Саймън?

Един мъж с неестествено извита ръка и изкривено от болка лице се опитваше да влезе в манипулационната. Клариса му направи знак да изчака и затвори вратата.

— Ти никога не си харесвала Саймън, мамо.

— Аз не го познавам.

— Ами да беше се опитала да го опознаеш!

— Не ми говори с такъв тон.

— Мамо, Саймън ме докара в болницата. Можеше да не го прави.

— К'во? И да те остави кръвта ти да изтече на дивана му?

— Мамо, мога ли да си дойда у дома или не?

— Ела, но още на сутринта искам да поговориш с Аарон. Така не може да продължава.

— Отсега нататък ще говоря с него само в присъствието на адвокат.

— А къде ми е кредитната карта впрочем?

Клариса гледаше ноктите си. Трябваше спешно да си направи маникюр. Дано в „Ле Домейн“ да не беше затворено.

Прекъсна връзката — явно двете нямаха какво повече да си кажат, и излезе от манипулационната с такъв замах, че едва не помете мъжа, който примираше от болка отвън.

СЪВЕТИТЕ НА КЕЛНЕРА ЛАРИ

Клариса седеше на същия неудобен стол пред бара, на който бе седяла и в новогодишната вечер и чакаше своя сервитьор. Беше един сутринта и ѝ предстоеше вземането на важни решения. Беше помолила Саймън да се прибере вкъщи — имаше нужда да остане сама, за да си състави план за действие.

— Искам да остана малко насаме със себе си.

— Напълно те разбирам — беше отвърнал той и това, кой знае защо, я подразни.

— Не ми казвай... — чу зад гърба си гласа на сервитьора Лари, който се приближи с поднос, отрупан с джин и тоник, и взе от бара няколко салфетки.

— Имам спешна нужна от съвет.

— Никаква текила две години, редовно миене на зъбите и се обади на майка си — издекламира той. — Чакай да оставя това на онази маса и веднага ще се върна. Като херпес.

Клариса щеше да поръча нещо червено и силно, унищожавашо мозъчните клетки, но си спомни за бебето и остана на сода и сок от боровинки.

Затвори очи. Имаше нужда да поспи. Дори този бар, който винаги беше намирала за уютно местенце, сега ѝ се струваше прекалено шумен, прекалено задимен, с една дума — потискащ.

Беше бременна и вече не се чувстваше тук в свои води. Беше готова да стане и да си тръгне, но келнерът Лари се завърна, по-разговорлив отвсякога.

— Е, казвай. Какво правиш в последно време? Имам предвид, освен мастурбацията.

— Не го наричам „мастурбация“, а „изследователска дейност“.

— Е, в такъв случай аз съм направо Жак Кусто.

— Омъжих се.

— Ами да. Виждам Гибралтарската скала. — Той сложи ръка над очите си като моряк и се взря в сватбения ѝ пръстен от „Тифани“.

— И кой е щастливецът?

— Аарон Мейсън.

— Браво. Ти си била схватлива ученичка.

— Тази вечер се разделихме.

— Наистина действаш... бързо.

— Освен това съм бременна.

— Мога само да те поздравя!

— Казах му, че бебето не е негово.

— Ай, ай, ай, ай, ай!

— Но то всъщност е.

— А ти му каза така, защото...

— Ме излъга.

— И?

— Това е. Излъга ме.

— И какво още?

— Какво друго? Излъга ме.

— Значи... имаш две възможности. Първи вариант — връщаш се при него. Втори вариант — не се връщаш при него. Това беше, госпожо. Консултацията ще ви струва четирийсет долара.

Клариса съзерцаваше замислено чашата си. Май наистина беше време да осъзнае, че животът ѝ не е филм в стил „Холивуд“, и да престане да се държи като наивно момиче от масовката. Налагаше се да вземе нещата в свои ръце.

— Слушай, Лари, ти какво най-много обичаш да правиш?

— Да давам съвети.

— Сериозно те питам. Имаш ли някаква... страст?

— Миличка, ние, гейовете, сме известни със силните си страсти.

— Важно е. Отговори ми, моля те. Какво си обичал да правиш като дете? За какво си мечтал?

— Чакай да си спомня... Във всеки случай не беше да стана машинист... въпреки че имам слабост към униформите.

— Лари, изобщо не ми помагаш. В момента се решава съдбата ми.

— Добре, добре... Мислех си, че от мен може да излезе актьор, но за съжаление съм абсолютно бездарен. Затова пък обичам да съм на

сцената и да имам публика. Може би затова съм в този бар — той разпери драматично ръце в стил „Лорънс Оливие“. — Един вид компенсация... Нали не си си поръчала алкохол?

— Не помня...

— Опитай с петдесет милиграма женшен. Подобрява паметта.

— Не, исках да кажа, че вече не си спомням за какво съм мечтала като малка. Най-вероятно не е било нищо конкретно, иначе все щях да имам някакъв спомен, не мислиш ли? Може би, както ти си лишен от талант, аз пък съм лишена от амбиции. Живата реклама на човек, който се носи по течението и не знае какво да прави с живота си.

Лари се замисли.

— Добре де, все трябва да обичаш да правиш нещо. Опитай се да се сетиш за нещо, което на драго сърце би вършила, дори ако затова не ти плащат нито цент.

— Бих обикаляла по магазините.

— Хмм... това все пак е нещо. Защо не пробваш да работиш в някой магазин? Имаш достатъчно остър език...

— О, не. Не се обиждай, но не съм сервилен тип. Изобщо не ставам за това.

Лари сви рамене.

— Зависи как гледаш на нещата. Моите клиенти трябва да се съобразяват с мен. Както виждаш, те са тези, които седят и чакат... да им обърне внимание.

Клариса се огледа. Трябваше да признае, че Лари имаше известно право.

— Не, Лари. Дай някаква друга идея. Тази се отхвърля.

Тя дори не знаеше истинското му име. И, честно казано, то не я интересуваше особено. Затова пък можеше да си представи полуобзаведената му ергенска квартира някъде на „Феърфакс“ и „Сънсет“.

— И по-бързичко, моля те, защото питието ми свършва, а не мисля, че бих могла да си позволя още едно.

— А какво ще кажеш за работа в някое модно списание? Така и не разбрах какво пиеш.

— Сода и боровинков сок. Какво бих могла да работя в списание? Нямам никаква представа.

Говореше самата истина. Досега никога не си беше задавала въпроса как се създава едно списание. Никой от познатите ѝ не се занимаваше с нещо такова. За нея списанията просто си съществуваха — с лъскави корици и снимки на красиви, модно облечени хора.

— Хайде де, не се занасяй. Само отвори „Харпърс“, „Вог“ или „Ел“ или някое друго списание и ще видиш дълъг списък на хората, които го правят.

— Възможно е... Никога не съм се замисляла за това. Може би наистина бих могла да работя като редактор. Те... какво точно правят?

— Чакай, нямах предвид редактор, а сътрудник, дописник.

— И каква е разликата?

— На редакторите им се плаща малко, всички са кожа и кости, пушат като комини и най-важното, бебчо, бачкат, и то здраво. На сътрудниците пък изобщо не им се плаща (или съвсем малко), не пушат (защото имат деца) и не вършат кой знае какво, затова пък разправят за това наляво и надясно. Същото е като да имаш почетна степен или аристократична титла в някоя малка славянска държавица. Не е нещо, с което да си вадиш хляба, затова пък е нещо, с което можеш да се гордееш. Тъкмо като за теб, а? Какво ще кажеш? Ох... защо не си взех сабото? Не си чувствам краката в тези обувки...

Главата на Клариса още малко и щеше да запуши. Мисълта да види името си, напечатано черно на бяло върху нещо, различно от просрочени сметки, беше направо зашеметяваща. Буквите затанцуваха в чашата ѝ: „Клариса Алпърт Мейсън“, „К. А. Мейсън, К. Алпърт-Мейсън“.

— Винаги съм си мечтала пред името ми да стои някаква титла — призна тя. — Ти си истински гений, Лари. Никога не съм се съмнявала в теб.

Тя го прегърна, обзета от въодушевление.

— Ах, как ще натрия носа на Аарон! Къде трябва да отида, за да започна?

— Чакай малко. Не го прави, защото искаш да впечатлиш някого, дори това да е бившият ти съпруг. А колкото до това, къде трябва да отидеш, ти си тази, която е преспала с всички важни клечки в Ел Ей, захарче. Ти най-добре знаеш на чия врата трябва да почукаш. Аз бях дотук. Оттук нататък всичко е в твои ръце. А аз трябва да се поразмърдам, преди шефът да е довтасал.

Клариса се смъкна (с известно усилие) от крайно неудобния стол, излезе от бара и седна в автомобила си. Преди да потегли, извади нещо от багажника и го запрати надалеч в нощта. Това беше розовият „сватбен“ тефтер.

* * *

Клариса затропа по вратата на майка си (беше два през нощта и, естествено, резето беше спуснато), докато най-после вратата не се откряна и майка ѝ не каза приветливо:

— Върви си у дома!

— О, мамо! — Клариса я избута, въпреки че майка ѝ прояви учудваща за дребния си ръст сила. — Знаеш, че не мога. Съпругът ми е там.

Майка ѝ само изпъшка, поклати глава, седна на дивана и се втренчи в дъщеря си.

— Спи ми се. Умирам за сън — заяви Клариса и се запъти към стаята си.

— Трябва да поговорим.

— Сутринта! Къде си държиш списанията? — Клариса беше завладяна от новата идея. Мухата, пусната от келнера Лари, вече бръмчеше в главата ѝ и тя нямаше търпение да визуализира името си на страниците на няколко списания, преди да заспи.

— Ahora! Веднага. Седни.

— Ma-a-мо.

— Sienta se!

Клариса изигра сцената със сядането с драматизма на второразредна актриса, на която се налага да умре в образователен сериал. Отне ѝ цяла вечност — беше като в много, много забавен кадър.

Майка ѝ я изчака търпеливо и произнесе своята реплика с подobaваща тежест:

— Клариса, дъще, как можа така да се издъниш?

— Моля?

— Да се издъниш, да се олееш, да прецакаш всичко.

— Достатъчно. Не възнамерявам повече да слушам това. Тръгвам си. — Тя стана и се отправи към вратата.

— И къде ще отидеш, ако смея да попитам?

— При някоя приятелка. Какъв е проблемът?

Но проблем наистина имаше. По това време приятелките ѝ спяха и твърде неохотно щяха да отворят на някого.

Може би единствено Дженифър щеше да се смили, но пък онези противни кучета...

— Хайде... Седни.

Клариса въздъхна и пак седна.

— Казвам ти го за твоё добро, момиче. Трябва да оправиш кашата, която си забъркала.

— Как можеш да говориш така на дъщеря си?!

— Говоря ти така, точно защото си ми дъщеря. Ако аз не ти го кажа, кой? Трябва най-после да пораснеш и да си стъпиш на краката. Аз най-вероятно ще започна работа в магазин „Бебе“. Предложиха ми прилично заплащане и ще ми правят отбивки от цената.

— Моля те, млъкни.

— Баща ти отива в затвора.

Клариса беше забравила (временно), че имаше и такъв проблем.

— Трябва да се вземеш в ръце — продължаваше майка ѝ. — Крайно време е. През ноември навършваш трийсет и две.

— Двайсет и осем по паспорт. Пише го и в шофьорската ми книжка.

— Всичко може да пише. Аз знам най-добре кога си излязла на бял свят. И така, ако не смяташ пак да се събереш с Аарон, трябва да си намериш работа. Не мога да издържам и теб, и бебето. Ще помагам с каквото мога, естествено, но няма да ни е никак лесно. А ако искаш да знаеш искреното ми мнение, мястото ти е при съпруга ти.

— За твоё сведение, мисля да започвам работа.

— Каква по-точно?

— Сътрудник към списание. Говори ли ти нещо?

— Почти нищо.

— Така си и знаех.

Всъщност се беше надявала майка ѝ да хвърли малко повече светлина по въпроса с какво точно се занимава тази странна птица,

сътрудникът. Но сподави разочарованието в гласа си и обясни компетентно:

— Това е много важна длъжност и в момента сериозно обмислям тази възможност. Но, нали разбираш, в състоянието, в което съм, не мога да правя дългосрочни планове.

— Клариса. Съзнавам, че не бях достатъчно добра майка, колкото и да ми е тежко да го призная. Бих искала ти да не повтаряш моите грешки. Разбери едно — ако не намериш себе си, никога няма да се чувстваш удовлетворена и няма да можеш да дадеш на бебето си цялата любов, която заслужава.

— Да разбирам ли, че ти не си ме обичала достатъчно? Що за признание в два след полунощ? Трябва ли ти, собствената ми майка, да ми причиняваш това?

— Да, държа да ме изслушаш. В момента не ти е необходима работа, а добър, грижовен съпруг! — Майка ѝ въздъхна драматично и закричи напред-назад из стаята. Оставаше само да започне да кърши ръце.

Клариса тръсна глава, за да улесни думите на майка си, току-що влезли през едното ѝ ухо, да излязат през другото. Целият този среднощен разговор само затвърди у нея решението още утре да си намери работа. Щеше да докаже на майка си, че не е безпомощното, инертно същество, за каквото очевидно я смяташе. Щеше сама да си стъпи на краката — баща ѝ и майка ѝ щяха да видят тогава.

После помисли реално и си даде срок до края на седмицата. Не биваше да насилва нещата.

Майка ѝ беше в тоалетната — когато чу казанчето, Клариса затвори очи и си представи фигурката на майка си — мъничка, мъничка, да се върти и да изчезва надолу в мръсния канал. Визуализацията винаги ѝ помагаше.

След малко, поуспокоена и изпълнена с оптимизъм, започна да разлиства списанията, струпани под масичката в хола. Унесе се в блажени мечти, а когато умората я надви, заспа, заровила лице в юлския брой на „Ел“.

Когато се събуди, беше вече сутрин — понеделник сутрин, идеално време за полагане на ново начало. Включително и за търсене

на работа. Хапна на крак — направо от хладилника (допи останалия в една кутия сок от манго и огледа рафтовете с отчаяната надежда да открие нещо различно от сирене, което да става за ядене). Стомахът ѝ даваше недвусмислени сигнали, че е време да го запълни с истинска храна. Проклети да бяха вечните диети на майка ѝ! Дори печката в кухнята почти не беше включвана, откак баща ѝ се изнесе.

Гладът я беше събудил още в ранни зори — наложи се да изчака по-прилично време, за да започне с телефонните обаждания.

Първо набра номера на Задръстената Роберта.

— Трябва да си намеря работа. Час по-скоро. — Клариса обичаше да подхожда към нещата направо.

— Така ли? Впрочем чу ли новината? Оня проклетник пак ще си има бебе и не ме допуска да припаря до пощенската му кутия. В радиус от петстотин метра. Мерзавец!

— Познаваш ли някой, който да работи в списание?

— Ана, Кейт, Майо, Ларн — изреди Задръстенячката.

— Ларн?

— Да, той е по рекламната част. Мога да се опитам да ти уредя нещо. Ако пак не ми затвори телефона както вчера. Тази сутрин пак пробвах да му се обадя, но сигналът прекъсва. Смяташ ли, че имам параноя?

— Решила съм да стана сътрудник към някое списание.

— Нямах никакъв проблем. Само трябва да звънна на Пейдж.

— Благодаря ти, моя най-най-най-добра приятелко! Искаш ли да обядваме заедно?

— С най-голямо удоволствие. Само че... не бива да стъпвам в „Чоу“, „Айви“, „Чая“, „Барни“, „Локанда“ и „Грилът“. Ще ме арестуват. Заради оня негодник. Била съм го преследвала. Тормозела съм го с писма, представи си. Би трябвало да е поласкан... Но няма проблем да отидем някъде другаде. Без онова ново заведение на Трета. Всъщност... сега се сещам. Ние с Пейдж в момента не си говорим.

Клариса си пое дълбоко дъх.

— Защо? Има ли някакъв проблем.

— Ларн. Казал ѝ за оня малък инцидент с колата... Блъснахме се. Чиста случайност. Той дори не пострада.

— Довиждане... Ще се чуем по-късно... — промърмори Клариса, а погледът ѝ вече пробягваше по следващите имена в

указателя на мобилния ѝ телефон.

Реши да се обади на Тони Би.

Но преди това изтри номера на Роберта от указателя си.

ТЪРСЕНЕТО НА РАБОТА ПРОДЪЛЖАВА

— Заклаха ме — съобщи Тони Би. — Отрязаха ми главата. Аз съм разбит. Напълно унищожен.

— Какъв ти е проблемът? — чудеше се Клариса, докато го гледаше как обикаля полугол из стаята и се вайка.

— Ти не четеш ли вестници?

— Вестници ли? Как да не чета. Редовно преглеждам „213“ — с онези снимки на русите мадами, нали се сещаш? Мен ако питаш, приличат по-скоро на маймуни, но това е отделен въпрос.

— Исусе — изпъшка той. — А не гледаш ли поне новини?

— Зависи. Например... следя онова шоу със знаменитостите — с оня много характерен мотив — та-та-та-там-там-та-а-ам.

— „Нека да се забавляваме“? Това не са никакви новини — изсмя се Тони Би, макар че не му беше до смях. Изглеждаше така, като че ли по-скоро всеки момент щеше да се разплаче. Само мисълта, че така ще изглежда по-малко привлекателен, го спираше.

— Клариса, как изобщо получаваш информация за света около себе си — международната обстановка, войни, избори... такива неща?

— Срещам се със Съзвездието веднъж седмично и обменяме информация. От всякакъв характер.

— Ти си... пълно ку-ку. Но полата ти е страхотна. Кой е дизайнерът?

— Май снощи не ти се е отворил парашутът и сега целият свят ти е крив? Е, ако това ще те успокои, и аз съм на сухо. Въпреки че това е най-малкият ми проблем.

— Какво знаеш ти... — поклати глава Тони Би. — Борсовите ми книжа се сриват, милинка.

— Да... Това никак не е добре — кимна с подobaваща сериозност Клариса. — Виждаш ли как знам. Но стига сме обсъждали твоите проблеми. Аз също имам нужда от помощ. Търся си работа.

Тони Би я погледна и се изсмя.

През отворената врата се мярна фигурата на йога само по жълти гащета. Намазаното му с плажно масло тяло лъщеше и мускулите му се очертаваха.

— Гей ли е? — любопитства Клариса.

— Не го зяпай. Ти си омъжена жена. Акциите ми паднаха от двайсет и шест на дванайсет. Разбираш ли какво означава това? — Той въздъхна. — Връщане в Долината...

— Не! — настръхна Клариса. — Не бива да се връщаш там, откъдето си тръгнал.

Хубава работа. Само това липсваше. Връщане в Долината. За жителите на Уестсайд нямаше по-мрачна перспектива.

— А ти от къде на къде си търсиш работа? Нали се омъжи за богат глупак? Можеш да го водиш за носа и да си живееш живота.

Двамата бяха седнали в черно-бялата луксозна кухня, решена в стила на хотел „Старс“ и поръчана по времето, когато акциите се бяха вдигнали до 125 и продължаваха да се покачват.

— Отговорът е: търсене на собствената идентичност. Освен това се разделих с този, за когото говориш. — Тя отпи минерална вода от кристалната чаша, купена по времето, когато акциите бяха 150 3/4.

— Тц-тц... Ти си обзета от саморазрушителен дух дори повече и от мен.

— Сигурно затова си допадаме — усмихна се тя. — Хайде сега, мисли по същество. Познаваш ли някой в тези среди, който би могъл да ми бъде полезен?

— И да ти предложи работа? Знаеш, че хора без професионална квалификация и без никакви специални умения не се търсят като топъл хляб.

— Аз имам умения... Имам талант да работя с хора. Само ми уреди интервю в някоя редакция. Ако ме назначат, ще дам най-доброто от себе си. Няма да съжаляват, че са ме наели.

— Познавам един човек в „Интърнешънъл Мейл“...

— Нямах предвид мъжко списание!

— Добре де. Чакай да помисля.

— И да знаеш, бременна съм. Така че не бива да се подлагам на свръхнатоварване. Никакво писане на машина и вдигане на телефони.

Тони Би подсвирна.

— Вече си успяла да забременееш? Явно наистина умееш... да осъществяваш контакти.

Клариса му се закани с пръст, целуна го за довиждане и седна в беемвето. Беше свалила капака, за да усеща лъчите на следобедното слънце. Чувстваше се изпълнена с оптимизъм.

* * *

Тони Би ѝ уреди интервю за по-малко от двацет и четири часа. Беше ѝ оставил съобщение на телефонния секретар. След като я упрекваше за ужасния избор на музика (латино, разбира се, голямата слабост на майка ѝ), той я уведомяваше, че трябва да се обади на някой си Тъл Крапински, който си търсел точно човек като нея — способен „да осъществява контакти“.

Клариса зае (по-точно отмъкна) една от роклите на майка си (Даян Вон, 1977) — малко ѝ стягаше в кръста, но иначе ѝ стоеше чудесно. Хареса си и едни нови-новенички сандали на „Прада“ — като че ли бяха създадени специално за нея. Присвои си ги с чиста съвест — отиваше на среща от съдбоносно значене и трябваше да изглежда възможно най-добре.

Пътуването до 31480 „Олд Малибу Роуд“ беше толкова вълнуващо изживяване, колкото и усещането от допира на невероятната рокля до тялото ѝ. Клариса беше свалила покрива на беемвето, беше вързала косата си и се чувстваше като Лорън Хътън в реклама на Есте Лаудер (може би по-скоро като Лорън Хътън на квадрат, като се има предвид колко беше наддала в последно време).

Слава Богу, размерите ѝ се бяха увеличили главно в областта на бюста (там, където гледаха повечето мъже и сто на сто някой, който носеше името Тъл Крапински).

Клариса беше въведена във фойето на грамадна вила в гръцки стил от доста апатично момиче със съвсем малко дрехи. Но първият признак, че това няма да е обикновено интервю, беше портретът на

собственика, атрактивно изрисуван върху цветно стъкло, който те посрещаше още с влизането и не можеше да не привлече цялото ти внимание. Едрият плешив мъж беше заобиколен от млади нимфи, повечето чисто голи, въпреки че, ако се съдеше по настръхналите зърна на гърдите им, ще да им е било доста хладничко.

Мъжът беше облечен в костюм, който отдавна би трябвало да лежи в някой шкаф, но това все още не беше най-страшното. В едната си ръка този полубог държеше черна „Нокия“, а в другата — огромния си член.

Клариса набързо схвана ситуацията и направи обратен завои. Нямаше повече работа тук.

— Хайде, ако ти бях казал, че е сводник, изобщо нямаше да отидеш — оправда се Тони Би.

— А защо според теб изобщо трябваше да ходя?! — изкрещя Клариса в слушалката и се размина на косъм с един тузарски автомобил.

— Защото каза, че си търсиш работа, и аз се постарях да направя каквото мога.

— Постарай се също така да смениш ключалките, както и телефонния си номер и да си осигуриш добра охранителна система, защото ако ми паднеш, ще те убия! Ще те разкъсам на парчета!

— Давам прощално парти — опита се да смени темата Тони Би.

— Защо, къде ще заминаваш?

— Изнасям се. След няколко седмици. Казах ти, че играта на борсата загубя. Но смятам преди това да драсна клечка на къщата. Няма да я оставя на онези чакали. Ще дойдеш ли?

— О, непременно. Няма да пропусна купона.

Клариса остави настрана мобилния си телефон. Чувстваше се потисната. Всичко около нея се сригваше и тези промени я изнервяха. Тони Би вече не беше богат, Саймън беше излязъл от неприкосновения свят на спомените и се беше набъркал в живота ѝ, Аарон беше престанал да бъде сговорчивия, любящ съпруг, а и самата тя вече не беше двайсетгодишната хлапачка с лек и безгрижен нрав (каквато някога сигурно е била, въпреки че не можеше да си спомни).

Набра номера на доктор Кац. (В момента изпитваше нужда от поне малко сигурност.)

Аарон седеше на бара в „Грилт“. Беше поканил тук на обяд един от филмовите агенти (голямо име в киноиндустрията). Човека все още го нямаше и Аарон се възползваше от възможността да огледа обстановката, скрит зад тъмните авиаторски очила, подарък от Клариса (добре че бяха те, инак очите му щяха да изхвъркнат). А сега нервността му си проличаваше само в начина, по който въртеше клетъчния си телефон в ръце.

За пръв път попадеше тук — в свърталището на големите акули. Тук се събираха най-видните холивудски имена — големите играчи, които можеха само с едно мръдване на пръста да те запратят на върха (дори ако до вчера си разнасял пици). Забеляза продуцента, чиито филми бяха спечелили три „Оскара“ един след друг; режисьора, който можеше да снима всичко (от комедия до героичен епос) и да го превърне в хит; цяла армия агенти (те си приличаха като униформени пилоти от авиацията, може би съзнанието, че бяха вездесъщи, им придаваше нещо общо в излъчването).

Изобщо тук беше събран каймакът на отбраното холивудско общество и Аарон започваше да се чуди как ще си плати салатата.

Но вече беше късно за отстъпление — агентът се появи на хоризонта. Очилата с рогови рамки едновременно скриваха и подчертаваха приликата му с филмова звезда. Аарон се запита дали бяха с диоптър или само за камуфлаж. Вече почти нищо не можеше да го учуди. Агентът стисна ръка на Аарон, като междувременно успя да обходи с поглед сепаретата, да види кой е тук и кой го няма и да се настрои подобаващо. После с едва забележимо кимване на главата направи знак на Аарон да го последва.

Първо сепаре.

— Това е Аарон Мейсън, сигурно вече сте чували за него... — представи го агентът на един филмов продуцент с щръкнала коса, който правеше хит след хит.

— О, да. Вие бяхте женен за онази сладурана... как ѝ беше името?

Второ сепаре.

(Кратко оживление, свързано с появата на Арнолд Шварценегер — той не е от най-честите посетители тук, но днес е премиерата на новия му филм.)

— О, вие сте съпругът на Клариса? — вдига вежди друг голям шеф на киноиндустрията. — Завиждам ви, тя е страхотна.

Трето сепаре.

— Чух, че Клариса е бременна. Честито.

Една от централните маси.

— Непременно ѝ предайте много поздрави от мен!

Аарон се усмихва, стиска протегнатите ръце и се чувства съвсем, съвсем не на мястото си. Като някой, който играе чужда роля. Сърби го езикът да изплюе камъчето.

Най-после обиколката през деветте кръга на ада приключва и агентът поръчва обяд, без да поглежда менюто.

„Както обикновено?“, пита келнерът. Аарон отново настръхва при мисълта за сметката.

— За вас ли се е омъжила Клариса? — приятелски го пита келнерът. — Поздравете я и ѝ предайте, че много ни липсва.

Аарон дава поръчката си и горчиво съжалява, че в Холивуд не е прието да се пие на обяд. Има нужда от нещо разпускащо.

Агентът връчва на келнера карта „Американ експрес“.

— Мразя да чакам за сметката...

Аарон се усмихва и прибавя един хамбургер към поръчката си, като решава да престане да се безпокои за сметката си веднъж завинаги.

— Не, не и не — повтаряше Клариса на майка си, която не преставаше да ѝ натяква (дори без думи — с всяка въздишка, с всяко покашляне, с всяко укорително поклащане на главата) все за едно. — Нямам работа при Аарон. Имам си други грижи. Търся си работа.

През последните две седмици ежедневието ѝ протичаше доста еднообразно. Седеше на дивана и набираще един през друг телефони. Щеше да прозвъни всичките си познати, но щеше да си намери работа в някое списание, дори да беше „Американски риболовец“, все едно. Наумеше ли си нещо, винаги го постигаше.

Упорито продължаваше да не отговаря на обажданията на Аарон, въпреки че майка ѝ хукваше при всяко позвъняване, още малко и краката си щеше да счупи. Слушаше я как му се оплаква от неблагодарната си дъщеря, голяма инатчийка, *losa en la cabeza*.

Клариса не само че не униваше, но дори все повече се затвърждаваше убеждението ѝ, че рано или късно онова, което трябва да стане, ще стане. Писано беше да стане. (Щом самият Лари сервитьорът ѝ го беше казал.) Чувстваше се спокойна като Ной наред Потоп.

Единствено съжителството с майка ѝ се оказа по-голямо изпитание, отколкото си го беше представляла. Двете непрекъснато си лазеха по нервите и отношенията им се обтягаха с всеки изминал ден. Влизаха в пререкания средно на всеки 5,3 секунди, и то заради всевъзможни дреболии (например, че Клариса пак е изяла всичко в хладилника и дори всичко, скрито по шкафовете, включително и дълбоките резерви). Оправданието на Клариса беше, че не може да си губи времето да ходи до магазина, след като всяка минута ѝ беше ценна. Освен това беше свикнала да пазарува само неща от първа необходимост — бельо, дрехи, обувки.

Като капак на всичко, майка ѝ усилено репетираше за ежегодния благотворителен бал на „Ангелите“ (самодейна труппа, съставена от бивши кралици на красотата и застаряващи звезди от сапунени сериали, почти напълно лишени от певчески талант и танцувални умения). Тъй като упорито отказваха да се разделят със сцената, те си бяха поставили благородната цел да събират пари за деца с недъзи. Тазгодишното представление носеше гръмкото име „Стълба към звездите“ — коронният номер на „момичетата“ щеше да бъде танц степ, изпълнен под звуците на „Стълба към небето“ (горките „Лед Цепелин“, само ако знаеха на какво посегателство бяха станали жертва!).

И така, всяка вечер майка ѝ (сияеща като Пепеляшка в нощта на бала) се намъкваше в черен клин и обувки за степ и с още няколко приятелки (целите в искрящи пайети, като коледни елхи) отиваха да репетират. Танцуваха до изнемога (докато някоя от тях не вдигнеше кръвното или не си разместеше ребро). Клариса ги изпращаше с едва прикрита неприязън (примесена с мъничко завист), след което отваряше хладилника и почваше да се тъпче.

Но най-кошмарното беше, ако някоя от бабичките почнеше да превъзнася отдавна погребания си съпруг. Клариса не можеше да слуша как жени, отдавна минали четирийсетте, си говорят за мъже. Струваше й се противоестествено.

— Добре де, защо просто не се изнесеш от там? — попита я Теди. Беше пуснат под гаранция срещу 50 000 долара (тъй като все пак не беше изнасилвач или сериен убиец, с други думи — обществено опасен тип) и двамата с Клариса закусваха в „Нейт и Ал“ една съботна сутрин (подобно на много други бащи и дъщери). Мила семейна картинка, която би могла да символизира безоблачното щастие, ако Теди не трябваше пак да се върне в затвора преди Коледа, а Клариса не беше бременна и разделена от съпруга си (с когото беше живяла едва три седмици).

— И къде ще отида, ако смея да попитам?

— Приемам гнева ти, разбирам гнева ти, мога да го почувствам. Но не мога да поема отговорност за него.

— Какво пак си чел?

— Какво имаш предвид?

— Много добре знаеш какво. Пак си се ровил в онези терапевтични книги. Защо си пълниш главата с глупости?

— Не смятам, че е глупост да се опитваш да надникнеш в собствената си душевност — смръщи вежди Теди.

— Особено ако си се издънил като родител и си търсиш оправдание.

Но Теди не обърна внимание на забележката й — беше прекалено зает да се усмихва на сервитьорката, която му донесе поръчката — риба с лук и яйца. Клариса сбърчи нос — повдигаше й се от определени миризми (особено в съчетание с присъствието на близък родственик).

Теди се нахвърли върху яденето — приличаше на изгладнялата горила, която Клариса беше видяла в един филм. Унищожаваше храната със същото настървение.

— Е, ще ми кажеш ли какво се е случило? — по едно време вдигна глава от чинията си той.

— Откъде да започна?

— Между другото, казах ли ти, че Аарон дойде да ме види?
 — Не — подскочи Клариса.
 — Ами да, намина да види как съм...
 — За кого се мисли?! — настръхна Клариса.
 — Той ми е зет — напомни Теди. — Да си призная, много ме трогна този жест на внимание.
 — Това е само защото се чувства гузен.
 — От къде на къде ще се чувства гузен?
 — Заради нещо, което ми каза.
 — Онова за бебето ли? Забрави. Нали си спомняш как си говорехме с майка ти?
 — Крещяхте си, не си говорехте. А той каза ли ти как ме праметна?
 — Да — ухили се Теди. — Много хитро измислено.
 — Няма що. — Клариса го изгледа подозрително. — Ти да не си на негова страна?
 — Клариса, не съм на ничия страна. Но не можеш да отречеш, че този момък е истинско злато.
 Клариса преглътна. Не вярваше на ушите си.
 — Татко, ти не го познаваш, колкото го познавам аз, нали?
 Баща ѝ окончателно приключи с яденето. Беше омел чинията.
 — Клариса — изкашля се той. — Колко смяташ, че съм платил на адвоката си?
 — Хайде стига, татко. Ти имаш пари...
 — Банковите ми сметки са замразени. До една. Ако си спомняш, имах само петстотин долара в брой.
 — Ако поискаш от мама, сигурна съм, че няма да ти откаже. Щом още ти глади ризите.
 — О, не. Достатъчно неприятности съм ѝ причинил, та сега и това. Освен това майка ти няма пари.
 Клариса го погледна втренчено.
 — Искаш да кажеш, че...
 — Аарон — кимна баща ѝ.
 — Аарон? Помолил си Аарон да плати на адвоката ти?! — Никога през живота си не беше изпитвала такова неудобство. Божичко.
 — Не беше точно така — оправда се баща ѝ. — Той видя служебния адвокат — кръгла нула, и сам настоя... Опитах се да

откажа, но той не искаше и да чуе. Естествено, ще му върна парите — веднага щом се измъкна от тази каша. Ще... ядеш ли това яйце?

Клариса поклати глава. Стомахът ѝ се беше свил на топка. За пръв път от доста време насам нямаше никакъв апетит.

— Но защо ще го прави?

Вместо да почувства благодарност, още повече я доядя на Аарон. Все трябваше да се прави на добряк, на голям спасител.

— Е, убеди ли се какъв благороден човек е съпругът ти? Казах ти, че си извадила късмет с него.

Той натъпка яйцето в устата си и се облиза, вместо да използва салфетката.

— Само... гледай да не разбере, че знаеш, Захарче. Обещах му да не ти казвам.

— А ти държиш на обещанията си, както всички знаем.

— Приемам гнева ти, разбирам гнева ти, но не поемам отговорност за него — повтори Теди. — Благодаря ти за яйцето, много беше вкусно.

20

СРЕЩАТА

Аарон се беше обадил на Джен от „ъгловия си“ офис (който представляваше ъгълче в офиса на режисьора на продукцията). Досега не беше успял да говори лично с Клариса, затова пък беше научил много за детството на майка ѝ в Южна Америка. И въпреки че следващата му стъпка беше отчаяна, той нямаше друг избор. Защото наистина беше отчаян.

С Джен се срещнаха за обяд в ресторанта на киностудиото. Тук беше пълно с пъпчиви младоци, чиито погледи жадно се впиваха във всеки, облечен от „Прада“ и „Хюго Бос“, и го изпращаха с копнеж чак докато хлътнеше във VIP салона, където всичко — храната, водата, дори въздухът — беше от по-високо качество, достъпно само за „богоизбрани“. Като говорим за отчаяние, тук Аарон беше попаднал съвсем на мястото си.

— Ароматерапията може буквално да промени живота ти — увери го Джен. — Вече съм го изпитала, затова ти го препоръчвам. На теб например малко ванилия би ти се отразила добре. Изглеждаш ми напрегнат.

— Защо изобщо не иска да разговаря с мен? Какво си е наумила? — Той набоде късче риба на вилицата с такова ожесточение, като че ли извършваше жертвоприношение. После отмести чинията. Повече от всичко му се искаше да си запали цигара. Кое то, естествено, беше немислимо.

— Клариса е наранена — обясни Джени. — Тя е нормално, чувствително човешко същество.

— Тя ли е наранената? — вдигна вежди Аарон... Защо си мислех, че би трябвало да съм аз? Чувствам се... употребен. Това е точната дума.

— Клариса Алпърт е най-старата ми приятелка — тържествено заяви Джен. — Тя може да хитрува и да лъже... по малко, но не използва хората. Няма този навик.

Аарон се вгледа в нея. Огромните кафяви очи го гледаха, без да трепнат, но съществуваше сериозна опасност Джен всеки момент да се разплаче.

— Добре, съжалявам — бързо каза той. — Връщам си думите назад.

— Знаеш ли, тя е много заета напоследък. Търси си работа.

— Аз пък си мислех, че „работа“ и „Клариса“ са две взаимно изключващи се понятия.

— Аарон!

— Съжалявам, съжалявам. Напоследък съм станал язвителен. Не знам защо. Сигурно е от самотата. Та, значи, казваш, търси си работа?

— Като сътрудник в списание.

Джен го погледна и Аарон разбра, че от него се очакваше да приеме този факт с цялата подобаваща сериозност. Той кимна, но мисълта му вече беше две крачки напред — напрягаше се да си спомни кой от познатите му би могъл да се окаже полезен.

— Е? Няма ли да ме попиташ?

Аарон трепна.

— За какво?

— За бебето — въздъхна Джен. — Мислех, че това е причината да съм тук... или греша? Не искаш ли да знаеш как е бебето?

— Щях да попитам — смути се Аарон, — но Клариса ми каза, че бебето всъщност е на Саймън.

Очите на Джен станаха огромни като чинии.

— Това са пълни глупости.

— Но са думите на Клариса.

— Все едно да ти кажат, че на Марс има живот — махна с ръка Джен.

— Но на Марс има живот.

Джен само го изгледа.

— Виж, аз смятах, че е невъзможно Клариса да е бременна, а ето, че е. Излиза, че няма нищо невъзможно.

— Аарон, бебето е твое. Сто и десет процента. Гарантирам.

— И си толкова сигурна, защото...?

— Защото нямаме тайни една от друга по отношение на мъжете — спокойно отвърна Джен. — Ако Клариса беше спала със Саймън, това щеше да е новина. И тя нямаше да пропусне да ни я съобщи.

- Значи си сигурна?
— Убедена съм.

Поканата за прощалния купон в дома на Тони Би не можеше да дойде в по-подходящ момент. Клариса вече беше в третия месец и отношенията с майка ѝ се бяха обтегли до крайност. Интервалът, през който те започваха да си разменят остри реплики, се беше скъсил на 2,7 секунди. Така че Клариса отчаяно се нуждаеше да прекара една вечер навън, без това да ѝ струва пари (каквито нямаше).

Огледа се в огледалото в цял ръст на стената на дрешника на майка си. Слава Богу, майка ѝ беше навън — репетираше с „Ангелите“ в дома на една приятелка. Облечена в лека лятна рокля (флорални мотиви на фона на тънички райета), Клариса намери, че изглежда добре. Въпреки увеличените размери. Бюстът ѝ беше станал доста внушителен и го крепеше „бабешки“ сутиен с банели, но повече я смуцаваха ръцете ѝ, набъбнали като наденички. В края на краищата ги прикри от очите на света с лека кашмирена жилетка, нахлузи обувки тип „балетна пантофка“ (благодаря ти, мамо!), потупа коремчето си (което все още не се беше очертало) и се усмихна, напълно доволна от себе си. Светът я зовеше.

Съзвездието се беше събрало в пълен състав у Тони Би. Джен и Грейви бяха пристигнали заедно (в такива случаи на Джен обикновено се падаше честта да шофира). Поло пърхаше като красива екзотична птичка в пъстрия си саронг, а около гърдите ѝ с артистична небрежност беше омотан копринен шал. Дори присъствието на Сузи (която от злоба не можеше да наддаде нито грам) този път не я подразни — явно бременността я настройваше умиротворяващо.

— Скъпа! — възкликна Сузи и се втурна насреща ѝ. — Изглеждаш зашеметяващо! В кой месец влезе? В шестия ли?

— В третия — хладно отвърна Клариса. Толкова хладно, че дъхът ѝ излезе почти на кристалчета. После изведнъж се вгледа в лицето на Сузи и попита загрижено: — А ти как си, миличка? Добре ли си?

— Аз ли? Ами да, добре съм...

— О! Ето я и Грейви — Клариса понечи да отmine, но Сузи я спря.

— Защо да не съм добре? Какво си чула?

— За кое? — невинно попита Клариса. — Нищо не съм чула. Просто ми се стори малко уморена...

Сузи нервно вдигна ръце към лицето си, изпънато след серия от инжекции. Доколкото беше възможно. За торбичките под очите на трийсет и две годишна жена не може да се направи кой знае какво.

Грейви се приближи, облечена в дълго до земята кадифено манто със свободно пуснати, немирно стърчащи къдри. Тя прегърна Клариса през кръста и прошепна в ухото ѝ:

— Браво, моето момиче. Направо я закопа. Уцели точно в десетката.

— Просто изразих загриженост — сви рамене Клариса. — Най-обикновена приятелска загриженост.

Тя се усмихна и отпи от коктейла си (сода и сок от червени боровинки, като за бременни).

— Именно. Всички знаем какво означава „изглеждаш уморена“.

— Забавно ли е на този купон? Аз трудно мога да преценя, тъй като не пия — огледа се Клариса.

— Е, аз пък пия и те уверявам, че въпреки това е пълна скука. Тони Би е загубил чувството си за хумор заедно с къщата си, всеки щогоде симпатичен мъж сред присъстващите е гей, всички поканени жени са модели на „Вог“, алкохолът е разреден и няма забранени наркотици. Пълна отврат.

— Още е рано — прозя се Клариса. (Напоследък само се прозяваше.) — Купонът едва започва.

Към тях се приближи Джен с чаша „Перие“ в ръка. Поло вървеше по петите ѝ, следвана от вечната свита ухажори (в случая гейове, които изразяваха възхитата си с изтънчени реплики от рода на: „Ти си същинско дете на любовта между Одри Хепбърн и Сидни Поатие...“).

— Какъв е този кошмар? — сбърчи вежди Поло, без това ни най-малко да наруши хармонията на чертите ѝ. — Защо не виждам мъже?

— Ти оздравя ли?

— Относително. Нагълтах се с някакви хапчета, които унищожиха всяка жива клетка в тялото ми.

— Каза ли на Клариса за оня тип?

— Лефти?

— Същият — ухили се Грейви. — Кажи й. Поне да се посмее малко.

— Не е смешно — възрази Джен, но самата тя едва сдържаше смеха си.

— Какво за него? Моля ви, кажете ми.

— Счупих му члена.

— Моля?!

— Разкажи, разкажи — задави се от смях Грейви и питието й се разплиска на пода.

— Добре де, изучах го, както си му е редът...

— На третата среща?

— На първата. И така, бях се качила отгоре му... и изведнъж той изкрещя.

— И, разбира се, тя решила, че той вика от възбуда — намеси се Грейви.

— Защо да не реша? Знам, че съм добра.

— Всеки може да го потвърди — огледа се наоколо Грейви.

— Престани — помоли я Клариса. — Прибери си за малко ноктите. Искам да чуя.

— Грейви ревнува, не виждаш ли? — засмя се Поло. — Направо е позеленяла от завист. Би искала да е добра в леглото като мен. Та, докъде бях стигнала? Наистина влагах цялото си старание — много му се бях наточила. И вече си казвах — ето, постигнах желания ефект... и не щеш ли, той ме отблъсна и продължи да крещи. Поглеждам аз и какво да видя — членът му клюмнал на една страна — ей така...

— Как така?!

— Ее-е-ей така. — Тя извади червилото си и го илюстрира нагледно върху тапетите на Тони Би.

Момичетата избухнаха в смях.

— Оказа се, че съм му счупила члена.

— На мен никога не ми се е случвало — призна Джен с нотка на съжаление.

— Чакай малко. Членът му не е счупен в буквалния смисъл, нали? — попита Клариса. — Би могъл да го използва пак?

— Не и с Поло!

Отново последва дружен смях.

— Момичета, не разправяйте това наляво и надясно — помоли ги Поло. — Мъжете ще вземат да бягат...

— Поло, знаеш, че сме ти най-добрите приятелки — тържествено каза Клариса. — Можеш да разчиташ на нас. До довечера новината ще бъде разпространена. Ще могат да я чуят по CNN, ще бъде отпечатана в „Инкуайърър“...

— И в „Пийпъл“...

— И в „Тийн Пийпъл“.

— Питаше ме дали ще може да го ползва пак? Да, след време. Получил е някакъв мускулен спазъм.

— Ха-ха!

— Ама че работа...

Поразвеселена, Клариса потърси с поглед Тони Би. Той посрещаше гостите си, издокаран в снежнобял костюм и бледосиня риза. Беше си изрусил косата почти до бяло и също приличаше на гей. Или на захарна пръчка. Жената, която тъкмо влизаше, беше от онези, които могат да причинят сърдечен удар на мъжете. И неконтролируемо сърцебиене или нервен срыв на жените. Самата Клариса изпита желание да се скрие някъде. Защото новодошлата беше съвършена. Ослепителната ѝ кожа беше идеално гладка, сякаш без пори. (Кои имаха толкова бяла кожа? Украинците ли?) Беше достатъчно висока, за да си позволи да носи обувки без токче. (Скандално!) Коса с цвят на мед, гъста, естествено вълниста, класическа прическа. Изкусително сочни устни, при това без да са помпани с колаген, силикон или нещо подобно. Съвършени зъби — безупречни, без да са неестествено бели. Дълга, изящна шия. Клариса неволно изпъна назад рамене и изправи глава.

— Какво става? — изглежда я Грейви. — Да не ти се е схванал вратът?

Клариса продължи огледа. Никакъв бюст, слава тебе, господи — все пак има справедливост на този свят. Но... може би нямаше бюст, защото беше лека като перце и в същото време — гъвкава като тръстика. Червената лампичка „Внимание, опасност!“ вече святкаше ли, святкаше, но когато непознатата отметна глава и се разсмя, чашата преля. Такъв звучен, пълен с живот смях можеше да си позволи само някой, който никога не се е подлагал на убийствени диети.

Радарът на Клариса беше действал светкавично, без останалите да забележат моментната ѝ разконцентрираност.

— Бомба със закъснител на деветдесет градуса от нас — съобщи тя. Съзвездието ползваше стария, изпитан жаргон, който им позволяваше да се разбират от половин дума.

Грейви погледна в нужната посока и буквално хлъцна.

— Велики боже...

Тя имаше досадния навик да се втрещва в хората, тъй като не притежаваше таланта на Клариса да ги преценява мълниеносно.

Поло само сви рамене. Тя прие нещата далеч по-спокойно, тъй като самата тя беше от породата на новодошлата. И двете бяха замесени от едно тесто и представляваха неустоима примамка за мъжете. Може би защото в излъчването им имаше нещо крехко, обезоръжаващо, нещо, което подсказваше, че се нуждаят от закрила.

Джен беше по-бяла от сакото на Тони Би. Клариса веднага погледна обратно към вратата.

— Ау! — чу се възклицанието на Грейви, последвано от изръмжаването на Клариса:

— Какво, по дяволите, търси този кучи син тук?!

— Т-трябва да има някакво обяснение — заекна Джен. — Сигурна съм, че има...

— Клариса — изникна зад гърба ѝ Сузи като злокобен призрак. — Видя ли кой е тук? Представи си — Аарон!

Клариса се втурна към балкона, като едва не помете Сузи. Искаше да повърне или да се хвърли от високо, или и двете. Не го направи само от естетически съображения.

„Добре, каза си, успокой се. Само се успокой. Мисли трезво. И дишай дълбоко. Досега си се измъквала от всяка ситуация.“

Джен я беше последвала и сега ѝ подаваше чаша вода, като я гледаше загрижено.

— Това може да е сестра му...

Милата Джен.

— Аарон няма сестра.

— Тогава, братовчедка? Стара приятелка?

— Дрън-дрън — подхвърли приближилата се Грейви. При мъжете няма платонично приятелство. Не и с приятелки, които приличат на куклата Барби. Би било противоестественно.

— Знаете ли какво? Всъщност няма абсолютно никакво значение — заяви Клариса. — Ние сме разделени, нали така? Връзката ни и без това беше на командно дишане. Да кажем, че просто сме изключили апарата.

Опитваше се да звучи хладнокръвно, но истината беше, че едва си поемаше дъх.

— Аарон има право да излиза, с когото си иска. — Клариса се постара да придаде твърдост на гласа си. — Също както и аз. Само дето той ме изпревари.

— Е, все пак той не е бременен от три месеца — забеляза Грейви. — Ако беше, това значително би усложнило нещата.

— Така е — съгласи се Клариса.

— Не можех да допусна, че ще постъпи така — поклати глава Джен.

— Нито пък аз — сви рамене Клариса. — Може би затова съветват хората да се опознаят, преди да сключат брак.

Тя вдъхна дълбоко свежия нощен въздух и тръгна да се връща в салона. Беше решила да не позволи присъствието на Аарон да ѝ провали вечерта.

Прозя се. И отново се прозя.

И без това скоро щеше да заспи.

— Хей, да не забравите — ултразвукът на Клариса е другата седмица — напомни Грейви.

— Там съм — обеща Джен.

От този момент нататък (след първоначалната паника) Клариса контролираше поведението си с вещината на режисьор от „Бродуей“. Ако усетеше върху себе си погледа на Аарон, тя моментално завързваше оживен разговор с някой в противоположния край на стаята. Успяваше да изглежда весела и безгрижна, смееше се с отметната назад глава (дори с риск да си прекърши врата) — изобщо демонстрираше прекрасно безоблачно настроение.

— Стига си отмятала така глава, какво те прихваща? — смъмри я Грейви, която току-що се беше завърнала от разузнавателната си мисия. — Приличаш на годеницата на Франкенщайн — това ли е търсеният ефект?

— Просто се забавлявам — какво лошо има в това? Е, докладвай!

— Обектът е без ангажименти, страхотна партия, кара „Лексус“ последен модел и работи като инструктор в спортен клуб.

— Така ли? Не ми приличаше на спортистка.

— Кой ти говори за нея? Имах предвид оня Ромео отсреща. Уха-а. Я го виж само.

Клариса погледна натам, накъдето беше вперила поглед Грейви, и видя въпросния тип.

— Да, Грейви, страхотен е, но, по дяволите, кажи за момичето!

— Добре де... Виж, за нея не успях да науча нищо конкретно — сви рамене Грейви. — Никой не я познава, въпреки че на всеки му се ще. Пълна загадка, много странна птица. Всички бяха сигурни, че я виждат за пръв път и сто на сто е така — такава като нея не може да остане незабелязана.

— Определено — промърмори Клариса.

— Охо? Кого виждат очите ми? — изведнъж се ухили Грейви. — Твоето спасение, скъпа.

Към тях се приближаваше Саймън, сам-самичък, изтупан както винаги.

— Здравей, миличка! — Той целуна Клариса по бузата. — Търсих те един милион пъти. Къде се губиш?

— Търся си работа.

— Зарежи това! Ти си Клариса, забрави ли? Не изневерявай на себе си. Добре че те видях. Непременно трябва да поговорим. За всичко между нас...

— Саймън, между нас стои ето това — Клариса показва корема си.

— Това е временно положение — той добродушно потупа коремчето ѝ. — И ми действа страшно възбуждащо, знаеш ли?

— Е, Саймън, това не ме изненадва особено. На теб всичко с по-малко от три крака ти действа възбуждащо.

— О, Клариса.

Тя се извърна и видя Аарон, редом с русокосата причинителка на сърдечни удари.

— След като цяла вечер упорито ме избягваш, реших да намина насам.

— О, Аарон — кимна Клариса хладно, почти с досада, все едно поздравяваше някой от познатите на майка си (ако изобщо би си направила труда да ги поздрави).

— Саймън.

— Аарон.

— Грейви.

— Аарон. Каква мила среща.

— Клариса, запознай се с Коръл. Моя стара... приятелка.

Коръл се усмихна и протегна ръка.

Фейт Хил, като невидим добър ангел, седнал на лявото рамо на Клариса, ѝ прошепна да поеме протегнатата ръка и да не прави сцени. Но в същото време едно пакостливо дяволче ѝ шепнеше в дясното ухо (с гласа на Мадона): „Да не си посмяла да ѝ подадеш ръка! Кажи ѝ да си я завре... тя знае къде.“

Клариса тръсна глава, усмихна се и подаде ръка на красавицата:

— Много ми е приятно... Орал, тоест... Корал.

Челюстта на горката Коръл увисна, а Аарон дръпна Клариса настрана.

— Може ли да поговорим?

— Тъкмо си тръгвах... Двамата със Саймън ще избираме бебешки имена — може да ни отнеме цяла нощ...

— Клариса. Говоря сериозно. Трябва да поговорим.

— Аз съм напълно сериозна — сви рамене Клариса. — Нямаме за какво да говорим. Бъди кавалер — старата ти приятелка скучае.

— Ти си най-упоритото същество, което съм срещал.

— Аарон, искаш ли един съвет? Не ми се обаждай повече. Само си губиш времето.

Тя запримигва ожесточено, за да не заплаче. Само това липсваше.

Аарон не изглеждаше кой знае колко по-добре, но това не беше голяма утеха.

— Саймън — преглътна Клариса. — Тръгваме ли?

— О, да. Да. Разбира се.

Саймън се извърна към Старата Сърдечна Приятелка на Аарон:

— Беше ми много приятно.

Клариса го смушка с лакът и двамата се изнесоха. Купонът щеше да продължи без тях.

КОЙ КАЗВА, ЧЕ Е ЛЕСНО ДА ПОРАСТВАШ?

— Ще боли ли? — попита Клариса. — Просто за да се настроя...

— Не — отвърна мъжки глас с топъл, успокояващ тембър. — Това е съвършено безболезнена манипулация. Няма да усетите нищо.

Клариса не беше напълно убедена. Тя погледна към Джен, която ѝ се усмихваше окуражително, докато доктор Кац (с преждевременно побеляла коса, подкупващо сини очи и... брачна халка, която носеше на златна верижка) размазваше нещо хладно и хлъзгаво върху корема ѝ. Съзвездието беше в пълен състав (липсваше само Злата Сузи).

Всички наблюдаваха съсредоточено, затаили дъх. Чуваше се само как Грейви джвака дъвката си.

— Ще бъдеш ли така добра...?

— Разбира се — Грейви не я изчака да довърши и глътна дъвката.

Доктор Кац включи ултразвука и обясни спокойно:

— Сега ще прокарам този гумен диск върху корема ви и ще можем да видим какво става вътре...

Усещането не беше неприятно (беше като секс с банков чиновник, съвършено безобидно).

— Е, как се чувствате? — Доктор Кац я погледна с дълбоките си сини очи и Клариса изгуби дар слово.

— Много е сладък — прошепна Поло на ухото ѝ. И се разкиха.

— Много добре се чувства — отговори вместо нея Грейви. — Както и аз. Продължавайте, продължавайте.

— Ето го и бебето... — каза след малко доктор Кац. — Виждате ли тези мънички точици?

Момичетата залепиха носове в екрана.

— Хей! — възнегодува Клариса. — Я се дръпнете! Нищо не виждам. Това все пак е моето бебе...

— Това е гръбначният стълб — обясняваше доктор Кац. — Вижте колко ясно е очертан — като наниз от ситни перли...

Дженифър съвсем се прехласна.

— Вижда ли се дали е момче или момиче? — попита Клариса.

— В момента не. Може би ако се завърти, ще разберем.

— Дано е момче — заяви Грейви. — Много неща ще са му спестени.

— На мен пък ми се иска да е момиченце — призна Дженифър.

— ... Нещо ми подсказва, че ще е момче — съсредоточено каза Поло.

— Каквото ще да е, само да е здравичко бебе.

Наистина, досега Клариса не се беше замисляла за пола на бебето. Това сякаш не я вълнуваше особено.

— Е, добре, защото днес едва ли ще разберем. Бебокът отказва да сътрудничи — усмихна се доктор Кац. — А коя от вас... дами... е партньорът?

Той огледа събраните жени.

— Ние всички — чу дружен отговор.

Клариса и Грейви едновременно посегнаха към салфетките. Клариса избърса корема си, а Грейви триеше очите си. Дженифър също подсмърчаше.

Поло се усмихна.

Аарон побърза да се обади на Джен, за да ѝ обясни всичко, още в нощта на купона, но тя упорито не вдигаше слушалката. Той смяташе да ѝ каже самата истина — а именно, че Коръл не му е никаква стара приятелка, а позната на човек, на когото не можеше да откаже. Тя беше пристигнала в Ел Ей същия ден (с идеята да влезе във филмовите среди) и му я бяха зачислили — той трябваше да я развежда из града, да ѝ кавалерства и изобщо — да ѝ прави компания, докато нейният човек се освободи.

От една страна, като че ли дори беше по-добре, че Джен не вдигаше. Едва ли би могъл да ѝ разкаже само част от тази толкова объркана история, като премълчи останалото, а все още не се чувстваше готов да се разкрие напълно. И все пак му се искаше да се чуе с Джен, за да ѝ каже (а тя на свой ред да го предаде на Клариса), че неговият режисьор познава един човек, чийто братовчед има познат, който издава списание и си търси някой точно като нея (някой, който

да познава Ел Ей като пръстите на ръката си; някой, с вкус към светския живот, когото да канят на всички купони и да се чувства навсякъде в свои води).

Защото, ако вече не можеше да бъде част от живота на Клариса, искаше му се поне да бъде този, който дърпа конците зад кулисите. Това беше най-малкото, което можеше да направи за нея.

Седмиците си минаваха без никакви новини от Аарон и Клариса мина последователно през петте стадия на отчаянието: отричане, гняв, пазаруване, кола маска и примирение. На всичко отгоре кола маската (при козметичката Олга — мощна мустаката руския) се оказа пет пъти по-болезнена от обикновено поради повишената чувствителност на бременните. Този факт вече беше известен на Клариса от книжката за бременността и раждането, която вярната, загрижена приятелка Грейви ѝ подари. Идеята на книжката беше да се подготвят бъдещите майки за очакваното голямо събитие, но тя по-скоро ги подготвяше за това, че изобщо нямаат контрол над ситуацията и че винаги в един момент всичко може да се обърка. Поне до този извод успя да стигне Клариса, след като изчете внимателно главите, които разнищваха всички проблеми, с които бъдещата майка може да се сблъска, а те сякаш нямаха край. Книгата (като трилър или филм на ужасите) те държеше нащрек до последно (кошмарът на раждането, опасността от увитата около шията пъпна връв, наложилото се по спешност цезарово сечение и прочее и прочее).

Най-лошото беше, че Клариса започна през ден да чувства лъжливи симптоми.

— Подувам се... подувам се като плондер — звънеше тя на Грейви още в ранни зори.

— Ти си бременна. Какво друго очакваш?

— Но почти не мога да си мръдна пръстите на краката. Толкова са отекли. На страница 92 пише, че това са първите признаци на диабета.

Грейви затвори.

— Имам ужасно сърцебиене. Сигурно съм вдигнала кръвното — жалваше се Клариса на Джени.

— Но нали докторът каза, че кръвното ти е по-скоро ниско?

— Изобщо не ми помагаш! — тросна ѝ се Клариса.

Защо отникъде не получаваше съчувствие?

Най-после реши да се обади на доктор Кац. През последната седмица му звънеше на всеки двајсет минути. (Поне така твърдеше сестрата, но според Клариса това беше силно преувеличено — със сигурност от едно обаждане до друго минаваше поне половин час — нали трябваше да спи и да се храни?)

— Докторът в момента има пациентка, мис Алпърт.

— Алпърт-Мейсън. Все още съм омъжена. Поне официално. Водата ми току-що изтече.

— В кой месец бяхте?

— Почти в петия. И седя в локва. — В гласа ѝ се долавяха панически нотки.

— Къде сте в момента, госпожо?

— Вкъщи, в задния двор. Правех слънчеви бани, когато усетих, че водата ми изтича. В момента лежа на шезлонга и не смея да помръдна.

Клариса не преиграваше. Наистина умираше от страх.

— Има ли кой да ви закара до болницата?

— О, боже. Трябва ли да ходя в болница?

— Ако водата ви е изтекла, боя се, че да. А има ли кървене?

— Не смея да погледна.

— Погледнете.

— Наистина ли се налага?

Клариса се размърда с усилие. Чувстваше се като гигантска, разплута медуза.

— О, боже... Всичко е подгизнало.

— Мис Алпърт, възможно ли е да сте се подмокрила?

— Моля?!

— Да сте се изпуснала... Такива неща се случват по време на бременността.

— Това е... отвратително!

— Как точно се случи? Усетихте ли нещо да шурва внезапно?

Клариса се замисли. Не беше усетила. Спомняше си само, че беше задрямала, слънцето я беше напекло... и се събуди в локва.

— Ще ви се обадя пак. По-късно. — Тя затвори, остави настрана телефона и се втренчи в подутия си корем. Беше се подмокрила.

Поредното унижение.

— Клари-и-иса! — провикна се майка ѝ откъм кухнята. — Приятелката ти е дошла да те види.

— Коя приятелка?!

— Слънчице! — беше Сузи, която ѝ се стори по-кльощава дори от обикновено.

Ето как едно зло водеше след себе си друго.

— Ти цъфтиш, закръглила си бузките... кога успя така да наедрееш? — дивеше се Сузи.

Двете се разцелуваха и Сузи се разположи на съседния шезлонг, като праметна крак върху крак. Дори това простичко движение вече представляваше за Клариса висша трудност.

— Е, Сузи, какво те води насам?

Живееха само през три пресечки, но въпросът беше принципен.

— Просто реших да навестя скъпата си стара приятелка.

— О, стига си разигравала театър. Знаеш, че не можем да се гледаме. Казвай за какво си дошла.

В момента изобщо не ѝ беше до преструвки.

— Знам, че съм дебела. Освен това преди пет минути се напишках.

Тя се усмихна. Изведнъж ѝ олекна.

Сузи я погледна като гръмната, но бързо се съвзе.

— А... говорила ли си скоро със съпруга си? С Аарон, искам да кажа.

— Ние сме разделени — сви рамене Клариса. — Не съм го виждала от седмица.

— Значи не знаеш?

Физиономията на Сузи изрази такава загриженост, че на Клариса ѝ се доповръща.

— Наел си е адвокат.

На устните на Сузи играеше съчувствена (злорада) усмивка.

— О, това ли? Знам, разбира се.

— Разбира се, че знаеш. Станало е преди петнайсет минути. Линда Стюбер Мейснер, дъщерята на Хари, ми се обади. Тя е поела случая. Каза, че Аарон бил... очарователен.

— О, несъмнено...

Клариса знаеше, че Сузи не може да понася Линда още от гимназията.

— Това ли е новината ти? Защото този разговор взе да ми писва. Направо ме измори до смърт. А в моето състояние имам нужда от много почивка.

— Е, аз ще тръгвам — надигна се Сузи. — Бих искала да остана и да си побъбрим, но в „Барни“ има разпродажба на обувки. Бих ти предложила да дойдеш с мен, но като гледам как са се подули глезените ти, не знам дали ще си намериш нещо подходящо.

Клариса стисна зъби. Нямаше какво да отговори на това, защото всъщност беше самата истина.

След като Сузи си тръгна и остави след себе си опустошения и тлеещи, димящи останки като армията на Севера по време на Гражданската война, Клариса дълго седя, забила поглед във върховете на подутите си пръсти. Чувстваше се огромна, кръгла нула.

Най-после заплака. Аарон си беше наел адвокат. А тя не само че не беше, но дори не й беше минало през ум. Досега.

Стана и се заклатушка към кухнята, където майка й четеше вестник. Без очилата си за четене.

— Много съжалявам — каза майка й.

Клариса се хвърли в прегръдките й и се разрида.

— О, мѝја, мѝја. О, малката ми.

— Мислех... — хълцаше Клариса. — Мислех си, че той още ме обича.

В съзнанието си видя как рицарят със сияйни доспехи се отдалечава към хоризонта. Фигурката му все повече се смаляваше. Така както се смаляваше и мечтата й. Разпадаше се на пух и прах. И тя сама си беше виновна.

Нямаше кого да обвини, освен себе си. (И отчасти родителите си. И обществото. И мъжете. И оня учител от гимназията.)

А най-ужасното беше, че трябваше да се изправи лице в лице с този кошмар съвсем трезва. (Не можеше дори да помисли за „Ксанакс“ или чаша „Шардоне“.)

Животът наистина беше скапан.

СЕДМИЯТ КРЪГ НА АДА

Клариса беше на фризьор в Бевърли Хилс с майка си (в салон, чиято клиентела се състоеше от дами, които обядват стрък целина в комбинация с шампанско и болкоуспокояващи). Това беше голяма грешка от нейна страна.

Дори повече от грешка.

Фризьорът, който ѝ правеше прическата, беше около петдесетгодишен, с мазна конска опашка. Майка ѝ го наричаше „Джоакин“ или нещо такова. В резултат на усилията му Клариса заприлича на телевизионна звезда на средна възраст. Майка ѝ беше очарована и възнагради Джоакин с огромен бакшиш. (По думите ѝ Клариса най-после беше заприличала „на човек“.) Клариса реши да не спори. Поне на глас.

След „гостуването“ на Сузи се чувстваше като спаднал балон (и последната капка енергия я беше напуснала и нямаше желание да предизвиква света на двубой). Дори не събра куража да се обади на Грейви, която я беше предупредила да си намери адвокат овреме, за да има кой да защитава интересите ѝ (нейните и на бебето). Беше се оставила в ръцете на майка си и тя я влачеше като пудел. След фризьора минаха през козметик, който им приложи някаква „много ефективна“ процедура с евкалиптова пара, а после се отбиха в „Сакс“, където Клариса трябваше стоически да гледа как майка ѝ (четирийсет и пет кила с мокри дрехи) пробва черен клин — за танците. До този момент вече доброволно беше приела мъченичеството си — същинска Жана д'Арк.

Клетъчният ѝ телефон звънна, докато търпеливо чакаше майка си да разгледа щанда за дамски чанти.

— Клариса, току-що чух най-страхотната новина! — чу се възторженият глас на Джен.

— За днес си имам вече новина. Аарон си е наел адвокат — глухо каза Клариса от седмия кръг на ада.

Джен ахна.

— Шокирана ли си?

— Мисля, че... това не може да е вярно.

— И защо мислиш така? — попита Клариса с безумната надежда, че Джен може и да знае нещо. Кое то тя не знаеше.

— Слушай сега, да ти кажа кого срещнах. Нали я знаеш Бебе, която познава Ерика, която познава Лорън, която е казала на Лизи, а тя пък го е споменала пред Рейчъл...

— Дженифър!

— Добре, накратко. Бебе познава модния редактор на „Климат“.

(За Западния бряг „Климат“ беше това, което беше „Пийпъл“ за цяла Америка.)

Или поне нещо подобно.

Във всеки случай Клариса обичаше „Климат“.

— Обичам „Климат“.

— Знам. Говорих с тази жена, модната редакторка. Казах ѝ за теб. Исква да се срещнете.

— С мен ли иска да се срещне?

— Що за въпрос? С теб, разбира се.

— Защото аз вече не съм аз. Или по-точно съм аз — на квадрат. Освен това имам прическа, която ще издържи на ядрен взрив. И съм бременна. И приличам на поничка...

— Стига, Рис. Винаги си изглеждала страхотно. А сега дори повече отвсякога. Отива ти да си малко по-закръглена. Така си още по-изкусителна.

Джен беше ужасна лъжкиня, но можеше да ти вдигне акциите. Клариса я обичаше.

— Кога иска да се срещнем?

— Това е моята Клариса!

Клариса успя да приглади криво-ляво архитектурния колос на главата си и отиде да се срещне с Морган Ле Гранж в офиса на „Климат“ на булевард „Уилшър“. Тук сградите бяха в испански стил, а в кафенетата вместо намусени, троснати колежани те обслужваха намусени, троснати хипита.

С излизането си от асансьора Клариса се озова в непривичен, но примамлив свят — по стените бяха накачени с артистична небрежност корици от списания, младежът на рецепцията имаше обеща на носа и

халка на езика, а мебелировката сякаш беше взета от литературен салон във Венеция.

Не може да се каже, че се чувстваше тук като у дома си, по-скоро се чувстваше като на екзотично пътешествие. Усещането ѝ харесваше.

— Клариса — посрещна я жена, облечена в сиво (новият хит в модата, какъвто доскоро беше розовото, а преди това — кафявото). — О, боже! В кой месец си вече?

— Почти в петия.

— Изглеждаш страхотно!

— Благодаря — избърбори Клариса.

Беше готова на всичко за тази жена — да ѝ измие колата, да чете приказки за лека нощ на децата ѝ, да направи свирка на съпруга ѝ... не, не чак дотам.

Вътре в кабинета на редактора (тапициран с червено като покоите на кардинал), Морган седна отгоре на бюрото си крак върху крак и повтори колко се радва да види Клариса, колко е слушала за нея и как точно в момента не могат да ѝ предложат нещо подходящо, но ще я имат предвид и при първа възможност...

Клариса я изгледа втренчено.

— Искате да кажете, че не търсите човек...

— Да, за съжаление, в момента не търсим.

Клариса безуспешно се опита да се надигне от дивана, в който беше хлътнала.

— Тогава... за какво е тази среща?

— Изисква я доброто възпитание. Имаме общи познати... човек никога не знае. Всъщност... имаш ли някакъв опит в писането?

— Не, но имам остър език. Казвали са ми го. Освен това пиша грамотно. Знам кога да използвам запетая.

Морган се усмихна.

— Тук не използваме запетай.

— Откъде сте? — попита Клариса.

— От Бостън.

— Предполагам, че и по-голямата част от екипа ви не са местни. А това оказва влияние върху облика на списанието. Липсва поглед отвътре.

Морган само я изгледа и сви рамене.

— В „Ню Йоркър“ също работят хора от цялата страна. Съвсем нормално е.

— Ами... да. Сигурно. Не го чета. Чета вашето списание. С голямо удоволствие. И ви казвам какво му липсва, за да е перфектно.

Морган леко се наведе напред.

— Мога да ви бъда много полезна — продължаваше Клариса. — Ще отразявам местните събития — партита, благотворителни балове, филмови премиери. Животът на Ел Ей през погледа на едно местно момиче.

— Не знам...

— Я да видим — погледна електронното си тефтерче Клариса. — Този уикенд. Холмби Хилс. Еджи Флебидиън. Еджи беше продуцент на филми за петдесет и повече милиона. Според мълвата търгуваше и с оръжие — слух, който най-вероятно беше пуснал самият той. Еджи беше родом от Израел, едновременно забавен и непоносим, с вкус към големите, разточителни купони за сметка на студиото.

— Можеш ли да влезеш?

— Мога да вляза навсякъде — спокойно отвърна Клариса. — Този град е в краката ми. Откак навърших дванайсет и бюстът ми порасна.

Морган спусна крака от бюрото. Клариса знаеше, че я беше спечелила. Беше се преборила за мечтаната длъжност на сътрудник (и беше готова да я върши почти без пари — при положение, че списанието щеше да поеме „служебните“ ѝ разходи).

* * *

Изскочи от сградата, където се помещаваше издателството, почти хвърчейки. За пръв път от много време насам се чувстваше лека като перце. Метна се в беемвето и подкара надолу към „Мелроуз“, откъдето си купи чифт очила с черни рамки (задължителен аксесоар за един интелектуалец, макар и без диоптър). Новата ѝ длъжност изискваше подобаващ имидж. Не беше шега работа — да пишеш за „Климат“. Помисли си за своите достойни предшественици, списвали жълтите страници на култови списания като „Пийпъл“ и „Вог“. Те бяха вдигнали високо летвата и това задължаваше, но Клариса имаше вяра в

себе си. Тя можеше да стане втора Лиз Смит или дори, защо не, женския вариант на А. Дж. Бенца.

Пътят към славата беше открит пред нея.

— Още не мога да повярвам — въздъхна Грейви.

— Стига си го повтаряла. Казващ го поне за осми път.

— Но „Климат“ е най-страхотното списание...

— А Клариса ще бъде най-страхотният дописник — заяви сияещата Джени.

— Къде е Поло?

— Пак е пипнала някакъв вирус...

— Ами Сузи? Още ли я няма? — Като никога очакваше пристигането ѝ с нетърпение. Представяше си втрещената ѝ физиономия.

Грейви беше на третата си водка с „Ред Бул“. Според нея водката беше най-здравословното питие (разбира се, стига да не живееш в Русия, където всички се наливаха с водка — с нищо не бива да се прекалява). Джен пиеше „Перне“, както обикновено, и нещо се беше замечтала. Клариса беше на тоник със сок от боровинки. От музиката коремът ѝ вибрираше.

— Какво става, Джен? Изглеждаш ми разсеяна? Да не би да чакаш някого?

— А, не, не, защо? Никого не чакам.

Джен не смееше да срещне погледа на Клариса. Беше много лоша лъжкиня.

— Е, аз ще тръгвам — надигна се Клариса. — Съжалявам, но трябва да си легна по-рано. Утре ме чака дълъг ден.

— Остани още малко! — сграбчи ръката ѝ Джен. — Какво си се разбързала? Я виж — идва Сузи — нали искаше да ѝ съобщиш новината?

— Здравей, Злобара! — помаха ѝ Грейви. — Чу ли, че Клариса почва работа?

— О, така ли? Радвам се за нея. Клариса, скъпа, не знаех, че си търсиш работа. Дано само да е „Тако Бел“, а не „Бъргър Кинг“ — техните униформи ще са ти доста неудобни...

Тя я огледа критично.

— Клариса ще пише за списание „Климат“ — тържествуващо обяви Джени.

Клариса я погледна учудено — за пръв път долавяше в гласа на добродушната Джени злорада нотка. Прегърна я мислено.

— Мътните да ме вземат! (Това на по-цивилизован език би трябвало да означава „Шегувате се?!“ или нещо от сорта.)

На Клариса чак ѝ дожаля за Сузи. За миг. Отдавна не беше виждала някой толкова разстроен.

— Спокойно, скъпа. До края на седмицата може и да ме уволнят. По-добре малка, отколкото никаква утеха.

— Ще се намери ли място и за мен? — попита Сузи.

— Не. Мястото е заето — изведнъж каза Джен.

Грейви и Клариса се спогледаха.

— Хайде, сядай — великодушно каза Клариса.

— Не! Нали казах — мястото е заето — повиши глас Джени.

Сузи се спря нерешително.

— Ела да седнеш на моето място — изправи се Клариса. — Аз и без това си тръгвах.

— Не! Чакай! — спря я Джен.

Клариса се наведе и я целуна по бузата.

— Погрижи се за Грейви — прошепна ѝ.

— Моля те, моля те, не си тръгвай още!

— Бебчо има нужда от почивка. — Клариса се потупа по корема.

— Утре е големият ден.

Тя намести очилата си и тръгна.

23

РАБОТАТА

— Материалът ти е страхотен! — каза Морган, като размахваше незапалената си цигара. — Остроумен, забавен, има само един недостатък — не става за публикуване...

Тя крачеше възбудено из кабинета си и държеше в едната си ръка материала на Клариса, който отразяваше купона у Еджи Флебидиън.

— Как така... не става?

Морган се вгледа в Клариса, като че ли за първи път я виждаше.

— Ти си един... антихрист, знаеш ли? Ти си... анти-Кристи.

— Анти-Кристи?! — подскочи Клариса. Да я сравняват с Джордж Кристи, легендарния водещ рубрика в „Холивудски репортер“, за нея беше огромна чест. По гърба ѝ полазиха тръпки.

Единствената разлика между нея и Джордж (за която намекуваше Морган) беше, че той не би си позволил да каже непочтителна дума за някой с шестцифрени доходи и личен пластичен хирург:

Морган въздъхна.

— Ще имам късмет, ако не ида в затвора за това, което си написала тук. Направо ще ме разпънат на кръста. Иначе... материалът е превъзходен. Би пожънал страхотен успех. Както и очилата ти, между другото.

— Благодаря. — Клариса ги намести за стотен път. Имаше нужда да подгъне крак, глезените ѝ бяха отекли и още не можеше да си поеме дъх след изкачването. Но Морган беше забравила да я покани да седне.

Е, по дяволите доброто възпитание.

— Морган — изпъшка тя, — ако не седна веднага, ще родя наскреда кабинета ти.

— О, седни, седни, съжалявам. Нещо за пиене?

— Не, благодаря. И без това през две минути ходя до тоалетната.

— Как ти хрумна всичко това? Сама ли го написа? — Морган звучеше почти укорително.

— Да, какво толкова — сви рамене Клариса. — Ние с приятелките ми все така си говорим. Редовно обсъждаме едно или друго светско събитие. Станали сме почти професионални хроникьори.

— Брр — потръпна Морган. — Дано не те ядосам с нещо. Лошо ми се пише...

Клариса се замисли за купона у Еджи миналата събота. Беше голяма издънка — още от самото начало. Неразборията на паркинга, „евротехно“ музиката — пълен боклук, липсата на лед за напитките... Добре, че полицията дойде към един и половина, разпръсна купона и сложи край на мъките. Клариса (поради недостатъчно опит) беше описала всичко едно към едно (старчоците с килнати перуки и техните дами, които можеха да им бъдат внучки; недостатъчно ядене и излишък от пиене), като не беше спестила критиките и остроумните коментари. В резултат — материалът ѝ нямаше да види бял свят.

— Наистина ли не можеш да използваш поне част от него?

— Мога. Три думи: Еджи. Флебидиън. Купон.

— По дяволите... — Клариса съвсем беше забравила добрите обноси, но Морган не се впечатли особено.

— Иначе... стилът ти е уникален. Същинска Дороти Паркър — на градус.

Дороти Паркър? „Коя, по дяволите, беше Дороти Паркър?“, чудеше се Клариса на излизане от редакцията.

Стилът на Клариса и подходът ѝ към писането не се промени особено през следващите няколко седмици. Тя посещаваше едно или друго парти, филмови премиери и благотворителни представления, които после трябваше да отрази за „Климат“. Какво друго, ако не ирония на съдбата беше това, че тя, която си беше пробивала със зъби и нокти път към „отбраното“ общество на Ел Ей, сега, когато най-после беше допусната в кръга на избраниците, намираще забавленията им за ужасно блудкави и досадни. Всяка благотворителна вечер беше копие на предишната — същият хотел (най-често „Бевърли Хилтън“), същите хора, дори певците си приличаха като две капки вода. И лицата най-често имаха същото леко озадачено изражение. („Какво, по дяволите, търся тук, след като дори не знам какво е бъбречномиелитно-мускулно-дегеративна недостатъчност? Още утре ще уволня агента си.“) Клариса неизменно седаше като гост на нечия

маса — „Климат“ не можеше да си позволи да запази цяла маса. (Една маса побираше между осем и десет човека — удоволствието излизаше между десет и двайсет и пет хиляди долара.) Отначало ѝ се струваше доста забавно да се присъедини към нечия компания — особено в качеството си на репортер на списание „Климат“, което се ползваше с много добро име сред елита (в него всеки можеше да открие за себе си нещо ласкаво и гъделичкащо самочувствието). Посрещаха я с отворени обятия и се радваше на особено внимание — как иначе? Шарън Стоун ѝ разказа за най-катастрофалното си посещение при фризьора, Силвестър Сталоун се опита да я убеди в съществуването на НЛО... изобщо всеки беше готов да сподели с нея най-съкровени тайни, а един водещ на телевизионно шоу дори се опита да я свали (без да се притеснява от напредналата ѝ бременност). Клариса не знаеше дали да се чувства поласкана или отвратена.

Най-после Клариса се убеди в нещо (което открай време беше подозирала) — повечето звезди бяха напълно откачени и в същото време — отчайващо скучни. Не след дълго само мисълта, че ще прекара вечерта в тяхното обкръжение, предизвикваше у нея прозявка. А трябваше да се преструва на възторжена почитателка и очарована събеседничка (което изчерпваше и малкото останала ѝ енергия). Но най-ужасното беше, че колкото и съвестно и правдоподобно да описваше преживяванията си на тези светски събития, Морган не допускаше нито един от материалите ѝ да бъде отпечатан в първоначалния си вид. Нещо, което звучеше така: „Звездата от комедийни сериали със задник, плосък като Канзас и тоалет на Донатела Версаче (от миналогодишната колекция), който не може да прикрие нескопосано свършената работа на пластичния хирург, беше вбесена от избора на ястие, направен от младичкия ѝ съпруг.

А какво точно беше прегрешението на хлапака? Поръча си шатобриан вместо лазаня. Звездата, освен че е вегетарианка, е лишена от каквото и да било чувство за хумор (в противовес на симпатичната си героиня) и има обезпокояващо нездрав вид (като Бет от «Малки жени» малко преди края на филма)“, в крайна сметка се оказваше орязано и редактирано до следното: „Лейни Гибънс, страстна природозащитничка, упрекна с усмивка съпруга си Гиби Гибънс за това, че си е поръчал пържола.“

— Ще го публикуваш ли поне веднъж във вида, в който съм го написала? — попита Клариса, докато лежеше на пода в кабинета на Морган с вдигнати на дивана крака.

— Едва ли.

Клариса се замисли. Мина ѝ през ум, че май си губи времето. Но истината беше, че самото писане беше започнало да ѝ доставя удоволствие. Може материалите никога да не стигаха до читателите, но в офиса те предизвикваха фурор. Клариса се превръщаше в легенда — за нея се говореше по етажите на редакцията. Хора, далеч по-млади (и готини) от нея, си служеха с нейни цитати.

— Защо?

— Знаеш защо. Изпратиха ли ти програмата за тази седмица?

— Нека да отгатна. Три благотворителни представления в „Хилтън“?

— Едното със сигурност ще бъде голям купон. Тази вечер е. — Морган подхвърли на Клариса поканата, оформена като духов инструмент. Много оригинална идея.

— Започва с търг — добави тя.

— Мразя търговете. Продават невинни, беззащитни кученца на ужасни, разглезени хлапета, които на всичко отгоре са с истинските носове на бащите си. Знам го от собствен опит.

— Значи не искаш да ходиш?

— Не, не искам.

— Подочух, че този път чантата с рекламни подаръци си я бивало — подхвърли Морган и Клариса се оживи като малко момиченце, на което са показали захарна пръчка.

Чантите с рекламни подаръци, които се раздаваха на тези благотворителни вечери, бяха единствената слабост на Клариса.

Тези огромни чанти криеха какви ли не изненади — един куп рекламни книжлета и брошурки, шампоанчета за еднократна употреба, червила, мостри на парфюми, всевъзможни дреболийки (част от които Клариса великодушно подаряваше на майка си). Последния път майка ѝ се сдоби с порцеланова фигурка — конче на въртележка (пълен кич, но майка ѝ изпадна в умиление). Клариса беше виждала солидни, зрели хора (при това червиви от пари) да се сборичкват като малки деца за подобна чанта. Голям смях. И пълна загадка. На последното подобно събиране една почтена старица, отрупана с диаманти, едва не

събори Клариса, докато се опитваше да се добере до една от рекламните чанти. Изводът: никой не може да устои на подаръците.

* * *

Няколко часа след срещата с Морган Клариса стоеше гола-голеничка в дрешника на майка си. Приличаше на рубensoв модел с френски педикюр. И беше в пълна безизходица.

Нямаше какво да облече.

В прекия смисъл на думата. Това не беше някоя превземка от рода на: „О, боже! Трябва да се появя с този тоалет за втори път този месец!“ Не. Това беше самата жестока истина. Тялото ѝ я беше предало, беше наедряло буквално за часове и дори роклите, ушити по поръчка от специална еластична материя, вече не можеха да поберат огромния ѝ задник. Това беше факт и Клариса трябваше да го приеме. Не беше от онези щастливки, които носеха бременността си като някакъв аксесоар (едно изпъкнало коремче без почти никакви странични деформации). Не, нейната бременност се разпростираше в задника, в ръцете, в глезените, в пръстите на краката...

Зърната на гърдите ѝ бяха станали огромни като сателитни чинии, като онези неидентифицирани летящи обекти, за които ѝ беше говорил Сталоун. Нямаше да се учуди, ако видеше отвън да кръжат черни хеликоптери.

Обади се на Грейви.

— Дебела съм, гола съм, закъснявам!

— Чакай малко. Давай едно по едно. Да, дебела си. И какво?

— Освен това съм гола...

— Добре, не държа да се уверя. Приемам го на доверие.

— И закъснявам.

— За някоя от онези идиотски благотворителни сбирки, където на богатшите се раздават подаръчета? Защо не си го спестиш?

— Защото това е работата ми, кариерата ми, животът ми! *Mi vida!* Имам още една покана — искаш ли и ти да дойдеш?

— Мерси.

Грейви я беше придружила един-два пъти, но бързо ѝ писна, а когато Гари Шандлинг я беше попитал дали гърдите ѝ са истински,

чашата преля.

— Защо? И без това едва ли имаш предвид нещо по-добро...

— Шегуваш ли се? Всичко друго е по-добро. А на теб какъв ти е проблемът?

— Нямам какво да облека.

— Черната ликра?

— Носих я пет последователни пъти — въздъхна Клариса. — Няма да я облека повече.

Тя изгледа роклята с ненавист.

— Клариса, мислиш ли, че някой изобщо е забелязал с какво си облечена? Ти си бременна, освен това не си някоя звезда... Ако са забелязали нещо, това е бюстът ти.

Клариса въздъхна. Знаеше, че Грейви има право. Бюстът ѝ беше достигнал гигантски размери. Черната ликра щеше да я спаси отново. С Грейви се разбраха да се видят след вечерята. Клариса подуши опротивялата ѝ рокля. Не миришеше на цигари, нито на пот, нито на мъжки парфюм. Издържа теста. Жалко. Дори не беше покапана със сос.

Тя въздъхна отново, нахлузи сутиена с банелите (от такава материя сигурно се правеха бронежилетките) и се напъха в роклята. После оправи косата си, сложи малко гланц за устни и навря отеклите си крака в бабешки обувки с равна подметка.

Добре че никой нямаше да я забележи.

Не съществуваше опасност и да срещне някой познат (те не ходеха по такива места). На тези събирания Клариса плуваше сред едрите риби и все едно си беше сложила шапка-невидимка. Тези хора забелязваха само себеподобните си — никой нямаше да спре поглед на нея.

Клариса, със сигурност най-едрата жена в радиус от една миля, успя някак да се вмъкне в залата на хотел „Хилтън“, където щеше да се проведе търгът. Носеше си малко тефтерче и писалка, заострена като хладно оръжие (само някой да смееше да я погледне накриво!). Огледа се необезпокоявано (тъй като погледите на всички минаваха през нея) — видя фризирани глави, дълги до земята рокли, едри, искрящи диаманти. Имаше чувството, че е попаднала в музей. „Ето, помисли си,

това е то Холивуд. Тук всички са свършени.“ С едно-единствено изключение. Тя беше на ръба на отчаянието, готова да забие писалката в сънната си артерия и да свърши със себе си. Но първо реши да прегледа списъка на нещата, за които щеше да се наддава тази вечер. Масаж за двама при минералните извори „Бъри Уилямс“. Вечеря за осем в „Спаго“. Кученце порода лабрадор.

Клариса въздъхна и вписа името си при кученцето. Знаеше, че няма да може да наддава докрай, но поне щеше да направи всичко възможно животинчето да не попадне в ръцете на някое садистично хлапе.

Тогава видя картината. Малък акварел — рибарска лодка. Беше оставен в ъгъла, почти затрупан от останалите вещи. Клариса го пожела с цялото си сърце.

Началната цена беше хиляда двеста и петдесет долара.

Някаква жена избута Клариса, все едно изобщо не я беше забелязала, и посочи акварела:

— Я виж това, Хари! Няма ли да стои чудесно в стаята на Джошуа?

После записа името си и срещу него — сумата от хиляда триста и петдесет долара за картината.

Клариса се обърна към нея:

— Кой е Джошуа?

— Синът ми. На осем е. Вече има цяла колекция. Един „Лихтенщайн“ и още един... как му беше името?

Клариса беше чула достатъчно. Грабна химикалката, написа името си и срещу него — хиляда и петстотин долара. Точно с хиляда и четиристотин и двайсет долара повече, отколкото имаше в чековата си книжка. Но не можеше да остави нещата така. Нямахше да допусне малкото генийче Джошуа да отнесе картината ѝ и да я прибави към колекцията си.

След това Клариса отново си проби път през тълпата, добра се до масата си, прочете набързо табелките с имената и си отдъхна облекчено, когато установи, че никой от маса 21 не беше участвал в комедиен сериал, не беше водещ на телевизионно шоу, не беше записвал албум. С една дума — не беше известна личност.

Затова пък тя самата явно беше. Или пък мъжът до нея я бъркаше с някого.

— Я вижте това — той вдигна ризата си и показа огромното си шкембе, увенчано с няколко брадавици.

— Моля ви, покрийте това!

— А... какво ще кажете за това? — На хълбока му имаше червенина като от протриване. Или от пресен белег.

— Вижте какво, аз не съм лекарка. Не знам защо решихте така. Може би защото в този вид явно не съм особено привлекателна и не приличам на филмова звезда?

Тя захапа една кифличка и насочи вниманието си към домакина (водец нощно токшоу, с уши, големи като на слончето Дъмбо), който се беше впуснал в разпалена пледоария на тема „президента“ (Клариса тъкмо щеше да попита кой точно президент имаше предвид — филмовите студия бяха толкова много, но чу, че „републиканец“ на езика на ескимосите означава „особено опасен морски хищник“, и разбра, че ставаше въпрос за настоящия президент на Америка, поточно на Съединените щати).

— Знам, че не си лекарка, скъпа — ухили се мъжът. — Ти си ловджийка. И ме простреля точно тук.

Тя се вгледа в него по-внимателно.

— Франки, това е момичето, за което ти разправях — смушка сътрапезника си той. — Огън момиче. Само я дръжте по-надалеч от огнестрелните оръжия...

Това беше Патладжанът — мъжът, когото Клариса случайно беше простреляла по време на лова на патици.

— А вие какво търсите тук? — попита го тя.

— Аз ли? Ние с Франки идваме всяка година. Той си пада по филмовите звезди.

Франки беше умалено копие на Патладжана, чак до очилата с метални рамки и грозната прическа. Той кимна утвърдително.

— Е, кой не си пада? — сви рамене Клариса.

— Как е Аарон?

— Много добре. Чудесно. — Тя прикри лявата си ръка, на която липсваше пръстенът.

— А приятелката ти Александра?

— А съпругата ти?

— Разведох се. Преди десет дена. — Той въздъхна, сякаш се чудеше дали да сподели нещо или да го премълчи. Най-после вдигна

глава и погледна Клариса. Очевидно беше взел решение.

— Мислех си, че... би могла да ми дадеш телефона на Александра. Тя е... интересно момиче. Ще ми се пак да я видя, докато съм тук. Между другото, отседнал съм в „Четири сезона“. Много съм доволен от обслужването, макар че цените са малко височки — палачинки за двайсет и пет долара, какво ще кажете за това? А къде всъщност е Аарон? Видях го преди малко — трябва да е тук някъде, нали?

Клариса изведнъж пребледня.

— Какво ти е? Да не ти прилоша?

— Бебето рита.

Той я погледна удивено.

— Не думай... Моите поздравления! Казах си аз, че си позагладила косъма, а то... Къде се губи Аарон? Нямам търпение да го поздравя.

В отчаянието си Клариса обърна чашата си с минерална вода и посочи към подиума:

— О! Я вижте кой е там! Шаная Туейн!

Франки се извърна така рязко, че чуха как изпука вратът му.

След вечерята (сьомга, зеленчуци, шоколадов десерт и плодова супа) домакинът на търга прочете имената на победителите в наддаването, прекъсван от радостни възклицания и смях. (Смехът на богатите не беше като на другите хора, установи Клариса — сдържан, премерен, той идваше някъде от горната част на тялото. И звукът му беше много специфичен.)

Най-после дойде ред на акварела. Домакинът не оценяваше картината особено високо и подхвърли:

— За моя изненада се намират хора, готови да платят и за това... Въпреки че според мен петгодишният ми син би се справил не по-лошо. И така...

Клариса затаи дъх. Пулсът ѝ се учести.

— ... Акварелът „Лодка по здрач“ отива при... Аарон Мейсън!

Патладжанът се извърна към нея и извика:

— Ти спечели, момиче! Честито!

После се обърна към домакина:

— Насам, насам! Дамата е тук!

Всички на нейната маса заръкопляскаха и поздравяваха Клариса с потупвания по рамото. Включително и шейсетгодишната дама от дясната ѝ страна, вдовица на филмова звезда от шейсетте, която едва ли се беше докосвала до друго човешко същество поне от двайсет години.

— „Покипси“... Объркан съм. Но какво пък? Всеки си има вкус. На спечелилия — честито! — Домакинът успя да изтръгне поредната доза смях от аудиторията.

— Хей, Аарон! — провикна се Патладжанът. — Ти спечели, момче!

— Мамка му! — чу Клариса някъде зад гърба си глас. — Спечелих и още как!

Тя се извърна и видя млад мъж (значително по-дребен от Аарон и на всичко отгоре — рус и порядъчно пийнал) да приближава към тяхната маса. От лявата страна на Клариса имаше две свободни места.

— Това би трябвало да е мястото ми... — Той се наведе и вдигна от пода картичката с името си. — Точно така. Идвай, бебчо.

Новият „Аарон Мейсън“ беше в компанията на кикотеща се блондинка, която очевидно добре се забавляваше.

Домакинът на търга се приближи към тяхната маса.

— Значи, вие сте човекът, платил за това? Нищо чудно, че сте си пийнал.

Непознатият „Аарон Мейсън“ се извърна към Клариса и очевидно си спомни добрите маниери:

— Приятно ми е... Аарон Кингсли Мейсън.

Той ѝ протегна ръка, при което обърна чашата ѝ и тя се разля в скута ѝ.

— Аарон, престани с този театър — смъмри го Патладжанът. — Колкото и да си си пийнал, не може да си забравил, че това тук е съпругата ти!

24

НЕПОЗНАТИЯТ

Аарон номер две се вторачи в Клариса, а мозъкът му щракаше на бързи обороти (с известно усилие, тъй като беше удавен в текила). Клариса (която беше напълно трезва) успя да реагира значително по-бързо.

Плю си на петите. (Най-доброто решение, което според нея човек можеше да вземе при определени обстоятелства.)

Въпреки че в момента състоянието ѝ не позволяваше да гони рекорди, Клариса умееше да бяга. И още как. Още в началното училище нямаше никой от класа ѝ, който можеше да я изпревари. Сякаш беше създадена за това — с тези дълги, силни крайници. Бягаше с най-голямо удоволствие, докато баща ѝ не ѝ изясни, че бягането е спорт за момчета (предимно черни), че мускулите ѝ ще заякнат прекомерно (което не е особено женствено) и т.н. Тогава приключи с бягането. Веднъж завинаги.

До тази вечер. Когато откри, че макар и бременна, тежка, тромава и огромна (при нормални обстоятелства), все още можеше да бяга като хала. Като дванайсетгодишно момиченце с нови адидаски.

Никой не посмя да я спре, дори напротив. Отстраняваха се от пътя ѝ, за да не ги помете. Въпреки това успя да прекатури няколко мъже с фракове и цяла една маса — №108.

Озова се на улицата след по-малко от минута, събу обувките си и отново се понесе пъргаво като газела към паркинга, където беше оставила беемвето си.

В мига, в който скочи в колата, извади клетъчния си телефон и започна да набира номерата на приятелките си.

Грейви не си беше вкъщи. Беше включила гласовата си поща. Пейджърът ѝ беше изключен.

Дженифър не си беше вкъщи. Беше включила гласовата си поща. Пейджърът ѝ не работеше.

Поло не си беше вкъщи. Свърза се с клетъчния ѝ телефон, но преди да успеят да говорят, връзката се разпадна. Поло никога не си взимаше пейджъра.

Саймън не си беше вкъщи. А не си беше записала номера на клетъчния му телефон.

„Проклятие!“, изпъшка Клариса. В отчаянието си едва не стигна дотам да се обади на Сузи, но навреме размисли.

Най-после заплака. Хлипаше като малко момиченце, несдържано и безутешно, наред ужасната каша, в която се беше превърнал собственият ѝ живот.

Все пак ѝ беше останала капка суетност — провери в огледалцето дали гримът ѝ не се беше размазал. Може да страдаш, но не бива да представляваш жалка гледка, дори събитията в живота ти да представляват материал за рубриката „Лична драма“.

И после изведнъж се разсмя. Хихикането ѝ прерасна в кикотене, а то на свой ред в истински, гръмогласен смях.

Какво излизаше? На нея, първокласната манипулаторка, бяха успели да ѝ извъртят такъв номер! И тя самата си беше виновна. Така ѝ се падаше. Затова сега заслужаваше да реве, докато Псевдо-Аарон беше дявол знае къде, а истинският Аарон Мейсън похапваше съомга в щастлива безметежност в компанията на блондинка тип „Памела Андерсън“.

Оставаше да си отговори на въпроса — ако това беше истинският Аарон, то кой тогава беше другият?

„О, господи! Дори не знам за кого съм се омъжила.“

Малкият мошеник беше успял да я изпързала, а тя трябваше да му потърси сметка. Който и да беше Псевдо-Аарон, дължеше ѝ някакво обяснение.

„Проклет да е този тип!“, изфуча тя, докато натискаше газта. „Проклети да са трапчинките му и широките му рамене и разните му там номерца! Пет пари не давам за него!? Мога да тичам и нямам нужда от никого! Не ми трябва мъж. Мога и сама да се оправя!“

Едва когато зави по „Уилшър“, се сети за рекламната торба. Съвсем я беше забравила. Прие го като добър знак. Явно порастваше и почваха да я вълнуват други неща.

25

ХЕЙ, РИКИ!

Псевдо-Аарон не беше спал почти цяла нощ — трябваше да прегледа сценария на „Прясно разведен“ и да довърши работните си записки. На сутринта имаше среща с режисьора.

Сценарият беше ужасен, както и предполагаше. Студиото беше наело сценарист, известен най-вече с две неща: с това, че никога не пишеше сценариите си сам, а ги поверяваше на групичка студенти, и с това, че взимаше почти неограничен брой кредити (беше бивш адвокат и винаги успяваше да намери „вратички“). Някога, в началото на кариерата си, беше получил номинация за „Оскар“ като съавтор на сценарий и досега лежеше на старите си лаври, при това — доста успешно — беше успял да си осигури апартаменти в Париж и Ню Йорк, престижни частни училища за децата си и зъби като на филмова звезда.

От два дни Псевдо-Аарон си блъскаше главата над сценария, който беше като съшит с бели конци, и като знаеше, че студиото е платило за този боклук седемцифрена сума, му идеше да вие.

Разтърка зачервените си очи. Пред него лежаха изпъстрените с корекции страници — беше стигнал едва до шестнайсетата.

Имаше чувството, че ушите му пицят. Не, това беше телефонът.

— Здравей, човече! Как я караш? — Обаждаше се Аарон Мейсън. Истинският Аарон.

Сто на сто беше пиян. Или дрогиран. Или и двете.

— Пристигнах в града, братле! Купонът започва.

Псевдо-Аарон чак се задъха.

— Какво?! Какво търсиш тук?! Нали се бяхме разбрали?!

— Е, не се сърди, братле. Искях и аз малко да се позабавлявам.

— Звучно оригване прекъсна потока на мислите му.

Псевдо-Аарон се почеса по главата, която вече заплашваше да се пръсне. Това обаждане беше последната капка, препълнила чашата. Точно сега ли, когато беше потънал до гуша в работа (черна,

неблагодарна, но увличаща и обсебваща го изцяло), Клариса трябваше да реши да се махне от живота му, а двойникът му (тоест истинският Аарон) да се появи?!

Имаше нужда от малко време, за да помисли.

— Слушай, какво ще кажеш да се видим утре на закуска? Да речем... в „Ермитажа“.

От Клариса знаеше, че „Ермитажът“ е доста приятно, дискретно местенце. Освен това там имаха опит с клиенти, „направили главата“, и състоянието на Аарон нямаше да ги стресне.

— Какво значи „да се видим на закуска“? Много добре знаеш, че изобщо не закусвам.

— Добре, само, моля ти се, покрий се някъде. Имашме уговорка — ще прецакаш всичко... Утре сутрин ще говорим.

Но Аарон вече беше затворил и Псевдо-Аарон остана сам — със сценария, който беше пълна катастрофа, и с живота си, който също отиваше натам... Той затвори очи. Искаше му се да може да поговори с някого, но много добре знаеше, че не би могъл да се довери нито на Макси Рийз, нито на някой от новите си познати от филмовия свят. В мига, в който им разкриеше истината за себе си, той щеше да се превърне в *persona non grata*, в бита карта.

Искаше му се да може да се обади на единствения човек на света, на когото цялата тази каша би се сторила забавна (след като го разкъсаше като разгневена валкирия) — Клариса. Но тя едва ли би искала да говори с него, още повече, че всъщност се омъжи за него, защото го мислеше за друг. А и бебето, което носеше, независимо от уверенията на Джен, най-вероятно не беше негово.

Всичко това обаче не променяше факта, че Клариса му липсваше.

Най-после, изтощен, потъна в неспокоен сън на стария червен диван на Клариса, заобиколен от плюшените играчки. Тяхната успокояваща мекота този път не му беше достатъчна — жадуваше за друг вид топлина.

* * *

Извънредното заседание на Съзвездieto се проведе в дома на майката на Клариса (меню: шоколадени десерти „Туикс“ и бурканче

фъстъчено масло).

— Дали да не го застрелям?

Това не прозвуча като въпрос.

— Варварски акт. Грозно и неестетично. — Така смяташе Джен.

— Нямах пистолет — отбеляза Поло. Говореше носово — синусите й бяха запушени.

— Аз имам — каза Грейви.

Останалите я изгледаха.

— Или да се обадя в полицията?

— С какво обвинение? Че се е представил за някой друг? Всички го правим.

Това, разбира се, отново беше Джен.

— Използвал е фалшива самоличност. Би могъл да е някой... сериен убиец. — Поло беше по-безкомпромисна.

— Друг път. Няма такава харизма — възрази Грейви.

— Съжалявам, но не мога да се съглася. Определено смятам, че има харизма.

Момичетата изгледаха Клариса доста учудено.

— Вижте, това, че искам да го видя мъртъв, не означава, че го мразя — уточни тя. — Освен това е баща на бебето.

— Не е зле да му го кажеш. Той смята, че бебето е на Саймън — каза Джен.

— А ти откъде знаеш какво смята той? — попита Грейви.

— Ами, знам, защото... Клариса му е казала така, нали?

— Всичко е заради флуорида — въздъхна Поло. — Флуоридът във водата на Ел Ей влияе много зле на мъжете. Почват да откачат.

— Аз предлагам да свием знамената и да изчакаме. Би трябвало да разполагаме с повече информация, преди да направим следващия си ход — заяви Грейви.

Клариса се съгласи с нея най-вече защото се чувстваше изморена и нямаше сили да спори. Освен това трябваше спешно да отиде до тоалетната.

Беше там, разтвори стар брой на „Архитектурно списание“, когато телефонът звънна.

— Липсвах ли ти? — Беше Саймън.

— О, Саймън — въздъхна Клариса. — Жадувам да те видя, както жадувам да мога да се наведа и да пипна върховете на пръстите си.

— Клариса, трябва да поговорим. Почти съм готов на крайната стъпка...

— Готов на какво, Саймън? — неспокойно попита Клариса.

— На... на... всичко.

— Саймън, не трябва да правиш никакви крайни стъпки — бързо каза тя. — Никой не очаква това от теб.

— Добре, а може ли просто да намина?

— В момента съм заета. Заседаваме.

— А за какво ме търсеше снощи? Звучеше доста разстроена.

Тя съвсем беше забравила, че снощи, в състоянието си на почти пълно умопомрачение вследствие потресаващото разкритие, му беше оставила съобщение на гласовата поща.

— А, това ли? Не беше... нищо важно.

— Ще ти се обадя пак, малко по-късно. Трябва да прослушам едни записи в студиото. Доскоро, любов моя.

— Вървете по дяволите и ти, и записите ти.

Клариса остави слушалката със съзнанието, че ѝ беше абсолютно все едно дали Саймън ще се обади отново.

На сутринта Аарон запали мотора и се отправи към „Ермитажа“ с мрачното предчувствие, че дните му в Ел Ей са преброени.

Всичко, съградено с толкова труд, щеше да отиде по дяволите — щеше да загуби работата си, контактите си, физиономията си, целия си живот. Хората щяха да го сочат с пръст като долен измамник, щеше да си тръгне от тук като Господин Никой, мечтите му, от които вече беше само на една ръка разстояние, щяха да станат на пух и прах.

Разбира се, Клариса никога нямаше да му прости. Той вече нямаше да означава нищо за нея.

От това можеше да излезе добър сценарий.

Беше заложил всичко на една-единствена карта. И беше загубил.

* * *

Двамата Аароновци се срещнаха на неутрална територия — в президентския апартамент на хотел „Ермитаж“, на фона на огромно

неоправено легло и купчина празни бутилки от шампанско и кутии от пица.

Истинският Аарон така и не си направи труда да стане от леглото. С усилие държеше очите си отворени. Псевдо-Аарон седна на един от тапицираните столове в ретро стил, като се опитваше да запази самообладание и да разбере причината за появата на другия в Лос Анджелис.

— Какво стана в Непал?

— Арестуваха ме. Наложих се да напусна страната. Опитвах се да пробутам на двама будистки монаси малко хашиш, вдигна се голям шум.

— Ами в Тайланд?

От леглото се измъкна пищна блондинка, гола-голеничка, протегна се и се запъти към банята.

— В Тайланд получих... малък сувенир — смигна му Аарон.

— Нищо сериозно, надявам се?

— Нищо, което да не се лекува с антибиотици, слава Богу.

— В Русия?

— Брр. Там не е за мен. Жените си ги бива, но водката им е прекалено силна, а за игровците — да не говорим!

— Отнесе ли си боя?

— И още как. Напуснах страната само по едни къси панталонки. Добре че имах паспорт. Бях взел чужд в суматоката, но това е отделен въпрос.

— В Германия?

— Пълно е с германци...

— В Лондон?

— Вали.

— В Париж?

— Скука.

— В Амстердам? Хайде, Аарон, знам, че харесваш този град!

— Съжалявам, приятелю... Това е като да влезеш в сладкарница и да се тъпчеш с бонбони... Разбираш ли? В един момент почва да ти призлява.

Псевдо-Аарон само поклати глава.

— Хубав костюм, между другото — отбеляза истинският Аарон.
— Хюго Бос?

— Драйс Ван Нотен.
Истинският Аарон подсвирна.
— Доста си се охарчил.
— Преди време. Приключих с това. Да живееш в стил „Аарон Кингсли Мейсън“ ми се струва прекалено разточително.
— Какво искаш да кажеш?
— Сега съм под наем. В едностаен апартамент в „Бийчууд Каньон“.
Истинският Аарон направи гримаса.
— А бентлито? Моля те, кажи ми, че още го караш.
— Съжалявам. Отървах се от него. Разходите надвишаваха наема ми. Сега карам мотор. Двуместен — Аарон кимна в посока на блондинката.
Истинският Аарон простена.
— Велики боже! Какво стана с парите? Къде ги профука? За кокаин, познах ли? Само това ще да е...
— Не.
— Какво тогава? Комар? Залагания? Като твоя старец? Рискувал си всичко, а?
— Може и така да се каже...
— Хайде, изплюй камъчето. Къде пръсна парите? По проститутки ли? Жените са голяма напасть...
— Не, за бога. Не е това.
— Добре... — въздъхна истинският Аарон. — Кажи поне каква сума ти остана.
— Ако имах куче, щеше да се наложи да го изям.
Блондинката се завърна. Псевдо-Аарон безуспешно се опита да не зяпа гърдите ѝ, докато тя се пхаше обратно в леглото.
— Искях да спестя поне част от парите, затова свих разходите до минимум. Не виждах смисъл да се ширя в онази огромна къща, нито да карам кола като бентлито. Само че... един мой приятел закъса и се наложи да го измъкна...
— Дал си му парите?!
— На заем. Платих таксата на адвоката му. Ще ми ги върне. Рано или късно.
— Дано. Дай сега да чуем добрите новини. Ако изобщо... има такива.

— Добрите новини са, че вече имаме режисьор, а също така и един скапан сценарий, само защото студиото по неведоми причини държи на точно този сценарист.

Истинският Аарон изглеждаше поуспокоен. Дори се заигра с блондинката под завивките.

— А теб... какво точно те води насам? — попита го Псевдо-Аарон. — Дошъл си да направиш финансова инспекция?

Опитваше се да звучи максимално небрежно. И да се държи на положение, въпреки че се канеха да издърпат стола изпод него.

— Дойдох по работа.

— Можеше да звъннеш, да пратиш имейл...

— Реших да дойда на крака, да се видя с тоя-оня... да се хвана на работа. Нали така, бебчо?

Блондинката се засмя и го закачи под чаршафите.

Псевдо-Аарон изгледа човека, благодарение на чиито пари се беше озовал в Ел Ей и се беше захванал с филмовия бизнес. Докато истинският Аарон безгрижно се размотава по света, напиваше се безпаметно и спеше с красиви жени, чиито имена на сутринта не си спомняше, Псевдо-Аарон беше готов да работи къртовски, за да осъществи мечтата си. Беше се съгласил на тази сделка, защото притежаваше талант, страст и всеотдайност, но нямаше пукнат грош (както би се изразила баба му). Не би могъл да заплати дори самолетния си билет до Ел Ей.

Възстанови в паметта си разговора, който бяха провели преди няколко месеца, докато стягаше багажа си (два чифта панталони, две-три ризи, обувки за тенис, няколко плюшени играчки).

— Разбира се, в Ел Ей ще трябва да минаваш за мен.

— Какво искаш да кажеш?

— Родителите ми са се закатали да ме лишат от наследство. Можеш ли да си представиш?! Да лишат от наследство единствения си син! Само защото според тях мисля само за жени и пиене и не върша нищо полезно. Е, налага се да им докажа, че грешат. Затова им казах, че отивам в Ел Ей, за да стана продуцент на римейка на един стар филм, че вече съм закупил правата и т.н. А ти ще заминеш вместо мен.

— Как се казва филмът? — въздъхна Псевдо-Аарон.

— Как? Как? Има ли значение?! — махна с ръка истинският Аарон. — Въпросът е — приемаш ли сделката или не?

— Значи какво? Ще трябва да се преструвам, че аз съм Аарон Мейсън? — мрачно се беше изсмял Псевдо-Аарон. Какво пък? Нямаше да му е за пръв път. Беше си представял, че е на мястото на Аарон още откак бяха хлапета.

— Точно така.

— А ти къде ще бъдеш през това време?

— Ще хвана пътя, човече, ще обикалям света... Не ме мисли. Разполагам с достатъчно пари и с неограничено време. Ще правя каквото ми скимне, ще гребя от живота с пълни шепи... Нямам търпение да се развихря! Но... някой трябва да ми подсигури гърба.

Така склучиха сделката и истинският Аарон му връчи чек със сума, която беше неудобно да се изрече на глас. Още на следващия ден замина за Ел Ей с нова самоличност и нови-новенички кредитни карти.

Псевдо-Аарон се беше върнал назад в спомените си, а междувременно истинският Аарон беше задрямал. Блондинката най-после беше спряла да се кикоти под чаршафите и също похъркваше. Псевдо-Аарон ги изгледа замислено. Истинският Аарон нямаше да издържи дълго във филмовия бизнес. Трябваше само да осъзнае, че става дума не за непрекъснат купон, а за истинска, дълга и изтощителна работа и щеше да си грабне шапката и да хване първия самолет за Амстердам, Исландия, Бали или дявол знае къде.

Той го разтърси, за да го събуди.

— Ето какво, Аарон. След обяд съм на работна среща — ако искаш, ще ти оставя сценария, за да го прегледаш. После ще го обсъдим.

— Колко е дълъг?

— Сто и петнайсет страници. Ще го изгълташ за нула време. Само бърз прочит, за общи впечатления. Не е необходимо да се задълбочаваш.

— О — каза само Аарон. — О!

— Значи се разбрахме? Ще се видим по-късно. Хайде, доскоро.

Псевдо-Аарон беше стигнал почти до вратата, когато чу въпроса.

— Хей, братле, да не си се оженил?

Той се закова на място — изглеждаше много комично, като в кадър от сериала „Приятели“.

— Защо?

— Просто питам. Главата ми още е замаяна и не знам на кой свят съм, много неща ми се губят, но снощи срещнах една жена, на всичко отгоре бременна, и един познат твърдеше, че това е жена ми.

На лицето на Псевдо-Аарон не беше останала и капка кръв.

— Както и да е — засмя се истинският Аарон. — Виждам, че и ти си се забавлявал. Само да не ме набутаеш в някое дело за бащинство, че хич не ми се разправя. На два пъти си взех белята и мерси, стига ми толкова.

Псевдо-Аарон вече се чудеше кой е най-безопасният начин да установи връзка с Клариса, без да слага бронезилетка. Докато стигна до мотора си, идеята вече беше узряла в главата му. Щеше да се обади на Джен и да ѝ разкаже всичко.

Клариса никога не би наранила Джен.

Знаете как е. Стигнал си дъното на дупката (по-надолу просто няма накъде) и изведнъж, без никаква причина, се чувстваш на седмото небе, волен като птичка. Заливаш се от смях, забелязваш красотата на залеза и на морските вълни, усещаш вкуса на братвурста (толкова естествени неща, че досега не си им обръщал внимание). А те през цялото време са били тук, под носа ти... Като че ли си се събудил от сън. Ти си човекът, венецът на творението, в теб се крият отговорите на всички въпроси. Твой е целият свят. И изведнъж, само за броени секунди, едно телефонно обаждане може да сложи край на този безпричинен възторг и да те запрати обратно в бездните на отчаянието, сред отломките от собствения ти живот.

— ... Точно за това става въпрос — говореше Клариса, сгушена на дивана на майка си в полуембрионална поза („полу“, заради корема, който ѝ пречеше да се свие повече).

— И какво ти каза той?

Грейви беше седнала на пода и почти беше долепила ухо до приятелката си, защото Клариса говореше едва чуто.

— Каза, че двама души са пострадали. От маса 108.

— О, не!

— Тичах доста бързо, закачила съм ги. Можех и да отнеса някого. Жената е с изкълчен палец, нещо такова. Ще съди списанието.

Грейви изпъшка, но се опита да я успокои.

— Нека да ги съди, като иска.

— Уволнена съм.

Клариса дишаше на пресекулки, като че ли не ѝ достигаше въздух. Беше ѝ дошло твърде много.

— Каква стана тя? Уволнена съм, бременна съм, нямам съпруг, дори не знам за кого съм се омъжила... Защо изобщо съм жива? Псевдо-Аарон беше прав — не ме бива да се оправям с живота. Как тогава ще мога да се погрижа за това тук? — тя посочи корема си.

— Чакай малко. Давай едно по едно. Омъжила си се за човек, който се представя за някой друг, но това може да се случи на всекиго. — Грейви обгърна с ръце разстроеното лице на Клариса. — А колкото до уволнението, я си помисли — те дори не ти плащат, как тогава биха могли да те уволнят? Ти си тази, която им правеше услуга, като работеше за тях. Зарежи ги! Те губят!

— Аз съм една неудачница... — глухо каза Клариса.

— Ти си много неща. Някои от които не дотам добри. Но не си неудачница. Запомни го.

Клариса подсмръкна.

— Във всеки случай, напълно отговарям на определението за неудачник. Провал след провал — и в личния, и в професионалния живот. Най-последно бях намерила нещо, в което наистина бях добра, и ето че ме уволниха...

— Виж какво, всяка известна, преуспяла жена е имала сринове и неудачи. Която и да вземеш. Кажи ми едно име.

— Опра.

— Афроамериканка, от беден произход, доколкото си спомням, била е и изнасилена... Кажи друга.

— Мадона?

На лицето на Клариса просветна усмивка. Понякога Грейви проявяваше мъдростта на Далай Лама.

— От работнически квартал на Мичиган, рано загубва майка си, идва в Ню Йорк без никакви пари... минава през креватите на кого ли не. Да не мислиш, че ѝ е било лесно?

— И в крайна сметка се омъжва за страхотен тип и има две сладки хлапета.

— Нали това казвам?

Клариса въздъхна.

— Хилари Клинтън?

— Да изреждам ли очевидното? Една невероятно умна жена, омъжена за някой, който не може да си държи ципа на панталоните затворен... Дори само фактът, че е живяла в Белия дом осем години...

— Ужас.

— А на теб просто ти е необходима почивка. Смяна на обстановката.

— Екскурзия ли? За жалост, в момента съм напълно неплатежоспособна.

— Не просто екскурзия. Имаш нужда от духовно пробуждане.

— Както знаеш, съвсем наскоро преживях едно. И имам късмет, че не убих някого, а се е разминало само с драскотина.

— Говоря ти сериозно. Нали знаеш, че Поло от време на време се оттегля от света?

— В оня йога център, където учителят преспива с всички и междувременно кара колите им?

— Това е нещо по-различно. Нарича се „Убежище на мълчанието“.

— Не ми звучи добре.

— Една седмица не бива да проронваш дума.

— Изключено.

— Ще ни се отрази благотворно. Ще видиш, че ще се справим.

— И откога проявяваш интерес към подобни неща?

— Откакто разбрах, че нямам друг избор.

Щом Грейви го твърдеше, със сигурност беше така. Защото тя беше минала през всичко (освен може би участие в хард порно).

— Няма да издържиш. Не те виждам.

— Ще издържа. Заради теб.

— Аз няма да издържа. Къде е това място?

— В Оджай. На два часа път от тук. Не се инати. Знаеш, че и двете имаме нужда от това.

Клариса се замисли. И се отказа да спори. Грейви, както обикновено, беше права.

ТИШИНАТА МОЖЕ ДА ТЕ НАКАРА ДА ОГЛУШЕЕШ

„Убежището“ се помещаваше в сградата на стар манастир, сгушен сред хълмовете. Тази година през лятото нямаше големи жеги и хълмовете бяха запазили меката си, успокояваща зеленина, а листата на дърветата едва бяха започнали да се обагрят по краищата.

— Дявол да го вземе, толкова е красиво — изрази възхищението си Грейви в типичния си стил.

Малка, ръчно изрисувана табела ги отведе към стая, в която бяха събрани повече от десет души, насядали на метални столове. Те слушаха в захлас думите на някакъв мъж с прошарена брада, облечен в стил „нещо средно между хипи, ню уейв и прероден Буда“. Поне така го определи Грейви шепнешком, докато двете почукваха с токчета и разсейваха прилежните последователи на култа към мълчанието (повечето очилати и на средна възраст).

Седнаха на последната редица столове, на значително разстояние от останалите. Бяха като лошите хлапета, смущаващи реда в час по алгебра, и отнесоха няколко неодобрителни погледа.

— Попаднали сме на сбиреще на старчоци — прошепна Грейви. Някой от предните редове им изшътка.

Прошарената брада продължаваше лекцията си върху ползата от мълчанието.

— Какво се опитвате да постигнете? Вътрешен мир? Хармония със себе си? Или търсите отговор на някой въпрос, който от дълго време ви измъчва?

Той направи кратка, многозначителна пауза.

Грейви го беше зяпнала, като че ли животът ѝ зависеше от следващите му думи, но Клариса, която на този етап се отегчаваше от

всичко, което не ставаше за ядене, си търсеше нещо по-интересно, върху което да фокусира вниманието си. Стените на помещението бяха голи. Единствено гърбовете на седящите пред нея можеха да представляват известен интерес и тя ги огледа щателно, един по един, като се опитваше да отгатне житейския път на тези непознати за нея хора по стойката и раменете, по извивката на врата, по прическата и цвета на косата.

Най-после стигна до извода, че тук са събрани само неудачници. Поне не беше единствената. Почувства се малко по-добре.

— Отговорите се крият в самите вас. Достатъчно е да се вгледате в себе си, но за това е нужно да оставите зад гърба си всичко, което разсейва — излишествата на всекидневния живот, — прекалено много думи, прекалено много образи, прекалено много шум. — Той гледаше право към Клариса и Грейви. — В продължение на седем дни няма да пророните и дума, ще се освободите от необходимостта да слушате собствения си глас.

— Ами храна? — въпросът се изплъзна от устата на Клариса.

Гуруто се усмихна. Усмивката смекчи острите му черти, но ги направи някак по-невзрачни.

— Дори да не ви се вярва, тук се храним — по три пъти на ден. Здравословна, вегетарианска храна.

— Разбирам... промърмори Клариса. — Предстои ни седмица на въздържанието. Както понякога Поло не хапва пилешко и не носи кожени дрехи цяла седмица.

— А ще има ли допълнително?

И този въпрос се изтръгна от нея, преди да успее да го спре.

Чуха се хихикания. Но това, което на тях им се струваше забавно, за Клариса беше жизненоважно. Въпрос на оцеляване.

— Разбирам каква е причината да питате — дружелюбно отвърна брадатият — и се радвам, че сте решили да се присъедините към нас в такъв специален момент. Бебето ще ви бъде благодарно.

— А кога започваме да мълчим? — поинтересува се Грейви.

— След пет минути.

След встъпителния семинар Грейви и Клариса се отправиха към стаята си. Грейви направи знак с веждите си в посока на брадатия гуру, а Клариса поклати глава и ѝ се закани с пръст.

Влязоха в стая №12. Малка, скромна, с вид на монашеска килия. Две легла и шкаф от тъмно дърво. Нищо излишно.

— Седем дни — каза Клариса, като огледа стаята.

Грейви й изшътка.

* * *

Вечерята започваше в седем. Дотогава Клариса вече беше изгладняла дотолкова, че би изяла и автомобилна гума. Затова беше благодарна за чинията салата и за зеленикавото подобие на супа, което трябваше да отнесе до масата си.

В столовата цареше гробно мълчание. Но тишината беше нарушавана от сърбане, мляскане, хълцане и оригване — същинска симфония от човешки звуци.

Грейви и Клариса почти привършваха вечерята (основното ястие имаше вкус на сьонгер и носеше гръмкото име „Веджи Тофу Грил“), когато клетъчният телефон на Грейви засвири „I’m too sexy“. Всички шестнайсет глави укорително се обърнаха към Грейви: телефонът би трябвало да е изключен. Спешните телефонни обаждания се приемаха на рецепцията. В много краен случай.

Грейви не помръдна. Двете с Клариса се спогледаха. Игривата, предизвикателна мелодия от средата на осемдесетте продължаваше да звучи.

Изведнъж вратата на столовата се отвори, като прикова вниманието на вечерящите и разпръсна напрежението. Влезе крехка фигура, скрита зад огромни тъмни очила и загърната от глава до пети с кашмирен шал. Дори в този си вид фигурата сякаш бе слязла от модните страници на „Фешън Базар“.

Нещо в осанката и излъчването на новодошлата подсказваше, че тя не беше случайна жена. Пулсът на Клариса се ускори. „Слава тебе, господи“, помисли си тя. От възмутеното изражение на околните разбра, че го беше казала на глас.

Зърна рус кичур изпод кашмирения шал.

„Мадона?“ попита Грейви на езика на жестовете, който си бяха измислили в шести клас. Клариса поклати отрицателно глава. Чий беше този профил с горд патрициански нос?

— Зоуи! — трепна изведнъж тя. Прошепна го на Грейви само с устни. Зоуи Монро, звездата от страниците на списание „Пийпъл“. На двайсет и пет години, завършила театралния колеж в Иейл, тя вече беше номинирана за наградата „Тони“, участвала беше в няколко филма, бяха ѝ предложили да стане момичето на Остин Пауърс, беше излизала с бившето гадже на Гуинет Полтроу и беше откъснала едно от старите гаджета на Уинона Райдър. В момента озвучаваше принцесата на феите в едно филмче на „Дрийм Уъркс“ и ако се вярва на мълвата, се радваше на вниманието на една дузина ухажори.

Клариса се усмихна тържествуващо, горда от прозорливостта си. Дори блудкавото тофу вече не ѝ се струваше толкова безвкусно.

Струваше си да попадне в това забутано място, дори само за да зърне отблизо Зоуи.

Докато Грейви спеше и похъркваше блажено, Клариса не я хващаше сън. Зоуи Монро не ѝ излизаше от главата. Какво търсеше тук звезда като нея, на върха на славата си? Спомни си думите на брадатия гуру, че няма нищо случайно. Това означаваше, че е било предопределено да срещне тук Зоуи, но защо? Какъв беше върховният замисъл?

Леглото беше прекалено тясно и прекалено твърдо и Клариса дълго лежа будна, като се въртеше ту на едната, ту на другата страна. Най-после реши, че след като така и така нямаше да заспи, можеше поне да се поразходи на въздух. Загърна се в халата на Грейви и се измъкна на пръсти навън.

Видя една пейка, озарена от лунната светлина, и се отправи към нея.

Докато вървеше по пътеката, за миг си помисли колко романтично би било да седи в мрака с Псевдо-Аарон, отпуснала глава на рамото му, и да долавя всяко негово дихание.

После си спомни, че двамата не си говореха, и ядосано отпъди видението.

Докато стигне в мрака до пейката (може би трябваше да вземе фенерче), се оказа, че там вече се беше настанил някой (някой, който

също като нея не можеше да заспи). Различи смътно силуета му и видя да припламва запалена цигара.

Спря се нерешително. Не искаше да се натрапва, пък и самата тя нямаше нужда от компания.

Но непознатият явно бе чул шума от стъпките ѝ, защото се извърна стреснато и Клариса се озова лице в лице със Зоуи Монро.

Която се оказа по-дребна и крехка, отколкото си я беше представяла.

В продължение на няколко секунди се съзерцаваха мълчаливо. Странното беше, че нито една от двете не посмя да наруши първа кодекса на мълчанието, въпреки че бяха съвсем сами.

Най-после седнаха една до друга на пейката. Зоуи изгаси цигарата си веднага, щом забеляза, че фигурата на Клариса не е продукт на неправилно хранене и генетична обремененост. Останаха така с часове (всъщност само четиридесет и пет минути) и през цялото това време общуваха без думи, любуваха се на нощното небе и на озарените от лунната светлина листа на старите дървета.

Зоуи се надигна първа — усмихна се на Клариса за довиждане и остави след себе си светло и малко тъжно чувство, както и забравена кутия цигари „Салем“ (доста необичаен избор за такова крехко младо момиче според Клариса, но коя беше тя, че да съди Зоуи?).

Нямаше търпение да съобщи на Грейви, че се е сдобила с нова най-добра приятелка. Не можеше да ѝ го каже, но можеше да ѝ го напише и тя побърза да го стори.

Ето писмото, което Грейви прочете още със събуждането си (в пет и половина сутринта, както повеляваше правилникът в лагера — явно будистите нямаха нужда от много сън).

ивйерГ апъкС
алиб ис иганив, шеанз откаК
.аклетяипр им атарбод-йан
,ямодеву ет ад ечабо авбярГ
орноМ иуоЗ кътатан агес то еч
ан акъсипс в онде ремонт е

Грейви прочете написаното на обратно писмо без никакво затруднение. Навремето двете с Клариса си бяха разменили стотици такива писъмца. Готова беше незабавно да поиска обяснение от Клариса, но приятелката ѝ сложи пръст на устните си. Грейви нервно ѝ подхвърли молив и Клариса описа надълго и нашироко случилото се през нощта.

Грейви грабна молива и ѝ се примоли, също писмено, да дойде с нея тази нощ, но Клариса отвърна, че ще си помисли. Приятелството ѝ със Зоуи все още беше в началния си стадий, твърде крехко и неукрепнало, за да го излага на ненужни рискове. Грейви отново повтори молбата си, след което двете се отправиха към столовата за закуска, но там ги очакваше горчиво разочарование. Събуждането в пет и половина съвсем не означаваше, че следва закуска. На дневен ред бяха дихателните упражнения и медитацията. Закуската започваше чак в седем.

Това затвърди у Клариса решението да се махне от тук час по-скоро. Но не и преди да се е сближила със Зоуи.

Междувременно Грейви беше успяла да се превърне в ревностен последовател на Прошарената брада.

Тази жена дете, която обичаше да си поспива поне до обяд, сега се събуждаше още на разсъмване, точна като часовник, и нямаше търпение да се залови с медитацията. Тя, която рядко си лягаше преди три след полунощ, сега беше в леглото преди девет и заспиваше като бебе. И като капак на всичко, категорично отказа на Клариса да я закара до Ел Ей.

С невалидни кредитни карти и не повече от двајсет долара в наличност, Клариса беше като хваната в капан. Беше готова на всичко, само и само за да се измъкне от тук.

Обмисли плана си за действие, докато чакаше Зоуи на „тяхната“ пейка. Зоуи не я разочарова. Появи се като видение в мрака — усмихната, босонога, загърната в нещо ефирно като паяжина.

Тя седна на пейката и подви крака под себе си — нещо, което се отдава само на тънички като вейка момичета (Клариса беше пробвала тази поза още преди време и си беше прищипала някакъв нерв на гърба). Зоуи изглеждаше разстроена, но лицето ѝ беше все така прекрасно.

Клариса мълчаливо съпреживяваше тъгата на своята нова приятелка. Сърцето ѝ се свиваше при всяка скръбна въздишка на Зоуи, сякаш чуваше сподавено ридание. Самата тя не се чувстваше по-различно — сърцата им биеха в унисон.

След малко двете не можеха вече да сдържат сълзите си — бяха станали достатъчно близки, за да се стесняват една от друга и да се преструват. Бяха две сродни души, сами в цялата вселена.

И поводът за скръбта им беше един и същ: тези проклетници, мъжете.

На третия ден от пребиваването им в лагера, веднага след обяда, Грейви намъкна екипа си за йога и се отправи към нещо, което се наричаше Космическото прочистване. Клариса обаче нямаше намерение да се лиши от обяда си веднага след като го беше погълнала с такова усилие (стомахът ѝ още се бунтуваше срещу поредната „лучена“ изненада) и използва момента, за да свърши нещо полезно. Например да вземе ключовете за колата на Грейви.

Изтича до стая №12, затвори вратата след себе си и започна да рови като обезумяла из багажа на Грейви: тампони, ментови бонбони, листчета с разни драскулки, дребни монети, презервативи (щеше ѝ се!), стари снимки и, най-после, слава богу... ключовете от колата!

Ключовете.

Надраска набързо няколко реда на Грейви на първата попаднала ѝ салфетка (от рециклирана хартия — как иначе, тук всичко беше екологично и природосъобразно).

ес он, мавялажъС .етевочюлк хезВ
.робзи хамяН .ешагалан

.К, иквулеЦ

аребирп ет ад аним еЩ. S.P

Багажът ѝ (три сака) вече беше събран. Както винаги се беше презапасила с дрехи — голяма ирония, като се има предвид къде бяха попаднали. Прибра джапанките, обу си маратонките и преживя миг на кратко колебание (трябваше бързо да измисли как да пренесе багажа си до колата, без някой да заподозре нещо.) Реши да хвърли саковете през прозореца (надяваше се да не пострадат нито дрехите, нито някой „мълчалив“ събрат).

В коридора беше доста оживено — потокът от хора се беше отпразил към „оздравителната зала“ — просторно помещение със странна форма и с възглавнички по пода. Повлечена от тях, Клариса се озова в залата, но седна възможно най-близо до вратата, с идеята да се измъкне незабелязано наред медитацията. Прошарената брада, изправен наред залата, удари гонга и всички насядаха по земята. Клариса се надяваше да успее да се оттегли, преди странните звуци, които стомахът ѝ издаваше, да са привлекли вниманието.

Не бяха изминали и пет минути, когато на вратата се появи Аарон.

По-точно, Псевдо-Аарон.

Беше задъхан, като че ли беше участвал в маратон.

— Клариса! Джен ми каза, че си тук. Ще ти обясня всичко.

Той се запромъква между седящите върху възглавничките хора и тръгна към нея.

Прошарената брада се изправи и размаха предупредително ръце. Аарон също му помахаша — за поздрав.

После отново насочи вниманието си към Клариса.

— Знам, че не искаш да говориш с мен, защото си ми обидена. Имаш основания, наистина те излъгах, но трябва да ме изслушаш. Мога всичко да обясня...

Лицето на Прошарената брада беше почервенияло. В редиците на „мълчаливите“ беше настъпил „мълчалив“ смут.

Клариса отчаяно правеше знаци на Аарон да замълчи.

— Така повече не може да продължава! — разпалено продължаваше той. — Клариса, трябва да поговорим — само така ще изясним всичко.

Прошарената брада отиде при него, хвана го за лакътя и се опита да го изведе от залата.

Голяма грешка от негова страна.

Псевдо-Аарон го бутна настрани.

— Оставете ме. Трябва да говоря с нея и никой не може да ми попречи. Това бебе все пак е и мое.

— Нищо подобно — чу се глас откъм вратата. — Клариса, добре ли си, скъпа? Добре, че дойдох навреме. Сузи ми каза, че този откачен е тръгнал насам.

Саймън беше облечен като че ли щеше да участва в турнира „Уимбълдън“. Той се огледа учудено.

— Сузи ми каза, че това е някакъв курорт. Минерални бани или нещо такова. Но всички ми се виждат много оклюмали — да не би климатът да не им понася?

— Какво търси той тук? — повиши глас Псевдо-Аарон.

Клариса сви рамене. Имаше чувството, че е на кораб, който всеки момент ще се разбие в скалите, или във влак, който след миг ще полети в пропастта. Искаше ѝ се да затвори очи, за да не види ужасната катастрофа.

— Аз ли? — попита Саймън. — Точно аз имам всички основания да бъда тук. Защото бебето е мое.

И тогава Псевдо-Аарон се хвърли към него, а Саймън отскочи, за да избегне удара, и Псевдо-Аарон се стовари върху един от „мълчаливите“ братя, който се оказа жена — истинско „мъжко момиче“ с опустошително ляво кроше. Тя стовари юмрука си в лицето на Псевдо-Аарон, а Саймън използва момента, за да го атакува откъм гърба.

И тогава, както се казва, „бомбата избухна“. Нещата окончателно излязоха извън контрол и настана страхотно меле. Хвърчаха възглавници, разменяха се удари... Единствените, които надаваха виковете обаче, бяха Саймън и Псевдо-Аарон.

Клариса наблюдаваше отстрани, като се чудеше нейната чест ли отстояваха така ревностно двамата мъже или своята. И в двата случая не смяташе да изчака развоя на събитията. Прекалено рисковано беше за бебето.

Освен това точно сега никой не ѝ обръщаше внимание. Едва ли можеше да има по-благоприятен момент за бягство.

И тя се възползва от чудесната възможност.

Измъкна се през главния вход и изтича отзад към мястото, където беше хвърлила багажа си. Някъде отгоре се разнесе ръмжение — каквото издават разгневените бабуини по канал „Дискавъри“. Вдигна глава и видя Зоуи Монро, надвесена от един прозорец на втория етаж.

Клариса въздъхна и направи знак с палеца си, който означаваше „Изнасям се, напускам купона“.

Зоуи вдигна умолително ръце нагоре. Лицето ѝ изразяваше безмълвно отчаяние. Сърцето на Клариса се сви. За миг си помисли, че Зоуи я увещава да не тръгва и дори, че е способна да я издаде — за нейно собствено добро.

В следващия момент иззад ъгъла се чу шум и Клариса реши, че битката се е пренесла под открито небе, но след малко разбра каква е работата. Един автомобил зави по алеята и преди още да е спрял, отвътре се изсипаха един куп мъже с вид на въоръжени терористи. Но вместо да извадят автомати „Калашников“, те измъкнаха репортерски камери и Клариса схвана сериозността на ситуацията. Зоуи, също като нея, беше разкрита.

Без да губи време, тя изтича към колата на Грейви, като едва не се сблъска с репортерите, които бързаха в противоположната порока, наострили уши като хрътки, притиснали камерите към гърдите си.

Клариса запали колата, рязко зави и се насочи към входа на манастира, където всеки момент щеше да се появи нищо неподозиращата Зоуи.

Действително само след миг Зоуи изтича навън, праметнала през рамо лек сак, готова за бягство.

— Побързай! — изхриптя Клариса. — По петите ти са! Скачай в колата!

Зоуи я погледна и за миг се спря нерешително. Клариса усещаше объркването ѝ, можеше да разбере колебанието ѝ.

— Хайде! Фотографите всеки момент ще бъдат тук! Насочиха се към главния вход! Открили са те!

— Така ли? — сви рамене Зоуи и тръгна към колата почти без да бърза. Умееше да пази самообладание. — Съжалявам, че ще ги разочаровам.

Тя хвърли багажа си на задната седалка, седна до Клариса и ѝ се усмихна съучастнически.

— Можем да тръгваме.

Малко по-късно двете с Клариса седяха пред един „Макдоналдс“ на средата на пътя между Оджай и Ел Ей, заобиколени от пъргави хлапета и грижовни майки. Никой не им обръщаше внимание. Клариса предположи, че това е защото майките бяха прекалено уморени, а и Зоуи не беше типичната филмова звезда — не участваше в големите, касови холивудски хитове.

— Съжалявам за теб и... — Клариса се напрегна да си спомни името на оня млад актьор с арогантен вид (един от купа).

— И аз — кимна Зоуи, докато унищожаваше пържените картофки на Клариса. — Мислех си, че ако онези случайно бяха успели да ме снимат, той щеше да види колко тъжна изглеждам и... — Тя махна с ръка и отхапа от хамбургера си. Ядеше като дванайсетгодишен хлапак — лакомо и ненаситно. Клариса малко ѝ завидя (съвсем мъничко!), че може така да се тъпче при това — без никакви последствия.

— Той просто не те е заслужавал — заяви Клариса. — Ще си намериш някой по-добър. Ако ти не можеш, тогава кой?

Зоуи кимна, не много уверено, и докосна ръката на Клариса.

— Не носиш пръстен?

— Дълга история. Какво да ти кажа — срещнах го, омъжих се, забременях, разделихме се, а малко по-късно открих, че той дори не е този, който си мислех, че е. После започнах работа като репортер в списание „Климат“ и мисля, че се справях доста добре, но ме уволниха заради една глупост — това също е доста заплетена история... В края на краищата се озовах в „Убежището“ заедно с най-добрата си приятелка, а после, докато траеше схватката между бившия ми съпруг и първото ми гадже, отмъкнах колата ѝ и ето ме тук. С теб.

Зоуи я изгледа втренчено за миг, после се разсмя. Докато слушаше звънливия като камбанка смях на новата си приятелка, Клариса изведнъж се почувства по-добре.

Зоуи погледна часовника си и придоби сериозно изражение.

— В четири и половина имам час при Йън.

— Йън?

— Най-добрият козметик в Ел Ей. Истински магьосник е.

Вдигнаха таблите с остатъците от своите не дотам „Happy Meals“ и след малко вече седяха в колата.

— Хей! — изведнъж се сети Клариса. — Искаш ли да дойдеш на бебешкото ми парти?

27

КУПОНЪТ

Беше един часът следобед на една сияйна калифорнийска неделя и бебешкият купон на Клариса течеше вече от час, а Съзвездието все още обсъждаше разгорещено изпратените покани.

— И чия беше гениалната идея? — питаше Поло. — Толкова са старомодни, в стил „Лора Ашли“, 1982.

— Идеята беше моя — отвърна Джен, като се любуваше на снежнобялата покана с изящно преплетени като дантела букви.

— Поло, като не ти харесват, да беше казала по-рано! — забеляза Грейви. — Къде е Злобара?

— Сузи каза, че ще позакъснее. Имала изненада.

Клариса огледа четирите маси, всяка с по шест места.

Няколко жени вече търсеха картончетата с имената си. Една от тях, далечна (но богата) братовчедка на Клариса, размени своята табелка с друга от съседната маса.

— Поло, как така изведнъж пренасочи интереса си от мъжете към поканите? Няма ли обект, достоен за възхищението ти?

— Напротив, има — оживи се Поло. — Да го бяхте видели, момичета... Не знам откъде да започна.

— Ако ще обсъждаме любовния си живот, имам нужда от още едно питие — заяви Грейви и се насочи към бара, но Клариса я спря.

— Чакай! Я виж това...

Събралите се жени бяха на възраст между двайсет и пет и петдесет години, но външно си приличаха като извадени от конвейер. Прически на Мелина, бедра, оформени в „Зоната“, излъскани, парфюмирани фасади. И всяка, без изключение, се опитваше да размени незабелязано картончето с името си с някое от съседна маса. Мисти Андерсън (на трийсет и пет, чийто съпруг адвокат ѝ изневеряваше с инструкторката по йога) смени картончето си с това на Табита Янси (на двайсет и девет, неомъжена, която отчаяно се домогваше до брак с един оператор). Ив Смуути (блондинка около

четирийсетте, с вирнато прасешко носле, омъжена, което не ѝ пречеше да чука всичко живо) сложи своето картонче, странно защо, точно до мястото на Грейви.

— Какво прави тя? — подскочи Грейви. — Мразя тази жена. Винаги ме разпитва за баща ми.

— Дори картончетата с имената не са сложени както трябва — подхвърли Поло. — Всеки се е паднал до някого, когото мрази.

— Те и без това всички се мразят — справедливо отбеляза Клариса.

— Знаете ли колко съм си блъскала главата над разпределението? — каза горката Джени. — Пренареждала съм картончетата поне осемдесет пъти. Няколко нощи не съм мигнала.

Жените продължаваха да прииждат и неизменно, като че ли се бяха наговорили, първата им работа беше да разменят картончето си.

— Да върви по дяволите! — заяви най-после Клариса. — Пет пари не давам кой ще седи до мен! Важното е...

— ... да има достатъчно храна — изпревари я някой от Съзвездието.

Клариса и Съзвездието се разделиха — всяка на отделна маса, и установиха, че след цялото усилено разместване картончетата с имената пак се бяха озовали на първоначалните си места. И всички изглеждаха доволни.

Двайсет минути по-късно Клариса гризеше миниатюрна гофрета с бекон (според майка ѝ това беше символично — поводът беше очакваното мъничко същество и ордюврите трябваше да бъдат миниатюрни). Нямаше нищо лошо в това, просто трябваше да изяде поне още двайсетина.

Точно тогава се появи Злата Сузи, помъкнала пакет памперси.

— Миличка, съжалявам, че закъснях, но бях ужасно заета!

— Добре си дошла! Провери в кухнята — сигурно са останали отровни гъби.

— Донесох игричката!

— Каква игричка? — озадачено попита Клариса и хвърли поглед към Джен, но тя в момента беше заангажирана в разговор с гостенките.

— Нищо особено. Малка кръстословица. Не чак толкова малка всъщност. Трябва да се попълнят имената на всичките ти гаджета — от детската градина до сега. Първата маса, която стане готова, печели награда — ароматна свещ.

— Грейви! Знаеше ли за тази идея?

— Честна дума, не!

— Какво толкова... Малко ще се позабавляваме. Но ви предупреждавам, че няма да е толкова лесно...

Клариса отклони вниманието си от Сузи и проследи с поглед Джен, която говореше по клетъчния си телефон, после изведнъж стана и тръгна нанякъде. Изглеждаше развълнувана.

Поло се беше разкихала и когато Клариса я стрелна с поглед, сви рамене — „Сенна хрема, съжалявам“.

Клариса хвана главата си с две ръце. Имаше желание да се скрие някъде и да поспи, докато цялата тази лудница приключи. Около масите настана оживление — жените се смееха, спореха, изреждаха имена една през друга. Клариса вече дори не си спомняше да е имала нещо общо с някои от споменатите мъже. Други упорито се опитваше да забрави. Опита се да се изключи от действителността и остана в това състояние на притъпено съзнание чак докато не усети, че огладнява отново. И че гладът ѝ няма да може да бъде заситен от миниатюрните хапчици, които се предлагаха на гостите! Затова стана и се запъти към кухнята.

Някъде по пътя я очакваше поредната изненада. Псевдо-Аарон, избръснат и изтупан, с подарък в ръце. До него стоеше Джен с развълнувано, обнадеедено лице.

— Я виж кой е дошъл! — възкликна тя, като че ли говореше на малко дете, което още залъгват с Дядо Коледа.

Клариса се озърна. Погледите на двайсет и пет жени бяха вперени в нея.

— В кухнята! — изсъска тя.

Псевдо-Аарон, Джен, Поло, Грейви и Сузи (къде без нея?!) незабавно я последваха.

* * *

— Това някакъв заговор, целящ да ме унижи, ли е? — попита Клариса с пълна уста, докато се тъпчеше с наденички (миниатюрни!) направо от тигана.

— Не. Не ми беше хрумнало — призна чистосърдечно Сузи.

— Изобщо не знаех, че той ще дойде — посочи Грейви към Псевдо-Аарон. — Заклевам се.

— Нито пък аз — побърза да добави Поло.

— Джен? Ти ли съсипа празника ми?!

— Мога ли и аз да кажа нещо? — обади се Псевдо-Аарон. — Все пак съм замесен...

— О, да, господинчо — нахвърли се върху него Грейви. — Ти със сигурност имаш какво да кажеш. Особено след като доведе онази красавица на купона, за да накараш жена си да се чувства отвратително.

— Онова момиче изобщо не ми беше приятелка... — опита се да обясни „Аарон“, но Клариса не го остави да довърши.

— Чакай малко, Грейви. От къде на къде ще ме сравняваш с онази жена и ще я наричаш красавица?! — възкликна тя.

— Но ти сама каза, че...

— Аз мога да кажа каквото си искам! Това е друго. Аз мога да кажа, че носът ми е отвратителен, но не бих искала да го чуя от някой друг. Ясно ли е?!

— Е, аз лично нямам никакъв пръст в цялата работа — заяви Поло.

— Естествено. Как би могла, като си заета единствено със себе си и те вълнува само с кого ще преспеш. — Това най-неочаквано беше казано от Джени.

— Моля?!

— Какво?

— Клариса — Псевдо-Аарон се усети, че взе да става много напечено. — Отбих се само да оставя подаръка... Мислех, че е редно.

— Точно ти ли ще говориш за това, кое е „редно“? — изсмя се Грейви. — Та ние дори не знаем кой си всъщност!

— Двамата с Клариса ще поговорим за това по-късно. Това са си нашите лични взаимоотношения и не мисля, че ви засягат.

— Как да не ни засягат?! — възрази Грейви. — Клариса е най-добрата ми приятелка.

— Мислех, че аз съм най-добрата ти приятелка — забеляза Поло.
— Защото тя така казва на всички — подхвърли Джен.
— Какво?! — избухна Грейви. — Какво сте се нахвърлили върху мен? Да не сте се наговорили?

— Спокойно, никой не ти се нахвърля...

— ... От месеци — вметна Поло.

— Някой да иска цигара — изкашля се Псевдо-Аарон. — Аз лично отивам да пуша.

— Ти си кучка! — озъби се Грейви на Поло.

— Имах добра учителка — невинно отвърна Поло.

— Прекаляваш, Поло — укорително я погледна Джен.

Но нещата вече бяха набрали скорост и връщане назад нямаше. Грейви и Поло се бяха хванали гуша за гуша, а от време на време и двете нападаха Джен, която не им оставаше длъжна.

Клариса стоеше насред кухнята, с мазни пръсти и отекли глезени, и напразно се опитваше да разтърве приятелките си. Сузи се беше разположила удобно на кухненския плот и се наслаждаваше на безплатното представление, а Псевдо-Аарон вдигна ръце („Предавам се!“) и пръв напусна полесражението.

Минута или две по-късно някой каза: „Не искам да те виждам повече!“ (Звучеше доста категорично.) Друг му отвърна в същия тон: „Нито пък аз теб!“, а Клариса отчаяно молене Джен да се намеси и да направи нещо. Но Джен, обикновено толкова спокойна и добронамерена, днес също беше излязла вън от себе си и най-после Клариса остана сама в кухнята (единствено в компанията на Злата Сузи, която продължаваше да клати крака на плота и преспокойно допиваше останалото в чашите шампанско).

— Искаш ли да отворим подаръците? — бодро предложи тя.

В този момент вратата на кухнята се отвори и на прага застана Саймън, прегърнал огромно жълто пате.

— Клариса, скъпа... За малко да изпусна купона... Съжалявам, че закъснях.

„Каква беше тази слабост на мъжете към плюшените играчки?!“ — нервно си помисли Клариса.

При появата на Саймън Сузи видимо се оживи, скочи от плота и обвини змийската си ръка около кръста на нищо неподозиращата си жертва.

— Ще ти разкажа всичко, не се безпокой. Чудя се само откъде да започна...

Когато вратата след тях хлопна, Клариса се свлече на пода, сразена и безкрайно нещастна.

Както се беше отдала на самосъжаление, изведнъж погледът ѝ падна върху пакета, оставен от Псевдо-Аарон. Пакетчето беше плоско, обвито с бледолилава хартия. Напипваше някаква рамка... Разкъса хартията, обзета от любопитство.

Вътре беше картината. Онази картина. Акварелът с лодките, който толкова беше харесала вечерта, когато... Когато се появи истинският Аарон.

„Лодки по здрач“ вече беше нейна.

Клариса замислено се вгледа в пейзажа, който незнайно защо толкова я беше развълнувал.

Накъде ли отиваше животът ѝ? Само преди година всичко беше толкова по-различно. А какво ли я чакаше занапред?

Не можеше да знае това. Не ѝ оставаше нищо друго, освен да изяде една чиния миниатюрни кифлички с пълнеж от боровинки. Така и направи.

РАЖДАНЕТО НА... СИНА

Дойде денят, в който Теди трябваше да се изправи пред съда. Осъдиха го да лежи шест месеца във федералния затвор. Изпълнението на присъдата трябваше да започне след седмица, така че междувременно той можеше да посети галапредставлението на „Ангелите“ в „Стардъст Паладиум“ заедно с дъщеря си. Щеше да има удоволствието да види собствената си съпруга, облечена в трико, с широкопола шапка на главата, заедно с още двайсетина „антики“ като нея, да танцува степ на мелодии, стари колкото света.

— Какво пък — каза той, докато двамата с Клариса седяха в колата на път за „Стардъст Паладиум“, — можеше да бъде и много по-зле. Добре, че беше Аарон. Бог да благослови това момче. Намери ми златен адвокат!

Клариса въздъхна и намести колана си. Бебето отвътре риташе (или я удряше с лакът). Замислено погали изпъкналия си корем. Още не беше казала на баща си, че Аарон не е никакъв Аарон и не се знае кой е всъщност. Много объркано й се струваше.

— Възможно е шестте месеца в затвора да ти се видят по-кратки от това представление — предупреди баща си тя. Трябваше да бъде подготвен за онова, което го очакваше.

— Недей така — смъмри я той. — Майка ти ще има нужда от нашата подкрепа.

— Че нали за това отиваме — сви рамене тя.

— Виж какво, майка ти е положила толкова грижи за теб. Мисля, че заслужава повече уважение.

— Каква муха ти е влязла в главата? — изгледа го Клариса.

— Какво да ти кажа... Вече съм на шейсет години и започнах да се замислям за някои неща. А освен това влизам в затвора... Неведнъж съм мамил съпругата си, а дъщеря ми ме смята за стар досадник... Освен когато не й трябват пари.

— И чия е заслугата?

— Моя — въздъхна той. — Там е работата.

— Не знам, Теди. Рядко се е случвало да си обзет от разкаяние... Ти просто не си такъв.

— Ако искаш, не го вземай за чиста монета. Не е необходимо да ми вярваш. Просто те моля да проявиш малко повече разбиране към майка си.

Клариса извърна глава към прозореца и се загледа навън.

— Какво се нацупи сега?

— Не съм се нацупила — отвърна Клариса и още повече се нацупи. Чувстваше се като десетгодишно момиченце, което бяха смъмрили.

„Ангелите“ бяха с яркочервени устни, напудрени лица и фигури на двайсет и пет годишни танцьорки, въпреки че всички бяха поне на петдесет. А когато майката на Клариса се появи на сцената, Теди закрепця като гимназист на мача на любимия си отбор. Очите му сияеха, при това без да е пил нито капка. Докато го гледаше как се вълнува и ръкопляска, Клариса изведнъж разбра, че той още обичаше майка ѝ. След всичките тези години, след всички скандали и изневери още я обичаше.

Чудеше се кое я караше да се чувства по-зле: дали фактът, че в сравнение с майка си и нейните приятелки изглеждаше като торба с картофи, или смущаващото откритие, че чувството между родителите ѝ още не беше угаснало. Този факт сам по себе си беше достатъчен, за да извади от релсите човек.

По средата на патриотичния танц (шапките на танцьорките бяха сини, бели и червени, с ленти на звездички, Клариса изведнъж се присви и се обърна към Теди:

— Ще изляза за малко. Имам контракции.

През последната седмица те не ѝ даваха мира.

Баща ѝ кимна съчувствено.

— Знам как е. И мен тези дни нещо ме свива гърбът...

Тя само поклати глава и се запромъква между редовете, като внимаваше да не нанесе на някого средна (или тежка) телесна повреда.

— Фалшиви контракции са — уведоми тя Грейви по клетъчния телефон веднага щом се добра до тоалетната (въпреки че официално

не си говореха).

— Откъде знаеш?! — разтревожено попита Грейви.

— Просто знам... Ох! — тя хвана стомаха си и простена.

— Колко често са контракциите?

— Казвам ти, че това е фалшива тревога! — изрева Клариса.

— Извинете, свършват ли скоро? — чу се глас отвън. — Тук се е образувала опашка...

— Трябва да приключваме — въздъхна Клариса. — Пак ще ти се обадя.

Наистина отвън се виеше опашка — тоалетните бяха само две, а в залата имаше петстотин места.

— Добре ли си, миличка? — попита я загрижено една от жените.

— Да, нищо ми няма, обикновено неразположение — нали знаете как е... — Клариса проследи погледите на жените и затаи дъх. Обувките ѝ бяха мокри. Беше се напишкала. Нямахте ли да имат край униженията ѝ?

Една от жените дрезгаво извика:

— Бързо повикайте лекар!

— Нищо ми няма — измъчено каза Клариса. — Добре съм. Оставете ме на мира.

— Миличка — погледна я майчински друга жена и я прегърна през кръста (което се оказа доста трудно). — Водата ти току-що изтече.

Клариса се взря в очите ѝ, обзета от луда, разтърсваща паника. После се свлече на пода.

— Дръж се, Сладкишче! — викаше Теди, който седеше до нея отзад в линейката и стискаше ръката ѝ.

— Няма нужда да крещиш. Не съм глуха...

Майка ѝ седеше от другата ѝ страна, все още със сценичния си грим и с трикото, и също държеше ръката ѝ.

— Аууу! — изрева Клариса. — Това болеше!

Майка ѝ закрещя на испански на шофьора да побърза.

После се извърна към Клариса, сложи ръка на изпотеното ѝ чело и заговори ласкаво:

— Няма нищо, миличка. Всичко ще мине... Всичко ще свърши много бързо.

— Аааааааа! — беше отговорът на Клариса.

За миг в изтормозеното ѝ съзнание се мярна мисълта за приятелките.

— Мамо... бързо! Подай ми телефона!

— На кого ще звъниш в това състояние?

— Дай го!

Майка ѝ разрови чантата ѝ и измъкна нокията на Клариса. Тя я грабна и набра номера на Грейви.

— Грейви! — каза задъхано. — Раждам и ви искам тук в пълен състав, иначе няма да кръщавате бебето, нито ще ти кажа името на оня мъж, който една вечер питаше за тебе и който вече е официално разведен!

После извика сърцераздирателно и подаде телефона на баща си, който довърши вместо нея разговора и обясни на Грейви къде трябва да отиде.

Последното, което си спомняше Клариса, беше, че двама мъже в бели престилки я внесоха на носилка в спешното отделение. После всичко потъна в мъгла.

Но виковете ѝ (поне според мълвата) можели да се чуят от Лонг Бийч до Санта Моника.

— Имаш само два сантиметра разкритие, Клариса — каза доктор Кац.

— Какво ще рече това? — простена тя.

— Ще ти сложа епидурална упойка, когато разкритието стане поне четири сантиметра.

— Слушай какво, докторе — хвана го за яката Клариса. — Когато тръгнеш да раждаш, ти чакай четири сантиметра разкритие. Искam си упойката сега.

Доктор Кац се освободи от хватката на Клариса с плавно, отработено движение.

— Веднага се връщам! — И той бързо се измъкна от стаята.

Клариса сграбчи ръката на майка си и я стисна, като крещеше неистово. Теди изведнъж се изправи и също се насочи към вратата.

— Отивам да взема камерата. Това трябва да се документира.

Клариса и майка ѝ се спогледаха.

— Мамо! Обещай ми, че ще унищожиш тази касета.

Майка ѝ се усмихна и кимна.

Клариса се отпусна назад, поуспокоена.

Майка ѝ мълчаливо държеше ръката ѝ.

— О, мамо — каза по едно време Клариса. — Не знаех, че било толкова тежко...

— О, това е нищо. Чакай само да стане тийнейджър.

Раждането минава през четири етапа. Първо започват леките контракции, през около двайсет минути, и междувременно разкритието нараства, докато стане четири сантиметра. За Клариса първият етап започна в тоалетните на „Стардъст Паладиум“ пред очите на тълпа непознати. После следва по-активната фаза (контракциите стават по-интензивни, а разкритието се увеличава на осем сантиметра). При Клариса активната фаза се характеризираше с две основни събития: а) доктор Кац (заплашен, че съзнатата му артерия ще бъде прерязана) най-после склони да ѝ постави епидурална упойка; и б) Съзвездието пристигна с трясък и гръм. Тъкмо навреме — Клариса вече беше в настроение да си бъбри и да обсъжда кои от децата звезди, участвали навремето в шоуто „Факти от живота“, понастоящем се снимат в порно.

Втората фаза включва самото раждане, но дотогава Клариса вече беше дотолкова безчувствена (благодарение на епидуралната упойка), че се наложи да прекъснат играта ѝ на „Знаменитости“ с момичетата на най-интересното място, за да ѝ съобщят, че бебето всеки момент ще излезе на бял свят.

Точно тогава забеляза, че доктор Кац вече не носеше сватбения си пръстен.

— Напъвай, Клариса! — заповяда ѝ той. — Силно! Хайде, давай!

— Напъвам...

— Не е вярно! Нищо не правиш!

— Хайде, Сладкишче. Напъвай!

Едва сега осъзна, че баща ѝ също беше в стаята. С видеокамера.

— Татко! Веднага излез от тук!

— Напъвай, Клариса! — присъедини се към хора и майка ѝ.

После вече не различаваше отделни гласове, защото всички викаха — Грейви, Дженифър, Поло, дори и Сузи, която се беше

облякла като за ревю — с ботуши от кожа на алигатор от най-новата есенна колекция.

Клариса изкрещя и напъна с всички сили (така поне си мислеше, защото не чувстваше нищо от кръста надолу). Напъна, като че ли съдбата на цялата нация зависеше от това и ето че главата на бебето изскочи.

— Момче е! — извика доктор Кац.

— Имаш син! Браво, Сладкишче!

Майка ѝ само се усмихваше през сълзи.

Момичетата пицяха от радост.

— Вижте му топките! — това, разбира се, беше Поло. — Юнак!

— Момче ли е? — задъхано попита Клариса. — Сигурни ли сте?

— Аз лично съм сто процента сигурен — засмя се доктор Кац. —

А приятелките ти могат да го потвърдят.

Той сложи на гърдите ѝ току-що повитото бебе.

— Искате ли да му дадете да суче? — попита я сестрата.

Клариса кимна. Досега не си беше представяла, че ще кърми бебето, но сега изведнъж цялото ѝ тяло закопня за това.

— Бихте ли... ни оставили за малко сами? — тихо попита Клариса. Не можа да познае собствения си глас. Гърлото ѝ беше пресъхнало. Сред всеобщото оживление никой не я беше чул. Тя повтори въпроса си, този път по-силно.

Доктор Кац я погледна.

— Разбира се. Моля ви, хайде да се оттеглим и да оставим младата майка да се запознае с един много специален човек.

Той ѝ намигна и Клариса отново си зададе въпроса къде се беше дянал сватбеният му пръстен. Но като помисли трезво, реши, че той просто го сваляше, когато израждаше. На никого нямаше да му е приятно да чисти късчета плацента от пръстена си.

Майка ѝ излезе от стаята последна, като преди това целуна дъщеря си и бебето.

Бебето зарови носле в огромните ѝ гърди и засука. От време на време издаваше доволни сумтящи звуци като прасенце или малко кученце.

— Е — каза си Клариса. — Значи това било...

Тя се вгледа в малкото вързопче. Едва сега осъзна, че беше подготвила само момичешки имена — изобщо не ѝ беше хрумнало, че

бебето може да е син.

— Кой си ти, малко човече?

Прехвърли няколко мъжки имена през главата си, но те бяха все на бивши гаджета и ѝ навяваха неприятни асоциации. За миг ѝ мина през ум да го кръсти на баща си, но отхвърли идеята, тъй като според еврейската традиция, децата се кръщаваха само на мъртви роднини.

Би могла да го кръсти на Псевдо-Аарон... Разбира се, при положение, че знаеше истинското му име.

Най-после въздъхна.

— Е, мъничък, какво ще кажеш да изчакаме малко? Рано или късно все ще разберем кой си.

Бебето изскимтя и тя прие това като знак на съгласие. Вече започваха да осъществяват контакт. Усмихна му се — първата ѝ истинска усмивка, откак беше започнало раждането.

* * *

— Е, кой е онзи, който бил разведен? — поиска да узнае Грейви.

Тя държеше бебето Хикс (учудващо сръчно) и лекичко го полюляваше.

— Патладжанът — отвърна Клариса, докато смучеше със сламка някаква съмнителна течност. — С тексаски акцент и белег от прясна рана. Сещаш ли се?

— О, да — сбърчи нос Грейви. — Нямам интерес.

— Той обаче явно има. Беше на оня благотворителен търг и питаше за теб. Нарече те „интересно момиче“.

— Така ли каза?

— Честна дума. Не го ли... стискаш много?

— Шшшт. Знам си работата.

— Май е гладен... Дай ми го.

— Глупости. Храни го преди десет минути.

— Сигурно пак е огладнял, нали е мой син.

Грейви направи физиономия, но ѝ подаде бебето. Родителите на Клариса бяха отишли да хапнат нещо и (според указанията на Клариса) да напазаруват от деликатесния, а приятелките ѝ въртяха

телефони. Трябваше да съобщят новината на много хора (за да ги ядосат).

Никой не спомена Псевдо-Аарон. Познавах я достатъчно добре, за да не посмеят да повдигнат тази тема.

Грейви притегли един стол, седна и се вгледа замечтано в Клариса, която кърмеше бебето.

— Ох... — въздъхна тя. — Чак и на мен ми се прииска...

— Да имаш такива гърди? Нека си откърмя бебето и ти ги подарявам.

Грейви ѝ се закани, но в този миг...

— Толкова си красива — чу се откъм вратата гласът на Псевдо-Аарон.

Той държеше огромен букет и плюшено мече. Изглеждаше някак по-зрял и много привлекателен. Само като го погледна, на Клариса ѝ се прииска да се завре под леглото.

— О, донорът на спермата се появи — оповести Грейви.

— Грейви — погледна я Клариса.

Тя сви рамене и излезе от стаята. Клариса остана насаме с Псевдо-Аарон.

— Мога ли... да го видя по-отблизо?

— Не знам... чакай да погледна графика му... Имаш късмет.

Тя откри главичката на сина си.

— Прилича на теб — заяви Псевдо-Аарон. — Толкова е красив. Знаеш ли колко ти прилича да си майка?

— Дрън-дрън. Одрал ти е кожата и ти много добре го знаеш.

Чувстваше се изтощена, гола и уязвима. За пръв път изпитваше стеснение от мъж.

— Клариса.

— Псевдо-Аарон.

Тя затвори очи. Силите я напускаха. Добре поне, че сутринта си беше измила косата.

— Да? Искаш ли нещо? Само кажи от какво имаш нужда.

Тя въздъхна. Чувстваше се объркана. Искаше ли нещо?

От какво имаше нужда? Само преди няколко месеца би отговорила, без да се замисли.

— Не знам... Искам да спя.

— Как ще се казва бебето? Реши ли вече?

— Нямам идея. За какво му е име... докато не тръгне на училище?

— Клариса. Това е нашият син. Разбира се, че има нужда от име.

— Надявам се, че имаш предложение.

Псевдо-Аарон я погледна.

— Джеймс. Джеймс Танер. Младши.

— Джеймс? Това ли е... името ти?

— Да. Кралско име.

— Друго предложение?

— Защо? Какво му е на Джеймс?

— Давай другото.

— Той все пак е и мой син.

— А ти си човекът, който се преструваше на друг, за да се омъжа за него.

— Никой не може да се престори на друг...

— И освен това нае адвокат по бракоразводни дела.

— Моля? Никакъв адвокат не съм наемал. Не мога да си го позволя.

— Не отричай. Знам, че искаш развод.

— Кой е казал, че искам развод?

— А не искаш ли?

— Искam само... да поговорим. И да си изясним някои неща.

— Като например — връзката ти с онова момиче.

— Няма никакво момиче! А какво ще кажеш за твоя английски денди?

— Саймън е...

— Привет! — Ето че едва бяха споменали името му и той не закъсня да се появи. С огромен букет от балони.

Клариса настръхна. Не можеше да понася балони.

Е, това поне улесняваше нещата. Никога нямаше да бъде с човек, който ѝ носи балони.

— Изчезвай оттук — обърна се към него Джеймс.

— Не мърдам от тук — изпъчи гърди Саймън. — Смятам да се ожения за Клариса.

— Какво?! — подскочи Клариса. — Кой ще се жени? И... откъде измъкна това елече, Саймън?

— Харесва ли ти? От есенната колекция е.

— Достатъчно! — Джеймс се пресегна и се опита да хване Саймън за яката.

— Луд човек! Луд човек! Спрете го! — закрещя Саймън и се скри зад леглото на Клариса.

— Саймън, моля те, излез! — развика се и тя. — Имам нужда от малко спокойствие! Току-що родих!

— Нали чу какво каза тя? — заплашително го изгледа Джеймс.

— Тя говори така... само заради теб. С Клариса се познаваме от цяла вечност...

Джеймс се пресегна, хвана го за косата и се опита да го издърпа.

— Какво правите?! — закрещя Клариса. — Веднага престанете! Саймън, моля те. Аарон, тоест... Джеймс, е баща на бебето. Остави ни да си кажем две приказки.

— Но... аз мислех, че...

— Саймън, разбери най-последно. Онези нощ не сме правили секс. Набий си го в главата.

— Както искаш... — сви рамене той. — Къде да оставя балоните?

— Горе, в детското отделение.

— Да. Добре. Ясно — каза Саймън с каменно изражение и излезе от стаята.

Клариса погледна бебето, което, слава Богу, беше проспало цялата грозна сцена и нямаше да запази спомен от нея. Джеймс седна, като дишаше тежко.

— Знам, че разводът нищо не решава — продължи тя прекъснатия разговор. — Жив пример за това са родителите ми. От друга страна, може да сме минали всички граници. Може толкова да съм те намразила, че да започна да слагам гвоздеи под гумите на колата ти и лайна върху листовите със сценария. Може да съм решила да превърна живота ти в ад.

— Достатъчно — засмя се Джеймс. — Пощади слуха на бебето. Нека първо да опознае добрите ти страни...

— Не ме прекъсвай. Нали искаше да поговорим. Опитвам се да ти кажа, че може да те мразя повече, отколкото си мисля, защото преживях тежко раждане, цялата съм разкъсана от тази голяма глава, шиха ме и ме натъпкаха с болкоуспокояващи, така че в момента съм доста замаяна и не мисля трезво.

Джеймс се усмихна.

— Освен това не ти трябва жена, която няма да спи с теб, защото никога, никога, никога, кълна се, няма да сложа нещо там долу. Освен торбичка лед.

Джеймс отново се усмихна. После целуна Клариса по челото и бебето по главичката.

— Обичам те, мъничък Джеймс.

Клариса го перна по ръката.

Той се ухили и каза:

— Връщам се след малко. Ще ти донеса нещо сладко.

— Шоколад!

— Ще видим... — Той й прати въздушна целувка.

— Проклети трапчинки... — промърмори Клариса зад гърба му.
— Ау. Извинявай, бебчо.

В този момент видя същите трапчинки на бузките на бебето си и се усмихна.

Този покой продължи не повече от петнайсет секунди. Родителите й нахлуха в болничната стая сияещи, хванати под ръка.

— Сладкишче, да ти съобщим новината. С майка ти решихме да се оженим!

Тя се облегна на възглавницата и затвори очи.

ЕДНО ДЪЛГО, ЕКЗОТИЧНО ПЪТУВАНЕ

Клариса не обичаше изненадите. Всичко неочаквано беше свързано със стрес, а това ѝ идваше в повече. А каква по-неприятна изненада от една неочаквана смърт?

Майка ѝ почина две седмици след раждането на бебето, преди още да го бяха кръстили. Клариса още живееше в къщата ѝ — майка ѝ ѝ беше предложила да остане колкото иска, докато реши какво ще прави с Псевдо-Аарон. И така — Клариса спеше в детското си легло, а бебето — в кошче до нея. Майка ѝ готвеше — любимите ястия на Клариса, които като дете беше опитвала доста по-рядко. Освен това се редуваха да преобуват бебето посред нощ, изобщо... майка ѝ винаги беше до нея в първите най-трудни дни след раждането — когато зърната ѝ бяха разранени и я боляха, когато бебето имаше колики и плачеше с часове... Никога преди майка ѝ не беше изглеждала по-жизнена и тази нейна неизтощима жизненост вдъхваше кураж и на Клариса.

А после изведнъж, като гръм от ясно небе, дойде ударът.

Има много начини да умреш. Някои щастливци дори умират в съня си.

Майката на Клариса издъхна в тоалетната.

Също като Елвис. Клариса я откри седнала на тоалетната чиния, наведена напред, като че ли беше задрямала. Списанието се беше изплъзнало от протегнатата ѝ ръка.

В първия момент Клариса си помисли, че майка ѝ е заспала. Може би защото тя самата умираше за сън.

Излезе от тоалетната на пръсти и се върна в леглото.

Но когато след един час откри майка си в съвсем същата поза, се развика и едва не изпусна бебето.

С треперещи ръце набра номера на Грейви.

— Майка ми е мъртва.

— Не е възможно...

— Честна дума.

— Веднага идвам.

Грейви пристигна след десет минути — сигурно беше карала като бясна, защото обикновено ѝ трябваша поне двайсет. Клариса я чакаше отпред на верандата, прегърнала бебето.

— Вътре е...

Грейви влезе навътре и след малко се върна.

— Наистина е мъртва. Ще се обадя на лекаря ѝ.

Лекарят констатира смъртта и обясни, че тя най-вероятно се дължеше на недостиг на калий, електролитен дисбаланс, който е довел до сърдечен срив.

Всичко беше заради диетичния чай, заради вечната мания на майка ѝ за отслабване.

Клариса пхна бебето в ръцете на Грейви, изтича в кухнята и изхвърли проклетия чай в кошчето. Помисли си, че трябва да каже на баща си, който излежаваеше присъдата си във федералния затвор и се обаждаше по два пъти на ден (дори ако трябваше да стои на километрична опашка зад разни татуирани типове), за да се чуе „с женичката си“ и да каже две приказки на бебето.

Не знаеше как да му каже за случилото се. Как се съобщават подобни неща?

— Кажи му го направо, без заобикалки — посъветва я Грейви. — Така е най-добре.

— Не, не бива — възрази Джен. (Приятелките ѝ бяха побързали да дойдат веднага след като им се обади.) — Това може да го убие.

— Изчакай да излезе от затвора и тогава му го кажи — предложи Поло. — Все едно дали ще го разбере сега или след шест месеца.

— Кажи му, че е заминала на пътешествие — добави Сузи. — Дълго, екзотично пътешествие.

Джен избухна в сълзи.

— Къде... щяха да се женят?

— В задния двор — отвърна Клариса.

Задният двор беше гордостта на майка ѝ — нейната градина, за която беше полагала толкова усилия, толкова нежни грижи.

Звънна телефонът. Беше 10:30. Часът, в който се обаждаше баща ѝ.

— Здравей, Сладкишче! Как си, моето момиче?

Клариса направи знак на приятелките си да излязат. Никоя от тях не помръдна.

— Добре съм. Какво ново при теб?

Тя хвърли кръвнишки поглед на момичетата и в крайна сметка Джен отиде в кухнята. Грейви, Поло и Сузи останаха.

— Как е внукът ми? Има ли си вече име?

Грейви надраска нещо на едно листче и го подаде на Клариса.

— Кажй нещо повече... Как е там? С кого сте в една килия?

— С някакъв тип. Голям досадник, само хленчи. Къде е сладката ми женичка?

— А за какво е вътре? Финансови измами или нещо друго?

— Откъде да знам? Май беше убил някого. Но нали ти казвам, хич го няма. Съвсем се е скапал. Но това не ме интересува. Остават ми само две минути. Дай ми моето кубинско цвете.

— Боливийско, татко. Боливийско.

— Знам, знам, да не мислиш, че съм забравил? Дай ми моята Алехандра.

Клариса си пое дълбоко дъх и погледна приятелките си.

— Татко. Измислих име на бебето. Какво ще кажеш за Алехандро?

Тя се опита да изтрие сълзите, които се стичаха по бузите ѝ. Грейви се приближи до нея и я прегърна през рамо.

— Харесва ми. Даже много ми харесва. А как смята майка ти?

Клариса замълча. Сълзите я задавяха.

— Татко — най-после каза тя, защото времето им изтичаше. — Мама... тя...

— Да? Тук съм. Слушам те.

— Тя почина. Сърцето ѝ...

Тогава чу в слушалката силни, несдържани мъжки ридания.

Приятелките ѝ се скупчиха около нея.

— Трябва да затварям — глухо каза баща ѝ след малко. — Обичам те.

— И аз, татко. Двамата с малкия Алехандро ще чакаме да ни се обадиш следобед. Както обикновено.

Тя остави слушалката и отпусна глава на гърдите на Грейви. Тресеше се от ридания.

Грейви я погали по косата.

— Не мога, Грейви... Аз не съм силна... — хълцаше Клариса. — Никога не съм била...

— Няма страшно. Аз ще бъда до теб.

Малко по-късно Клариса изцеждаше млякото си, докато приятелките ѝ се редуваха да гушкат бебето. Те останаха с нея чак до края на този кошмарен ден.

Вечерта Клариса настоя да я оставят сама с Алехандро, но момичетата не искаха и да чуят. Бяха готови да останат с нея и през следващите нощи, колкото е необходимо.

На сутринта Клариса се събуди в леглото на майка си, стиснала мократа от сълзи възглавница. Не помнеше как се е озовала там.

Същата сутрин рано-рано се появи и Джеймс. Стоеше на вратата с някакъв книжен пакет в ръце.

— Донесох ти кафе. И нещо за хапване. Трябва да закусиш.

— Не съм гладна. Майка ми...

— Знам... Името Алехандро е чудесно. Хайде, ела да закусиш. Ще имаш нужда от сили...

— Не искам да ям. Искam само да се наплача.

— Тогава ще остана с теб. Ако не възразяваш.

Клариса го погледна. Можеше ли да му вярва? Можеха ли хората въобще да си имат доверие един на друг?

— Аз много харесвах майка ти, Клариса. И също скърбя за нея. Бих искал да остана...

Клариса си пое дълбоко дъх.

— Не те спирам. Но не искам да оставаш с погрешни изводи... Все още съм много неукрепнала — физически и емоционално... Имам нужда от време, за да заздравеят раните ми. В буквалния смисъл. Разбираш ли какво се опитвам да ти кажа?

— Разбирам.

— Не искам нито да виждам, нито да докосвам мъж, с изключение на Алехандро. Това е в най-общи линии.

— Не разбрах само искаш ли кафе.

— Искam.

Беше го пуснала в дома си. Но трябваше да мине време, за да го пусне отново в сърцето си.

30

ПОГРЕБЕНИЕТО

Клариса чуваше майчиния си глас по време на цялото погребение, дори когато равинът (млада жена, която спокойно би могла да бъде една от Съзвездието) я помоли да се качи на подиума, за да произнесе кадиш — специалната еврейска молитва за починалите. При всяка стъпка Клариса сякаш чуваше: „Виж я ти — дошла с цветя на еврейско погребение! На всичко отгоре — розови!“, или „Ох, Клариса, Клариса, колко пъти съм ти казвала да си вдигаш косата — това ти придава много по-изискан вид.“ Но чуваше още и: „Ах, сладкото ми внуше. Я го погледни — взел е очите на майка ми...“

А после рави протегна ръка, за да скъса роклята на Клариса на дясното рамо, както повеляваше традицията, но Клариса сграбчи ръката ѝ и изсъска, че пет пари не дава за глупавата традиция, само да е посмяла да докосне роклята ѝ.

Александра Вера де ла Кортес Алпърт щеше да бъде погребана в синайското гробище (най-хубавото еврейско гробище, в непосредствена близост до Бевърли Хилс, „Родео Драйв“ и „Спаго“). Със сигурност щеше да остане доволна.

Клариса посъкрати малко традиционния кадиш, после се върна и зае мястото си до Грейви. След кратка схватка успя да измъкне сина си от ръцете ѝ, полюшка го, за да го успокои, после обърна глава назад, като усилено търсеше някого сред тълпата оплаквачи. Най-после го видя. Джеймс беше застанал най-отзад, точно до портала на синагогата. Беше с еврейска шапчица, която му придаваше вид на усърден млад равин и много му приличаше. Клариса се засрами от себе си — наред погребението на майка си беше почувствала тръпка към по-скоро бившия си (по стечение на обстоятелствата) съпруг. А майка ѝ, тази неуморна хитруша, само доля масло в огъня: „Ето, Аарон се появи, а къде е приятелчето ти Саймън, а?“

Клариса мразеше въпросите, които завършваха по този начин. Но майка ѝ беше права — Саймън наистина никакъв го нямаше.

Теди беше на абсолютна висота и дори остави равни Пърл да разкъса на рамото новия му черен костюм. Бяха го пуснали под клетва за дванайсет часа, за да може да присъства на погребението. Съпровождаше го един от офицерите на затвора, за да не би да се изкуши да забегне някъде към Мексико или Канада. Разбира се, който познаваше Теди поне малко, беше наясно, че тези съмнения бяха съвършено неоснователни — Теди не би си и помислил да отиде някъде, където няма нито игрища за голф, нито ресторанти, в които сервират суши.

Той на свой ред се изкачи на подиума. На главата му се мъдреше еврейска шапчица. Изглеждаше доста смешно и едновременно с това — патетично.

— Алехандра Вера де ла Кортес Алпърт — започна той. — Голямо име за голяма жена.

Клариса едва не се задави. Грейви я сръга с лакът.

— Както знаете, тя беше моя съпруга в продължение на двайсет и четири години (или поне през по-голямата част от това време). Беше майка. А наскоро (само преди около три седмици) стана и баба. Беше добра приятелка. Страстна танцьорка. Изобщо влагаше страст във всичко, което вършеше. И всъщност беше много повече от всичко онова, което изредих досега.

Клариса слушаше със затаен дъх, вече напълно сериозна.

— Преди повече от трийсет години — продължаваше Теди — чух потракването на токчетата ѝ, леките ѝ, пъргави стъпки и този звук ме привлече неудържимо, още преди да я бях зърнал. Тя беше дребничка, най-много метър и петдесет, затова винаги носеше онези главозамайващо високи токчета. Казвам ви, още като чух потракването им, целият настръхнах. И после... я видях. Тя беше като приказно видение, като принцеса от сънищата, която те заслепява, щом само я погледнеш. Самото съвършенство — от главата до петите. Но това съвсем не беше най-важното, въпреки че, естествено, беше първото, което ми направи впечатление.

Клариса си отдъхна. Теди се справяше чудесно. Всичко, което казваше, беше съвсем на място.

— Тя беше мила... Имаше очарователна усмивка и големи, искрящи очи. Как да опиша въздействието ѝ върху мен? Беше като галещ полъх на летен бриз...

Повечето от присъстващите в залата вече триеха сълзите си или се усмихваха през сълзи.

— Споделих с мой приятел, бизнесмен, че ме е накарала да се почувствам като в рая и че ако се съгласи да ми даде телефонния си номер и да излезе с мен, ще съм най-щастливият човек на света...

Той помълча, наведе глава, пое си дълбоко дъх и продължи:

— Да, имах чудесна съпруга, но самият аз съвсем не бях идеалният съпруг... Благодарен съм на бога, че Алехандра все пак успя да ми прости... Бяхме решили отново да се съберем, когато се случи това...

Той наведе глава и заплака неудържимо. Сърцето на Клариса се сви от жалост. Имаше чувството, че баща ѝ, този едър, самоуверен мъж, изведнъж се е превърнал в малкото момченце с къси панталонки от детските си снимки. Само че сега нямаше кой да го вземе в прегръдките си и да го утеши.

— Алехандра Вера де ла Кортес, бях щастлив, че те срещнах. Благодаря ти за всичко. Ти винаги ще си останеш тук, в сърцето ми. Винаги ще бъдеш с мен...

Клариса бързо подаде малкия Алехандро на Грейви, изтича на подиума и прегърна съкрушения, остарял изведнъж мъж.

— Всички си изплакаха очите — каза после Грейви, докато я караше към къщи. — С изключение, разбира се, на онази въртиопашка, Сузи, но на кой въобще му пука за нея? Видя ли само как се беше облякла?

Клариса мълчаливо се взираше навън. Денят беше слънчев, ослепително сияен, сякаш не бяха заровили майка ѝ в земята. Животът продължаваше.

— Животът си продължава... — каза тя на глас, като се обърна към Грейви. — А аз май нямам никакво желание да продължа...

Грейви само мълчаливо стисна ръката ѝ.

Клариса въздъхна и се замисли за Джеймс. Какво ли слово би произнесъл той на гроба ѝ, в случай, че я преживееше? Дали щеше да намери две добри думи за нея? С какво ли щеше да остане в сърцето му?

И дали изобщо щеше да остане?

След погребението повечето от хората, които бяха дошли да си вземат последно сбогом с майка ѝ, се събраха в къщата им в долната част на Бевърли Хилс за еврейското бдение „шива“. Клариса се върна назад в спомените си и се замисли за къщите и кварталите, които бяха сменили през всички тези години. От едностайния апартамент в непосредствена близост до магистралата в Санта Моника (който двете с майка ѝ обитаваха, когато баща ѝ за пръв път влезе в затвора), до просторния мезонет на „Бедфорд“ с интериор като от приказките на Шехеразада и до скромното бунгало в испански стил (последен дом на Алехандра Вера де ла Кортес). През тийнейджърските си години Клариса се беше срамувала от непретенциозната обстановка у дома (особено като я сравняваше с лукса, в който живееха повечето ѝ приятелки), от икономиите, които правеха, от репликите „Знаеш, че не можем да си позволим истински басейн“..., но сега виждаше къщата с други очи. Особено след като отдавна беше престанала да желае с цялото си сърце всичко онова, което приятелките ѝ имаха, но не можеха да го оценят, защото го приемаха като даденост — леглото на Грейви с розовия балдахин и мекия розов килим, в който краката потъваха; уроците по тенис, които Поло взимаше при тренъора, в когото всички майки и дъщери бяха влюбени, и от които толкова се оплакваше; стереоуредбата, която заемаше половината стена; онези обувки... Сега, на трийсет и две години, Клариса не искаше нищо друго, освен да може някак да върне майка си.

Въпреки че не би се отказала да има и онези обувки... добави мислено, като видя колко елегантно стояха на краката на Поло черните обувки с каишка около глезена (в тях имаше нещо много изискано, в стил „Катрин Хепбърн“).

Седна на старото диванче на майка си и въздъхна дълбоко. В главата ѝ продължаваха да нахлуват спомени...

31

СВАТБАТА

В деня, в който Алехандра де ла Кортес Алпърт и Теодор Алпърт трябваше да подновят брачния си съюз, все пак се състоя една друга сватба — на Дженифър Еленбах и нейния градинар, Пабло Рамирес.

Сватбата беше прекрасна.

И може би най-щастливата от всички беше Клариса — сватбата се състоя в задния двор на къщата на майка ѝ, в градината, за която през последните няколко месеца като същински магьосник се грижеше Пабло. Клариса откриваше душата на майка си във всяко цветче, във всяка багра, отгатваше усмивката ѝ в жълтурчетата, маргаритките и теменужките.

През последния месец се беше превърнала в довереничка на Джен, чиито родители не одобряваха избора ѝ на съпруг. Бяха възлагали големи надежди на любимата си дъщеря и мечтаният зет за тях беше някой адвокат или доктор. Или поне... гимназиален учител. Но градинар? Господи.

Ето защо Джен помоли Клариса да се омъжи в задния ѝ двор (поточно в задния двор на майка ѝ, защото той беше създаден от нейните ръце и пазеше жив спомена за нея). И, разбира се, Клариса се съгласи, при това — на драго сърце.

И така, семейството на Пабло заприижда. В буквалния смисъл на тази дума. Приятелките на Джен и Клариса също се събраха. Нямаше по-щастлив и едновременно с това по-печален ден. Защото Клариса непрекъснато се връщаше в мислите си към Джеймс. Беше родила детето му, но двамата едва ли някога отново щяха да бъдат заедно. Джеймс обичаше сина си, в това нямаше никакво съмнение. Направо умираше за него. През ден идваше да го види, сменяше памперсите му, говореше му, държеше го на ръце, разтапяше се само като го види.

Но дали след всичко случило се все още изпитваше някакви чувства към Клариса? Самата тя странеше от него — държеше се учтиво, но на разстояние. В последно време беше преживяла твърде

много вълнения и сега като че ли предпочиташе да се дистанцира от нещата — нещо, което никога преди не ѝ се беше отдавало.

Джен хвърли сватбения си букет и Клариса си спомни как само преди година приятелката ѝ беше уловила нейния букет. Сега, разбира се, тя стоеше настрани — водеше се омъжена (поне на хартия).

Грейви обаче скочи така, като че ли животът ѝ зависеше от това. Още малко и щеше да хвъркне. Професионалните баскетболисти биха ѝ завидели.

Нищо чудно, че хвана букета. Останалите нямаха никакъв шанс. Кавалерът ѝ (нашият стар познат, Патладжанът) бурно изръкопляска.

Поло, както обикновено, беше заобиколена от тълпа ухажори (различни по възраст, занятие, ръст и дори цвят на кожата). Тя се оглеждаше във възхитените им погледи, а те сияеха, озарени от нейната светлина. Сред тях беше и доктор Кац, чийто пръстен се оказа свален не само временно (а известна беше слабостта на Поло към лекарите).

Тук беше и Сузи, заедно със Саймън (който, след като видя малкия Алехандро, най-после се примири, че бебето не беше негово). Двамата със Сузи се оказаха доста сполучлива двойка — всъщност това не беше съвсем изненадващо. Като се замисли човек, те имаха много общи черти. Дори външно се забелязваше някаква прилика.

Колкото до Клариса, тя пък беше с Алехандро — нейното малко мъжле, любовта на живота ѝ.

Изведнъж видя да влиза Джеймс и почувства как се изчервява от кръста нагоре.

Трябваше да се стегне и да му покаже, че съдбата на самотна майка не я притеснява ни най-малко. Също така не даваше пет пари, че е наддала десетина килограма, че никога не ѝ оставаше време да се гримира като хората, че си избираше обувките само според това, дали бяха удобни или не, че без никакви угризения носеше едни и същи дрехи два дни поред. Тя беше майка, по дяволите, и се гордееше с това. Каквото и да смятаха другите по въпроса.

— Клариса — пристъпи към нея Джеймс. — Уморих се от тази игра. Уморих се да идвам тук, а ти да се правиш, че не ме забелязваш. Уморих се да се прибирам сам в празния си апартамент и единствено снимката ти да ми прави компания. Искам да остана. Мястото ми е тук.

При теб и при нашия син. Не си мисли, че ще се отървеш от мен толкова лесно.

Клариса го погледна и каза само:

— Аз съм на трийсет и две години.

— Да-да.

— Честна дума. Излъгах те. Не биваше да го правя.

— Това ли наричаш лъжа? А какво ще кажеш за това: нямам пукната пара; израснах в имението Мейсън, но в отделението на слугите; баща ми беше алкохолик, оръжейникът на Джо Мейсън. Нямах си идея колко е забавно да гледаш как вечер след вечер пияният ти баща чисти на масата в кухнята огнестрелни оръжия.

— Добре — тихо каза Клариса. — Ти определено ме биеш.

— Почакай, това е само началото. След като завърших филмовата академия, двамата с Аарон Мейсън сключихме сделка. Докато той се скиташе необезпокояван от Амстердам до Зимбабве и си живееше живота (така както го разбира — с много пиене, жени и наркотици), аз щях да се представям за него, да започна продуцентска дейност и да попреча на родителите му да го обявят за неблагонадежден и да го лишат от наследство.

Клариса кимна. После поклати глава. И отново кимна.

— Някой беше казал — „ако ще са лъжи, поне да не са кокошкарски“.

— Е, ти определено се целиш нависоко.

— Честно казано, чувствах се доста неловко — най-вече заради родителите му. А после се оказа, че Аарон не иска да е извън играта — впрочем съвсем разбираемо, кой би искал?

— В такъв случай сега ти си извън играта. Смяташ ли, че това те прави идеалният съпруг и баща?

— Историята не свършва дотук — усмихна се Джеймс. — Само след няколко дни Аарон проумя, че в Холивуд също се работи, и то здраво. Това поохлади ентузиазма му и сега се подвизава някъде в Индия или на Хималаите — не се знае точно къде, стига само законите за наркотиците да не са твърде строги.

— Значи няма да ходиш в затвора? Да си призная, разочарована съм.

— Е, не мина без скандал, но както казват — всяко чудо за три дни. И всяко зло за добро. Сега работя за „Парамаунт“.

Клариса го изгледа със зяпнала уста.

— Бива си те...

Джеймс направи лек поклон.

— Имам три въпроса — каза Клариса. — Първият е: защо се ожени за мен?

Той я погледна.

— Честно казано, отначало не те взех на сериозно. Но като видях, че твърдо си решила да се омъжиш за мен, го приех като съдба. Не се познавахме достатъчно, но вече бях разбрал, че с теб няма да скучая. Освен това познаваш толкова хора — реших, че можем да си бъдем полезни взаимно.

— Звучи толкова романтично.

— После се уверих, че ти наистина си много забавна (въпреки че понякога се чувствах като на влакчето на ужасите). В един момент усетих, че започвам да хлътвам. Все по-дълбоко и по-дълбоко.

— Тръпката?

— Тръпката — кимна Джеймс.

После хвана лицето ѝ с две ръце и я целуна. Разтеглиха този миг до скъсване.

След малко Джеймс я попита:

— Какво стана с другите два въпроса?

— А, да. Картината. Аарон ти я даде, нали?

— Когато изтрезня, се раздели с нея съвсем безболезнено.

— А оня адвокат?

— Кой адвокат?

— На фамилия Мейсън.

Джеймс се разсмя.

— Той ли? Старо приятелче от колежа. Многообещаващ актьор. Добър е, нали?

Клариса успя да го опипа със свободната си ръка, без да събуди бебето.

КРАЯТ (ИЛИ НАЧАЛОТО)

Знаете как става в живота — седите си на грозния диван на майка ви, бебето се къса от рев (пак има колики), зърната ви болят, съпругът ви се опитва да ви скъса нервите (освен когато, без дори да го молите, ви носи чаша вода и дистанционното).

И изведнъж звъни телефонът и за броени минути (дори само за някакви секунди) целият ви живот се преобръща и всичко си идва на мястото.

— Клариса?

Гласът беше познат. Разбира се — Морган Ле Гранж от „Климат“.

— Клариса, съжалявам, че не ти се обадох толкова време.

— Ако е за процеса, повече нямам какво да добавя.

— Искаме да напишеш един материал.

— Моля? — Клариса едва не изтърва бебето.

— За първа страница. Седни някъде.

Клариса седна.

— Става въпрос за Зоуи Монро. Тя иска ти да го напишеш. Изрично подчерта. Ти и никой друг. Стилът ти много ѝ допадал. Пък и сте били на една вълна...

Първата работа на Клариса беше да звънне на Съзвездието. Трябваше веднага да им съобщи новината. После изведнъж остави слушалката. И погледна съпруга си. Своят чудесен, толерантен, с една дума — страхотен съпруг.

— Джеймс? Знаеш ли какво? Зоуи Монро иска да напиша материал за нея. За „Климат“.

Той я прегърна и затанцува с нея из стаята.

Малко по-късно Клариса включи телефона си на скоростно набиране. Обаждаше се на Съзвездието.

— Пепопезнайпете пекапекво песе песпупечи! — изкрещя в слушалката.

Младата сервитьорка от „Сънсет Плаца“ забеляза розовия тефтер, захвърлен на тротоара, още щом слезе от рейса, с който всяка сутрин идваше на работа. Нещо я накара да го вдигне — може би цветът — толкова ярък и празничен, способен да я изтръгне от сивото ѝ настроение. Беше пристигнала от Монтана преди около месец и вече ѝ беше мъчно за дома, който преди ѝ се струваше най-скучното място на света.

През почивките успя да прегледа тефтера (какво ти прегледа, изчете го от кора до кора!), впечатлена от оптимизма и целеустремеността на неговата притежателка, някоя си Клариса Алпърт. След като безуспешно на няколко пъти се опита да се свърже с тази жена, най-после остави тефтера настрана. Но той оказваше върху нея почти магическо въздействие — тласкаше подредения ѝ, порядъчен и богобоязлив живот в нова посока.

Скоро тя започна да харчи заделените за наема и за актьорски курсове пари за нови, скъпи обувки, изруси косата си, започна да си прави редовно маникюр (въпреки че влизаше в преразход), флиртуваше с клиентите в кафето.

Излизаше с някои от тях.

Най-после се омъжи за богат съпруг и една слънчева сутрин, когато минаваше със своя „Ягуар“ по „Сънсет Булевард“, отвори прозореца и хвърли розовия тефтер. Може би той щеше да донесе късмет на друго момиче. Кой знае?

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.